

İbrahim'den Mehmet'e

İçinden geçtiğimiz bu Kaypakka-
ağır koşullarda Komün-
nist Partisi, aynı te-
kararlılıkla, aynı mel
cüret ve iddi-
ayla sınıfı ve
emekçileri yeni
topluma taşıma-
da Marksizm-Leni-
nizm-Maoizm ide-
olojisi ve kurucu
ve kuramcısı

30 YIL

orik görüşleri-
nin yol göste-
riciliğinde dev-
rimin yegane
anahtarı olmayı
sürdürüyor.
Bu anahtar

İbrahim'den Mehmet'e
yaratılmış tüm değerlerin,
Komünist Partisi'ni ayak-
ta tutan fedakarlıkların,
Komünist Partisi'nin 30
yıllık inkara gelmez dev-
rimci iradesinin daha çok

Komünist
Partisi bugüne
kadar önemli ve
zorlu tarihsel ev-
relerden geçerek
30. mücadele
yılıni geride

kuşanmışlığıyla bırakmıştır. Ağır kayıplar
Altınçağa giden vermiş ve bölünmelere
yoldaki kapı-
ları tek tek uğramış, içinden bir-
çok yıkıcı hizipler
açacaktır. çıkmış ama o
güçlü Marksist-
Leninist-Maoist
çizgisi ve ilkele-
riyle devrimin
kızıl sancağını hep
yükseklerde tut-
muştur.

DEVİRİM YOLUNDA İŞÇİ-KÖYLÜ

126345 Sayı: 2002-08 27 * Yıl:2 * 26 Nisan 9 Mayıs 2002 * Fiyatı: 500 000 TL ISSN: 1303-0299

1 Mayıs 1886'dan 1 Mayıs 2002'ye
Bu ateş hiç sönmeyecek

İŞÇİ-KÖYLÜ'DEN
30. yılın coşkusuyla
1 Mayıs alanlarına!
SAYFA 30

Türkiye halklarından emperyalizm ve siyonizme lanet, Filistin halkına destek

Tüm dünyanın gözleri önünde toprakları işgal edilen, sürülen, katledilen Filistinliler herşeye rağmen ABD emperyalizminin has uşağı İsrail'e direnmeye devam ediyor. Filistin halkının direnişini kamuoyunda olması gereken tarzda bir sahipleniş henüz yakalanamasa da, dünyanın dört bir yanından yükselen sesler haykırmaktadır. **"Filistin halkının katili ABD emperyalizmi ve İsrail siyonizmidir"**, "Filistin halkı yalnız değildir", **"Kahrolsun emperyalizm ve uşakları"** diye.

İsrail'in Filistin'e yönelik katliamı ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın Ortadoğu zi-

her onurlu insanın görevidir" denildi.

SOĞANLI

Soğanlı'da bulunan **Tohum Kültür Merkezi'nin** de desteklediği eylem 21 Nisan 2002 Pazar günü Levent Kırca-Oya Başar parkında yapıldı. Güneşe Türkü müzik grubunun türkülerıyla renklendirdiği eylem 20 dakika sürdü.

MERSİN

Mersin Emek Platformu da 9 Nisan Salı günü saat 12:00'de Cumhuriyet Meydanı'nda

Kültür ve Dayanışma Derneği katıldı.

TOKAT

İsrail'in ABD direktifleriyle Filistin'i işgali ve katliamları sürerken bu yaşananlar Tokat'ta da protesto edildi. Tokat'ta düzenlenen "Filistin'e özgürlük" mitingi 14 Nisan 2002 tarihinde saat 11.00'de stadın önünde kitlenin toplanmasıyla başladı. Aralarında EMEP, Tür-Köy Sen, CHP, TMMOB, Tabipler Odası, Tokat Kadın Platformu, Saadet Partisi'nin de bulunduğu birçok dernek ve partinin ortaklaşa düzenlediği mitinge katılan yaklaşık 1500 kişilik kitle meydana kadar alkış ve sloganlarla yürüdü. "Filistin katliamı ve soykırımına hayır", "Şaron öldürüyor, dünya seyrediyor", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi" gibi dövizlerin taşındığı miting yoğun polis ablukasında gerçekleşti. Eyleme katılan türbanlı kadınlar erkeklerden ayrı yürüdü.

Kadın-erkek aynı kortejde yürüten demokrat, aydın ve ilericilerin oluşturduğu kitle ise daha çok ABD emperyalizmini hedef alan ve halkların kardeşliğini dile getiren sloganlar attı. Çevrenin de yoğun ilgi gösterdiği miting kitlenin Cumhuriyet Meydanı'na toplanmasının ardından yapılan konuşmalarla sona erdi.

TURHAL

9 Nisan 2002 tarihinde İsrail'in Filistin'e yönelik saldırılarını protesto eden eğitim emekçileri saat 21:00'de düzenledikleri basın

nan İş Bankası önünde yapılıyor. Banka önünde toplanan kitlenin "Katil Şaron Filistin'den defol", "Kahrolsun Amerikan emperyalizmi", "Faşizme karşı omuz omuza", "Susma haykır halklar kardeşdir" sloganlarıyla başlayan eylem saat 21:00'de son buluyor.

Ayrıca Türk-İş'e bağlı sendikalar da 11 Nisan tarihinde Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlediği basın açıklamasıyla İsrail'i protesto etti. Saat 12:30'da başlayan basın açıklamasına Haber-İş ve Petrol-İş katıldı. Yapılan açıklamada İsrail'in Filistin halkına yönelik yaptığı katliam kınandı. İsrail'in Filistin topraklarından bir an önce çekilmesi ve yapılan katliamların son bulması istendi.

EDİRNE

9 Nisan 2002 Salı günü saat 12:20'de Trakya Üniversitesi Ayşekadın Yerleşkesi'nde İsrail siyonizminin Filistin işgalini protesto etmek amacıyla yaklaşık 400 öğrenci toplandı.

Saat:12:20'de Meslek Yüksek Okulu önünde toplanan kitle önde "Yaşasın Filistin halkının özgürlük mücadelesi" yazılı pankart taşıyarak yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca sık sık "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Öğrenciler saflara hesap sormaya", "İntifada sürüyor, Filistin direniyor" vb. sloganlar atarak Mimarlık Fakültesi'nin önünde toplandı. Sloganlarına burada da devam eden kitle bir basın açıklamasıyla eylemi bitirdi.

YURTDIŞI

Yaşanan bu katliama bir kınama da Türkiye'li devrimci ve komünist parti ve örgütlerden geldi.

MLKP YDK,
TKP(ML) YDB,
TKP/ML YDB, TİKB
YDK 10 Nisan 2002 tarihli yaptıkları açıklamayla emperyalizm ve siyonizme karşı Filistin halkının direnişine destek çağrısı yaptı. Açıklamada; ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail'in stratejik ortağı faşist Türk devletinin göstermelik kınama aldatmacalarının ardından İsrail ile tank ihaleleri ve anlaşmalarının olduğu belirtildi.

Açıklama işçilere, emekçilere, gençlere seslenerek şöyle devam ediyor. "Filistin halkının katledilmesi, soykırımdan geçirilmesi emperyalist barbarlığın bütün dünya halklarının hak arama mücadelesini tasfiye etme saldırısıdır. Bu saldırı tüm dünya halklarına ve hepimizdir. Filistin intifadasının bastırılması, emperyalizme karşı mücadelemizin ileri bir mevsiminin düşürülmesidir. Buna seyirci kalamayız. Dünya halklarının dört bir yandan ABD emperyalizmine, siyonist İsrail'e ve kasap Şaron'a karşı yükselen çığlıklarına yeni ve daha güçlü çığlıklarla katılalım. ABD emperyalizmi ve kasap Şaron'u Filistin topraklarından kovmak için sokakları ve meydanları dolduralım. Filistin'de kanlar içinde çırpınan çocuklar sesimizi duyarak istiyor. Onlara sesimizi duyuralım."

yaretiyle vahşiliği artarak sürmektedir.

KARTAL

İsrail katliamlarını protesto eylemleri ülkenin birçok yerinde devam ederken Kartal'da **İşçi köylü, Alınteri, Devrimci Demokrasi, Atılım, Kızılbayrak** ve Kurtuluş gazetelerinin ortak düzenlediği bir basın açıklamasıyla siyonist İsrail devleti ve ABD kınandı.

14 Nisan 2002 tarihinde Kartal tren istasyonunda saat 19:00'da bir araya gelen kitle "Kahrolsun emperyalizm ve siyonizm, Filistin halkına özgürlük" pankartını açarak "Her yer Filistin, hepimiz Filistinliyiz", "Kahrolsun ABD, Kahrolsun emperyalizm" vb. sloganlarıyla Kartal meydanına girdiler. Basın açıklamasında "Emperyalizmin desteklediği siyonist barbarlık tüm pervasızlığıyla Filistin halkına saldırıyor. Tüm dünyanın gözü önünde vahşi bir katliam gerçekleştiriyor. Bu vahşi katliamın arkasındaki güç Ortadoğu'daki yakın dönem planlarını uygulayan ABD emperyalizmidir. 11 Eylül'den bu yana sözde terörle mücadele adı altında mazlum halklara karşı başlattığı saldırının kayıtsız şartsız destekçisi TC hükümetinin ikiye yüzünlüğü ise emperyalist efedilerini aratmıyor. Devamında "Ortadoğu'da Filistin halkı yedisinden yetmişine, bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaşıyor. Direniyor. Ülkemizde ise halkımızın yiğit evlatları, devrimciler 6 mevsimdir F tiplerinde tecrite karşı boyun eğmiyor direniyor. Kamuoyunun kabul ettiği ancak Adalet Bakanı'nın kabul etmediği '3 kapı-3 kilit açılışın, ölümler son bulsun' talebine sahip çıkmak

bir miting yaptı. 1500 kişinin katıldığı miting de ABD emperyalizmi ve İsrail karşıtı sloganlar atıldı. İslami çevrelerin daha yoğun katıldığı mitingde Emek Platformu pankartının ve İsrail karşıtı dövizlerinin dışında DİSK'in takmak istedikleri şapkalarla dahi izin verilmedi. Basın metnini okuyan Platform Dönem sözcüsü Petrol-İş Şube Başkanı **Enver Çuydur**'un konuşmasının ardından kitle dağıldı.

BURSA

21 Mart günü saat 12:00'de Bursa'da Gökdere Bulvarı'nda yağın yağmura rağmen bine yakın kitlenin katılımı ile İsrail siyonizmi protesto edildi. Barış Platformu adına konuşan TMMOB Bursa İl Sekreteri **Mustafa Özçelik**, tanklara, toplara modern silahlara karşı bulabildikleri taşlarla karışık veren Filistin ile birlikte olduklarını belirterek "emperyalizmin kendi çıkarları doğrultusunda bölgesel savaşları teşvik ettiğini, ABD emperyalizminin tetikçiliğini yapan İsrail siyonizmine karşı anti-emperyalist mücadelenin yapılması gerektiğini, belirterek "savaş bitene kadar her yer Filistin, biz de Filistinliyiz" dedi.

"Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Emperyalist savaşlara hayır", "Şaron Filistin'den defol", "Hepimiz birer Filistinliyiz", "Tecriti kaldırın ölümleri durdurun" gibi sloganların atıldığı mitinge İHD, TMMOB, KESK, TÜMTİS, HADEP, EMEP, TKP, Tunceliler

açıklamasıyla sendikaları önünde toplandılar.

"Karanlığa karşı aydınlığı, zorbalığa karşı adaleti, savaşa ve şiddete karşı barışı, ölüme karşı hayatı savunduğumuz için şimdi hepimiz Filistinliyiz" şiarıyla düzenlenen basın açıklamasına yaklaşık 40 eğitim emekçisi katıldı.

Yine aynı akşam saat 21:00'de ÖDP Turhal İlçe Teşkilatı'nın düzenlediği bir basın açıklamasıyla da İsrail protesto edildi.

SAMSUN

Barış inisiyatifinin kararlaştırdığı 1 dk. karanlık eylemi Samsun'da da KESK'in öncülüğünde yapılıyor. 10 Nisan tarihinde başlatılan eylem Samsun'un en kalabalık caddelerinden biri olan Çiftlik Caddesi'nde bulu-

İşçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!

ABONELİK ŞARTLARI

6 AYLIK: 10.200.000 • 1 YILLIK: 20.400.000

NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız. Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.

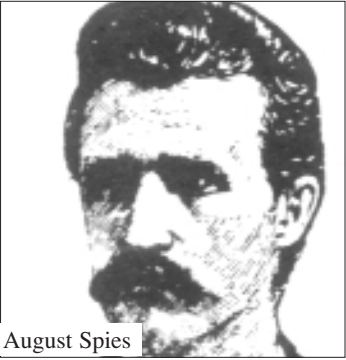
Yurtdışı Hesap Numaraları

Sema Gül
Euro Hesabı
Ziraat Bankası
İstanbul Akaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00 009
Emlak-Halk Bankası
Atatürk Bulvarı Şubesi: 00 238 041
Valof Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

Emperyalist saldırganlığa, açlığa, yoksulluğa, sefalete, sömürü ve baskıya karşı

1 MAYIS'A

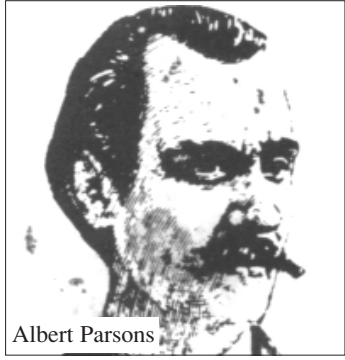
Şan olsun birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a. "Her sınıfın sevip, kutladığı bir günü vardır. Soyluluk kendi sınıfına özgü böyle günlerde köylüleri soymak için yetkileri olduğunu açıklar. Papazların da bayramı vardır ve onlar da böyle günlerde emekçilerin açlıktan ölüp asalakların lüks içinde yüzdüğü bu düzeni takdis ederler. İşçilerin de kendi bayramları olmalı ve bugünde onlar da şunu açıklamalı; tüm dünya bağımsız, herkesin çalıştığı ve sınıf farklarının olmadığı bir düzende yaşamalıdır. İşte bunların açıklandığı ve kutlandığı gün 1 Mayıs'tır. Burjuvazinin ve zulmedenlerin hakimiyetinde yaşamak istemiyoruz. Yaşasın emeğin hakimiyeti, yaşasın sosyalizm." (Stalin)

August Spies

"Alevler her yerden fıskırır. O bir yeraltı yangınıdır. Siz onu söndüremediniz... Gün gelecek susuşumuz, onu boğan seslerden daha güçlü olacaktır."

Bir kez daha işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin "birlik dayanışma ve mücadele günü" olan 1 Mayıs işçi bayramını kutlayacağımız o görkemli güne yaklaşıyoruz. 1800'lü yıllardan bu zamana işçi sınıfının kan can pahasına gösterdiği direniş ve ödediği bedellerle yaratılan kızıl 1 Mayıs, bir kez daha insanlığı kucklamaya ve dünyayı sarmalamaya hazırlanıyor. Zincirlerinden başka kaybedecek birşeyleri olmayanların zafer çığılığı olan 1 Mayıs, ezilenlere coşku ve umut olduğu kadar işçi sınıfını ve halkları köleleştiren emperyalizmin ve gerici faşist iktidarlarının da korkusunu büyütmektedir. Bu korku, 1 Mayıs 1886'da Chicago'da 45 bin tekstil işçisinin kanla bastırılan ve idam edilen işçi önderlerinin (August Spies, Albert Parsons, Adolph Fischer, George Engel) günümüze ve geleceğe uzanan direnişi, kararlılığı üzerinden yükselmektedir. Çürüyen ve hızla tarihin çöplüğüne doğru

Albert Parsons

"Savunduğum fikirler ve davam uğruna asılmayı göze alabilirim.... Eğer asılırsam canı olduğum için değil, sosyalist olduğumdan dolayı asılacağım"

ilerleyerek dünya halklarının nefretini kazanan emperyalizmin saldırganlığına karşı Marksist-Leninist-Maoistler, işçi sınıfı ve emekçi halkların 1 Mayıs'ın kızılığına sahip çıkmadaki ısrarı ve mücadelesi üzerinden yükselmektedir.

1909'dan bu yana ise ülkemizde kutlanmaya başlayan 1 Mayıs faşist Kemal diktatörlük tarafından yasaklanıp 1960'lardan itibaren de anlam ve içeriğini boşaltma çabasının bir ürünü olarak "bahar bayramı" ilan edilmiştir. Uzun yıllar boyunca özünden ve hedefinden saptırılarak kutlanan **1 Mayıs, BPKD'nin yarattığı devrimci dalgadan etkilenen '68 kuşağının işçi sınıfı içerisinde yoğunlaşan çalışmalarının da etkisiyle yeniden bir mücadele günü olarak kutlanmaya başlamıştır.** 1976'ya gelindiğinde **Mehmet Kocadağ** faşist Kemal diktatörlük tarafından katledilerek Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olarak devrim şehitleri kervanında yerini aldı.

'77'de 500 bin emekçinin katıldığı ve örgütlü bir duruş sergilediği 1 Mayıs kutlamalarını hazmedemeyen faşizm, Taksim meydanını kan gölüne çevirerek **37 emekçiyi katletmiştir.** Yüzlercesini yaralamıştır. 37 emekçinin katledilerek Taksim Meydanı'nın kızıla boyandığı bu tarih, işçi ve emekçiler nezdinde Taksim meydanının kızıl 1 Mayıs alanı olarak hafızalara kazanmasına neden olmuştur.

1979'da bir kez daha yasaklanan 1 Mayıs 12 Eylül AFC'sinin getirdiği yoğun baskı ve terör uygulamalarıyla bir süre kutlanamazken 1989 1 Mayıs'ına kadar giderek kitle sel bir şekilde kutlanmaya devam etti. Türkiye işçi sınıfının mücadele tarihine **1989 bahar dalgası** olarak geçen pasif direniş çizgisinde gelişen ve kendiliğinden kabaran eylemler, 1 Mayıs'ta onbinlerle alanda vücut buldu. Devrimci sokak gösterileriyle kutlanan 1 Mayıs bir kez daha devletin azgın terörüyle kana bulandı. **M. Akif Dalci** adlı devrimci, polis kurşunlarıyla katledildi. İşçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının 1 Mayıs'ı sahiplenme noktasında yüreğine korku salma amaçlı devletin uyguladığı şiddet ve terör yoğunluktan birşey kaybetmeksizin sonraki yıllarda da sürdü. **1990 1 Mayıs** kutlamaları Proletarya Partisi önderliğinde yaratılan **Harbiye direnişi** ile tarih sayfalarında yerini almıştır. İşçi sınıfının en temel hakkı olan 1 Mayıs gösterileri yasaklanarak bu öfke bastırılmak istendi. Buna rağmen Harbiye'den

Taksim'e doğru yürüyüşe geçen Partizan kitlesi devletin silahlarını kullanması ile durdurulmak istendi. Bu saldırı sırasında **Gülây Beceren** yaralanarak felç olmuş, yaralanan onlarca kişi de hastane yerine sorgu odalarına götürülerek günlerce işkenceden geçirilmiştir. Tutuklanan kişilerse **"1 Mayıs yargılanamaz"** şiarı ile direnişlerini mahkemede de sürdürmüştür.

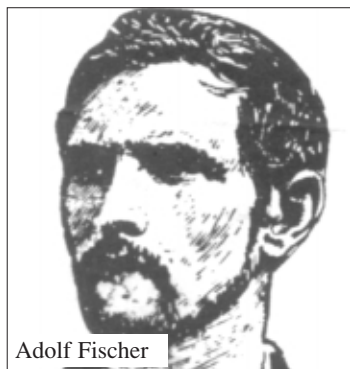
1996 1 Mayıs'ının militan duruşu karşısında hakim sınıflar birkez daha katliama başvurdular. Kadıköy Söğütlüçeşme'de **Dursun Adabaş, Yalçın Levent** ve **Hasan Albayrak** katledilerek kitlelere gözdağı verilmek istendi.

Tarihi boyunca enternasyonal proletaryanın birlik-dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs, emperyalizmin komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının yoğun saldırısıyla yüz yüze kalmış, devrim ve karşı devrim güçlerinin yoğun çatışmasına sahne olmuştur. Emperyalizmin dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar üzerindeki zulmünün boyutlandığı, emperyalist saldırganlığın, açlık ve sefa-

letin giderek arttığı bir süreçte 1 Mayıs'ı kutlamamız daha da önem kazanmaktadır. 11 Eylül saldırılarıyla birlikte Afganistan'ın kan gölüne dönüştürülmesi, ardından Ortadoğu'nun ABD emperyalizminin çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirilmek istenmesi halkları yeni katliamlarla, açlık ve yoksullukla yüzyüze getirecektir. Dünyanın gözleri önünde yiğit Filistin halkı, ABD emperyalizminin desteği altında İsrail siyonizmi tarafından katledilmektedir. İsrail'in ölüm makinelerine karşı Filistin'de kahramanca bir direniş sergilenmektedir. Boğulmak istenen Filistin direnişi nezdinde halklara gözdağı verilmekte, insanlığın ilerici güçlerine ise tehditler yağdırılmaktadır.

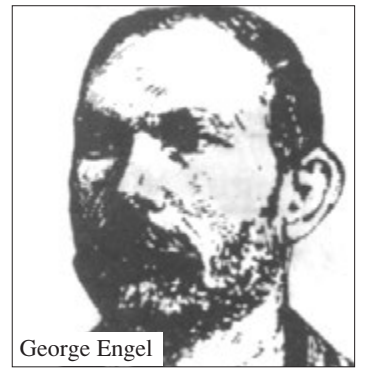
Haydut başı ABD, yöneline uygun olarak hak ihlallerini tırmandırmış, baskı ve saldırgan politikalarını daha da yoğunlaştırmıştır. Halkları köleleştirme siyaseti bu konjonktürel süreçte daha da terörize edilerek yaşama geçirilmeye çalışılmıştır/çalışılıyor.

Devamı sayfa 31'de

Adolf Fischer

"Sosyalist olmam sebebiyle öleceksem, buna bir itirazım yok."

George Engel

"Hakları yalnız imtiyazlı sınıflara göre ayarlayan böyle bir hükümete kim saygı duyabilir..."

Powell'ın Ortadoğu ziyareti Filistin'e esareti dayatmak içindir!

Cenin'de yaşananlar dikkatleri oraya toplarken İsrail askerleri katletmeye devam etti. Filistinli yetkili Salb Erakat'ın açıklamasına göre 500 kişinin katledildiği Batı Şeria'da 4 bin 500'e yakın kişi de tutuklandı. İsrailse tutuklananlara ilişkin açıklamasında "tutuklananların 121'i muhtemelen eylemci" cümlesiyle "terörizmin" bahanesini, Filistin halkına düşmanlığını sergilemektedir.

Yıllar önce Alman faşizminin kanlı katliamlarına kurban olan binlerce yahudinin belleğimizdeki izi tazeliğini korurken, bugün İsrail siyonizmi ABD'den aldığı güçle Hitler'e rahmet okuturcasına katlediyor Filistin halkını. Ortadoğu'da yaşanan bu katliama sessiz kalan İsraililer, çok değil yaklaşık 60 yıl kadar önce yaşadıklarını unutmuş gibi.

Nisan ayının ilk haftasında II. Emperyalist Paylaşım Savaşında ölen 6 milyon yahudinin anıldığı "Yahudi Soykırımı Anma Günü"nde çalınan sirenler, bırakılan çiçekler İsraililerin bugünkü tabloda kör ve sağırklarının resmiydi belki de.

Bugün kimi Filistinli için sıradanlaşan ölüm, kimi Filistinli için de İsrail işgali ve katliamına karşı direnişe düşülen derin bir nottur.

Ve Cenin, işgalin kıyısında yüzlerce tanka, onlarca helikoptere, binlerce askere karşı direnen şehir olarak anılacaktır bu günkü kuşatılmışlığına karşın.

1953'de çadırlarla kurulan 15 bin nüfuslu Cenin mülteci kampına yönelen son İsrail saldırılarında 250'yi aşkın Filistinli katledilirken füzelerle hedef alınan birçok bina ve ev ise isimsiz mezar oldu Filistinlilere. Geriye kalanlarsa yıkıntı ve molozların arasında açlık ve susuzluktan kimi zaman kanalizasyon suyuyla kimi zaman ağaç yapraklarıyla karınlarını doyurmakta.

Bunca karamsar tablonun arasında Filistin halkı hala direnmeye devam ediyor. Cenin'e düzenlenen son saldırılardan sonra El Cezire televizyonuna konuşan Filistinli bir gerillanın şu sözlerinde anlam buluyor onların direnişi.

"Endişelenmeyin. Biz direniyoruz, direnmeye de devam edeceğiz"

Cenin'de yaşananlar dikkatleri oraya toplarken İsrail askerleri katletmeye devam etti. Filistinli yetkili Salb Erakat'ın açıklamasına göre 500 kişinin katledildiği Batı Şeria'da 4 bin 500'e yakın kişi de tutuklandı. İsrailse tutuklananlara ilişkin açıklamasında "tutuklananların 121'i muhtemelen eylemci" cümlesiyle "terörizmin" bahanesini, Filistin halkına düşmanlığını sergilemektedir. Ramallah yakınlarındaki Ofer ve Havara askeri üssünde tutuklu bulunan binlerce Filistinli'ye uygulanan işkencelerse İsrail terörünü beyinlere ve yüreklere yazmaktadır.

Ölenlerin haddi hesabını olmadığı Nablus'ta ise yine sivil yerleşim yerleri bombalanmış, köyler topa tutulmuş, ambulansların bölgeye girişleri engellenmiştir.

İsrail ordusu öldürdüğü yüzlerce insanın sayısını gizlemek için cesetleri Herat El Havaşiya'da açtığı toplu mezarlara

gömmeye devam etmektedir.

Bu kanlı tabloda Beyaz Saray'dan Filistinli Araplara yapılan "İsrail'e karşı girişilen saldırıları durdurun" çağrısı ABD'nin Ortadoğu'ya hangi pencereden baktığını çok net göstermektedir.

Büyük bir sahtekarlıkla İsrail'e "geri çekil" çağrılarını yapan ABD'nin bu tutumu tamamen Arap dünyasını yatıştırmayı amaçlarken, ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın Ortadoğu seyahati (!) beraberinde Ariel Şaron'a saldırı şevki de taşımıştır.

Ortadoğu'da Filistinlilerin kanı oluk

Arabistan Veliht Prensi Abdullah Bin Abdülaziz'le Fas'taki randevusuydu. Suri Veliht'ın Powell'a İsrail'in Batı Şeria ve Gazze'den çekilmesi için ABD'nin baskı yapması gerektiğini, işgalin ABD'nin güvenliğini ve prestijini zora sokacağını belirttiği açıklandı.

Powell ise görüşmeden sonra aynı temaneleri tekrarlayıp İsrail'in Batı Şeria'daki 2 Filistin kentinden çekileceğini açıkladı.

Hatırlanacağı üzere Colin Powell İsraililere yönelik bir intihar eyleminin ardın-

nasıl "yapıcı" olduğunu açıklamaktadır.

Arafat'ın ardından tekrar Şaronla görüşen Powell yine dil ucuyla İsrail'den Filistin topraklarından "hemen çekilmesini" istedi. Ve bu görüşmenin ardından Powell ve Şaron, ABD himayesinde bir barış (!) zirvesi dillendirmeye başladı.

Şaron; Mısır, Suudi Arabistan, Ürdün, Fas ve Filistinli temsilcilerle yapılabileceğini açıkladığı zirveye Arafat'ın katılmamasını söylerken, Arafat'sa nasıl köşeye sıkıştırıldığını görmezden gelirdesine ABD denetiminde zirveye katılabileceğini açıkladı.

Burada belirtmek yerinde olacaktır ki ABD'nin bölgeye dair ağzından çıkan her cümle, her hamle Filistin halkını teslim alma amacını gütmektedir. Ve herkes artık ABD'nin Ortadoğu sorununda arabulucu olmadığını, tüm yaşananların ABD'nin bölgeye hakim olma hürsından kaynaklandığını görmelidir. Bugün Arafat'ın asıl kınaması, lanetlemesi gereken sadece ve sadece İsrail'in katliamlarıdır, intihar eylemleri değil.

Zira Arafat'ın Powell'la görüşmelerin ardından İslam Konferansı örgütlerinden Ortadoğu sorununu görüşmek için acilen toplanmasını istemesi bir çaresizliğin, umudu yanlış yerde arayışının ifadesidir. Filistin halkının tek umudu sonuna kadar ve ne pahasına olursa olsun direnişi sürdürmektir.

Arafat, Filistinlerin intihar eylemlerine ilişkin "intihar eylemleri meşrudur. Birgün benim de çocuğum böyle bir ölümü seçerse, bundan şerefli daha ne olabilir ki" diyen Süha Arafat kadar cesur olmak zorundadır, zorundadır çünkü söz konusu olan koca bir halkın geleceğidir.

Ortadoğu'da geçtiğimiz hafta boyunca yaşanan tablo böyleyken Avrupa ülkeleriyle sahte sızlanma pozlarıyla aslında ABD'nin etkisini kırmak için oldukça yoğun çaba sarf etmişlerdir.

Bu bağlamda AB adına Almanya Dışişleri Bakanı Jaschko Fischer bir barış(!) planı hazırladı. Bu barış planına göre; İsrail önce işgal ettiği bölgelerden çekilecek. ABD, AB, Rusya ve BM'den oluşan bir dördü bölge güvenliği ile ilgilenecek.

1967'de belirlenen sınırların temel alınmasını içeren bu plana tabi ki ABD sıcağı bakmadı.

Emperyalistlerin şimdiye kadar ezilen-yoksul halklar adına hiçbir endişe taşımadıkları gerçekliğiyle bugün onların hiçbir planı, birliği Filistin halkı içinde güvenlik sağlayamayacaktır. Bunu bizzat yaşayan ezilen halklarınsa kendi gücüne güvenmekten, emperyalizme karşı topyekün savaşmaktan başka çaresi yoktur.

oluk akmaya devam ederken Colin Powell'in "Barış" adına yola koyulduğu Ortadoğu ziyareti sonuçları itibarıyla İsrail'e saldırılarında zaman kazandırmaktan, kamuoyunu meşgul etmekten öteye gitmemiştir.

Powell'ın Ortadoğu ziyaretinin bir hafta ertelenmesiyle Yahudi Lobisinden Charles E. Schumer, Bush'u İsrail'i yeterince desteklememekle suçladı. Öyle ki Yahudi Lobisi bu istemini "Bush, Powell'ı göndermekle yanlış yaptı. Powell'ı bir hafta daha bekletmeliydi ki İsrail'in işini bitirmesine fırsat doğsun" cümleleriyle ifade etti.

Bugün Powell'ın elini kolunu sallaya sallaya gerçekleştirdiği ziyareti İsrail'e katliamları konusunda fırsat tanıdığı noktasında rahatlatmış olsa gerek Yahudi Lobisini

ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell'ın Ortadoğu ziyaretinde ilk durağı Suudi

dan Arafat'la görüşmesini ertelemiş, görüşme için Arafat'a intihar saldırılarını kınamasını dayatmıştı. İşte tam da bu kızıştırtma ortamında İsrail askerleri tank ve füzeleriyle iki kente ve 6 köye baskınlar düzenlemişti.

Direnişin ve taviz vermezliğin elzem olduğu bu noktada Filistin Lideri Yaser Arafat, Arapça olarak yayınladığı bir bildirgeyle intihar eylemlerini kınayarak Bush'un başından beri istediği şeyi yapmış oldu. Powell'sa Arafat'a şeytani bir jest yaparcasına İsrail'den ölçülü olmasını istedi. ABD'nin dillendirdiği bu ölçünün karşılığı tabi ki yine baskın, işgal ve katliam oldu.

Suriye ve İran'dan sonra Ariel Şaron'la görüşen Powell, İsrail'in taleplerini Arafat'a iletmediğini, görüşmenin "yapıcı" olduğunu belirtti. İsrail'in talepleri arasında Filistin yönetiminden istenen tek taraf- lı ateşkesse görüşmenin İsrail açısından

Kürt realitesi karşısında TC'nin düştüğü trajik komik durum

Devletin AB'ye girme yolundaki "demokratik" kararları ve adımları her geçen gün biraz daha hızlanıyor. Kürtçe eğitim talebini içeren dilekçeler çok fazla zaman kaybetmeden yanıtlandı. Yüzlerce öğrenci okullardan uzaklaştırma cezası aldı. Aileler tutuklanarak hapishanelere konuldu. AB için gerekli "demokratik" adımlar elbette ki bu sınırdan kalamazdı. Çünkü TC'den istenen de bundan fazlası. Anadilde eğitim kampanyasına yönelik tırmandırılan saldırının ardından trajik komik bir durum daha yaşandı ve milletin temsilcileri oturup çocuklarına Kürtçe isim takan aileler hakkında davalar açılmasını kararlaştırdı. Ve hiç soluk alınmaksızın kararın hayata geçirilme çalışmaları başlatıldı. İlk elden büyük bir telaşa aileler tespit edildi. Türkçe anlamayan ve konuşamayan insanlara "çocuklarınıza niye Kürtçe isim taktınız?" soruları sorulmaya başlandı. Özellikle T. Kürdistanı'nda yaşamları ve mücadeleleriyle Kürt halkı açısından sembolleşmiş insanların isimlerini çocuklarına takanlar baş terörist ilan edildi.

Geçtiğimiz günlerde Diyarbakır'ın Dicle ilçesinde isimleri Berivan, Zozan gibi Kürtçe olan 21 çocuğun isminin değişmesi için açılan davanın ilk duruşması yapıldı. Ve işin ilginç aileleri yargılayan hakim adı da Kürtçe. Şirvan Ertekin adlı hakim ismindeki "Şir" Kürtçe süt ya da aslan anlamına gelmekte. Kürtçe isimlerin "Türk milli kültürüne, ahlak kurallarına, örf ve adetlerine uygun olup olmadığı Türk Dil Kurumu'nun kararına bırakılarak" dava ertelendi. Azgınlaşan şovenist hisleriyle saldıran TC, Hakim Şirvan'ın adını da sorgu kapsamına alıp almama konusunda belli ki henüz netleşmemiş. An-

cak net olan bir şey var ki; o da Kürt halkının bilincinde ve yüreğinde yer edinen, simgeleşen dava insanların isimlerini duymak istemediği ve halkın bunları yavaşatmanın bir sembolü olarak çocuklarına bu isimleri taktırmak istemediğidir. Ancak egemenler, davalar veya soruşturmalar açmaya devam ededursunlar halkın kahramanlarını, onların yüreklerinden ve bilinçlerinden silebilmeye güçleri yetmez. Tıpkı İbrahim'ler, Süleyman Cihan'lar, Meral'ler ve daha nicelerinin isimlerini bu bilinçle alanlarımız gibi.

Bununla da sınırlı değil elbette ki TC'nin trajik-komikleri. Arabasında Kürtçe kaset çaldığı için Sülhaddin Önen, "silahlı çeteye yardım ve yataklık" yaptığı iddia edilerek 3 yıl 9 ay hapis cezası ile cezalandırılıyor. Ancak ceza erteleniyor. Bandrollü Kürtçe kaset dinlemenin bedeli "silahlı çeteye" yardım yataklık oluyor. Önen'in hikayesi bu kadar değil tabi. Daha önce de yine arabasında Kürtçe kaset çaldığı için dava açılmış. Suçu bu sefer "bölücü örgüt propagandası yapmak" oluyor. Açılan bu dava 10 ay hapis cezası ile 666 milyon lira ağır para cezasıyla sonuçlanıyor. Duruma itiraz eden Önen'e Yargıtay'ın cevabı ise cezayı az bularak yargılamanın "terör örgütüne yardım yataklık" maddesiyle yapılması oluyor. Bu davadan Önen 3 yıl 9 ay hapis cezası alıyor. Yani Önen dinlediği her bir Kürtçe kasetin karşılığını 3 yıl 9 ayla ödüyor. Bizzat devletin onayıyla çıkan bu kasetler bile belli ki egemenleri bir hayli korkutmakta. Diğer taraftan da bu tür uygulamalarla Kürt halkını daha fazla ezme, sindirme ve asimile etme çaba ve tutumuyla Kürt Ulusal Hareketinin girdiği reformist-uzlaşma-

cı çizginin halk nezdinde bu tarz yankılar bulması, sistem açısından girilen bu yönelimin daha da geriletilmesi ve halkın diri dinamiklerinin bu tarz uygulamalarla ta-

de, vatandaş ve polis halay çekmiştir. Vatandaşla bütünleşmenin yollarını arıyor" diyor. Sanırız ki bundan çıkarmamız gereken sonuç Kürtçe türkülerini ne amaçla

mamen bitirilmesi hedeflenmekte.

Gelelim TC'nin bu konudaki diğer bir hikayesine: Hakkari'de bir polis otosunda Kürtçe türkü çalınıp çalınmadığı inceleniyor. İnceleme sonucunda ise dava açılıp açılmayacağı netleştirilecek. Olayın hemen ardından açıklama yapan Hakkari Yüksekova İlçesi Emniyet Müdürü Ali Sinop "Yaptığımız şeyin doğru olduğuna inanıyoruz" diyor ve şöyle devam ediyor. "Bu bölgenin her tarafından duyulması mümkün olan ve bölge halkının özel günlerde çalarak halay çektiği müzik eşliğinin-

dinlediğimiz. Eğer bazılarımız arabalarda "örgüt propagandası" yapmak için dinlersek sonuç ağır. 3 yıl 9 ay gibi bir süre özgürlüğünüz elinizden alınıyor. Ama Kürtçe parçayı devletin kolluk güçleri dinliyor ve bunu halkla bütünleşmek için yapıyor. O zaman sorunun incelenmeye alınması gibi bir durum gelişebiliyor.

TC'nin Kürt ulusu üzerinde yıllardan beridir var olagelen bu zulmü, geçmişten bugüne hep isyanla yanıt buldu. Ve bugün halk, yarınki daha büyük patlamaları yapıyor.

Sınıfsal yaklaşım

YAŞASIN

CENİN'DE EV EV, ODA ODA;

F TİPİ'NDE HÜCRE HÜCRE DİRENİŞİMİZ!

"Dünyanın onurlu insanların bilmesini istiyorum. Endişelenmeyin. Biz direniyoruz. Direnmeye devam edeceğiz." (Filistinli bir gerilla, 09.04.2002, El Cezire TV, Canlı telefon bağlantısı)

Cenin'den dünya halklarına verilen bu mesaj, 16 aydır eğer benzer bir bağlantı olabilseydi herhangi bir F tipi hapis hücresindeki komünist veya devrimci bir direnişinin ağzından da verilebilirdi. Bugün bir dişi başka ders veya sonucun yanısıra, ama onların önünde ve başında alınması gereken en önemli mesaj budur.

Emperyalizm ve onun yerli uşakları ve/veya işbirlikçileri ile yürütülen savaşta, son onbeş yıllık zaman dilimine damgasını vuran en kritik sorun, sınıf olgusunun karartılmasına yönelik hamlelere karşı mücadelede yatmaktadır.

Sınıfların söntümlendiği ya da aralarındaki uzlaşmaz karşıtlığın ortadan kalktığı noktalarından çıkarak ultra-emperyalizm teorisine ulaşan ve dayattığı icazetçi-teslimi-

yetçi bir politikayla **başağı bir reformizmi** temsil eden anlayış, Filistin direnişinden esasen kaygılanıyor. Tıpkı F tiplerine karşı yürütülen direnişten kaygılandığı gibi.

Direnış, sınıfsal tavrın ön koşuludur. Karşı-devrimin saldırısına karşı öncelikli reflektir. Ödünsüz duruşun ilk adımdır. Direnişin ancak biçimleri tartışılabilir, kendisi değil. Teslimiyetin ise her türü ve şekli **onursuzdur**.

İlk önce direniş, her şeye rağmen direniş, güç toplamayı, biriktirmeyi ve karşı saldırıyı hazırlayan bir direniş. Taşla, sapanla, ölüm orucuyla ya da fiilen direniş. **Asıl olan** teslim olmamaktır, boyun eğmemektir. Düşmandan merhamet dilememek, ondan insaf gelmesini beklememektir.

Emperyalist, faşist, siyonist katiller **im-hayı** hedefliyorlar. Bütün devrim güçlerini, halk güçlerini kırmayı ve sindirmeyi amaçlıyorlar. Tüm direniş mevzilerini yok etmeye çalışıyorlar. **Teslimiyeti** dayatıyorlar. Hem de **koşulsuz** teslimiyeti. Koşulsuz teslimiye-

tin yanıtı koşulsuz direnmektir. Tek "koşul"ları var: kendilerine itaat.

Köleleştirmek istiyorlar. Sömürgeciliğin ve yarı-sömürgeciliğin **özü** budur. Filistin'deki tüm emperyalist-siyonist **"barış"** reçeteleri bu kapıya çıkıyor. **Arafat'** a defalarca kabul ettirdikleri halde Filistin halkına uygulamadıkları budur. Aldıkları yanıt **"İntifada"** olmuştur. İntifada direnişin Filistinesidir.

F tipi hücreleri inşa ederken de, bugün uyguladıkları izolasyon sisteminden taviz vermek istemezken de amaçları budur. Yanıtı **1.5** yıldır süren **ölüm orucu** ile aldılar, yanıtı hiçbir yaptırım ve dayatmalarının kabul edilmemesiyle aldılar. Komünist ve devrimci tutsaklardan yanıtı, hiç birini boyun eğdirememekle aldılar. Yanıtı **90** canla, **400'**ü aşkın parçalanmış bedenle aldılar.

Ulucanlar' da, **19 Aralık** katliamı esnasında **"teslim olun"** diye çağrı yapmışlardı. Yanıt, **"teslim olması gereken birileri varsa o da sizlersiniz"** diye verildi. Filistin'de **"teslim olmak için yavıracaklar"** diyorlardı. Mermisi, taşı biteni dahi teslim alamadılar. **17 Ağustos'ta Gölcük, Adapazarı ve Yalova'da** tek tük ayakta kalan yapılar olmuştur. **Cenin'de** sağlam bir duvar dahi kalmadı.

Görgü tanıklarının ağzından **"inanılmaz"** sözcükleri dökülüyor. 19 Aralık vahşeti de inanılmaz görüntülere sahne olmuştur. Ulucanlar'da yapılanlar tanımlanamaz boyuttaydı. Türkiye Kürdistanı'nda Kürt halkı-

na ulusal devrimci isyan koşullarında reva görülen zulmün ve işkencenin bir kopyasını, yarım asırlık işgalin geldiği noktada Filistin halkına bir kez daha dayatıyorlar.

Bir sözcüğü ete kemiğe büründüremediler. Bir sözcüğe anlam kazandıramadılar: **Teslimiyet**. Oysa öncelikle istedikleri buydu. Çünkü amaçlarına ulaşmanın ilk koşulu- luydu. Bütün planlarını bunun üzerine yapmışlardı. Bu yüzden öfkeli. O nedenle **Şaron** ile **Hikmet Sami'nin** suratlarından düşen bin parça. Zaferden söz edemiyorlar. Sevinemiyorlar. Çünkü sevinmelerini gerektirebilecek bir sonuç elde edemediler. Yani **korkularını yenemediler**.

Emperyalizme ve faşizme karşı duruşun **abecesi** olan direnişi göstermek kadar, hatta ondan daha da önemlisi onu **süreklileştirmek**dir. Bunun için direnişin bilinçli olması bilinçli kılınması gerekiyor. **Bilinç, sınıfsal bir olgudur**. Bilimsel olduğu takdirde iş görür. Düşmanı, düşmanları olduğu kadar kendini, kendi gücünü ve dostlarını doğru tanımlamaktan geçer.

Proletaryanın yön vereceği bu tahlille ancak kalıcı ve güçlü mevziler yaratılabilir. Siperlerin parıldaması buna bağlıdır. **Birer direniş mevzisi olan Filistin'de ve F tipi hapis hanelerde bizim cephemizden bugünkü asıl sorun budur**.

IMF'den halka işsizlik ve sefalet mektubu

Devlet bir kez daha IMF'ye verdiği niyet mektubuyla emekçinin omuzlarına bir kambur daha ekledi. Her mektupta yeni sözler, verilecek re'sen emeklilikle, çeşitli kamu kuruluşlarının bölge müdürlükleri kapatılırken, bir yanda zaten ağır aksak yürüyen sosyal hizmetler tamamen sıfırlanıyor, diğer yandan işsizler ordusuna binlerce yenisi ekleniyor.

Uzun bir dönemdir kamuda çalışan işçilerin gündemini meşgul eden ve IMF'ye verilen son niyet mektubu ile taahhüt altına alınan "kamudaki fazla istihdamın azaltılması" çalışmaları hükümet tarafından hızla uygulamaya konuldu. Daha önceki niyet mektuplarında verilen taahhütler doğrultusunda kamu bankaları-

şın üstünde olan çalışanlara 11 Nisan 2002 tarihinde saat 15:00'e kadar emeklilik başvurularını yapmaları konusunda baskıda bulundu.

Bir yandan "gönüllü emeklilik" denilirken bir yandan da yapılan bu dayatmalar bunun ne kadar gönüllü olduğunun ve devletin hedefinin ne olduğunun en açık kanıtıdır.

teslim edileceği yönlü açıklamalar yapan devletin bu iddiası ise emeklilere inandırıcı gelmiyor. Yine uzun süredir zorunlu izin uygulanan Sümer Holding'e bağlı işyerlerinde de re'sen emeklilik gündemde. Bir yandan tüm bunlar yaşanırken geçmiş göz attığımızda ise 24 Mayıs 1991 tarihinde imzalanan protokolde istem dışı yani re'sen emekliliğin gündeme dahi getirilmeyeceğinin karar altına alındığını görüyoruz.

Bu yıl sadece TTK'den emekli edilenlerin sayısı 2000'e yaklaşıyor. Hükümetin 8 Ocak'ta imzaladığı niyet mektubuna göre önce kamuda bu fazlanın miktarı tespit edilecek. Ardından da Haziran 2002 sonuna kadar üçte biri; Ekim 2002 sonuna kadar üçte ikisi; Haziran 2003 sonuna kadar geri kalan emekli edilecek. Yine IMF'ye verilen son niyet mektubunda bu rakam, net olmakla birlikte 40 ile 60 bin arasında tahmin ediliyor. Bu kurumlardan birçoğu da özelleştirme kapsamında bulunuyor. Bu şekilde yani özelleştirme ile tasarruf adı altında tasfiye adımları atılıyor. Kitlelerdeki bu fazla istihdamın tespiti için oluşturulan çalışma grubunun bu tespit çalışması Mayıs ayının sonuna kadar sonuçlanmış olacak. Bu doğrultuda özelleştirme kapsamına ilk alınan POAŞ, TÜPRAŞ ve THY bu politikanın ilk kurbanları olacak. Bu kararların alınmasının ardından örneğin Sümer Holding'e bağlı birçok işletmede zorunlu izinler uygulandı. TEKEL'de de buna benzer uygulamalar kendini gösteriyor. Son niyet mektubunda POAŞ hisselerinin 2.

"halka arz" sürecinin planlandığı gibi tamamlandığı belirtilerek TÜPRAŞ hisseleri için de 3. "halka arz" hazırlıklarına devam edileceği müjdeleniyor. Bir başka örnek, TEKEL'in tütün ve alkollü içeceklerle ilgili işletmelerinin yeniden yapılandırma ve şirketleşme çalışmaları ile Türkiye Şeker Fabrikaları Anonim Şirketinin özelleştirme stratejisinin belirlenmesi çalışmaları tüm hızıyla devam ediyor. Bu özelleştirmeler ve tasfiye planları bir yandan kamuda çalışanları tehdit ederken bir yandan da hitap ettikleri halk kesimlerini zora sokuyor. Örneğin Çukobirlik adım adım tasfiye edilirken bundan zarar gören kesimlerden biri de köylüler oluyor. İlk olarak boya basma bölümü kiraya verilen Çukobirlik'in şimdi bütün gayri menkulleri satışa çıkarılmış durumda. Bu ihaleye göre Adana, Mersin, Hatay, Osmaniye, Maraş, Adıyaman, Urfa ve Mardin'de Çukobirlik'in 67 gayri menkulleri satılacak. Bu tasfiye yasalarının çıkmasının ardından 3000 olan Çukobirlik personel sayısı 1200'e düşmüş durum da. Ve işçi çıkarma çalışmaları da devam ediyor. Bir diğer konu da Emekli Sandığı bölge müdürlüklerinin kapatılması. Şu an için emekli sandığının İstanbul, İzmir, Adana ve Diyarbakır'da bulunan dokuz bölge müdürlüğünün kapatılma kararı var. Bölge müdürlüklerinin kapatılması sadece çalışanları değil aynı zamanda milyonlarca emekliyi mağdur edecek. Emekli Sandığı, kurulduğu 1950 yılından bu yana emeklilere sosyal güvenlik kuruluşu olarak hizmet veriyor.

Adana, Ankara, İstanbul, Bursa, İzmir, Afyon, Diyarbakır'da bulunan bölge müdürlüklerinde toplam 700 kişi çalışıyor. Ve bu kişiler ülkedeki 20 milyon emekliye hizmet veriyor. Emekli Sandığının sadece Çağaloğlu şubesinde 125, Bostancı şubesinde 116 kişi çalışıyor. Devlet, bir yandan bu çalışan sayısını da istihdam fazlası olarak göstererek işten çıkarmak isterken; personel müdürlüğünün yaptığı bir açıklamaya göre ise 2800 çalışanı olan emekli sandığının aslında 4500 kişilik personele ihtiyacı var. 31 Mayıs'a kadar kapatılacak olan bu bölge müdürlüklerinde çalışan onlarca kişinin yanında yüzlerce emekli de bu hizmetlerden mahrum kalacak. Devletin saldırılarını sadece bunlarla da sınırlı kalmıyor. Bir yandan kamu çalışanları tasfiye edilirken bir yandan da geride kalanlar için ücret artışı % 35 ile sınırlı tutuluyor. Tüm bunlar emekçileri iyice zora sokarken IMF 1. Başkan Yardımcısı Anne Krueger ise hükümetin verdiği niyet mektubunun olumlu olduğunu belirtiyor. Açıklamasında iyiye doğru bir gidişin görüldüğünü söyleyen Krueger yine tehdit savurmaktan da geri durmadı. Yeni bir şok ihtimalini hep göz önünde tutmak gerektiğini sürekli yineleyen Krueger programın harfi harfine uygulanması gerektiğine dikkat çekti. Bu açıklamalar ile işçi kıyımının ve sefaletin daha da artacağına sinyallerini de vermiş oldu böylece. Tüm bu saldırıların aynen ve adım adım uygulanıyor olması da devletin IMF uşağı olduğunu en yalın belgesidir.

nın özelleştirilmesi ve kamu kurumlarının tasfiyesi ile işe başlayan devlet, devreye soktuğu re'sen emeklilik sonucu 1 Aralık 2001 ile 15 Ocak 2002 tarihleri arasında 22 bin kamu çalışanını emekli etmiş durumda.

Bu yıkım planını tüm kamu kurumlarında hayata geçirmeye kararlı görünen devlet, son 5 ay içinde binlerce emekçiyi işten atma tehdidi ile karşı karşıya bırakırken; Deniz Kuvvetlerine bağlı işyerlerinde de 50 ya-

Bu arada emekliliği özendirici önlemler de alınmıyor değil. Son dönemlerde yoğunlaşan emeklilik kuyruğundaki ölümleri de dikkate alan devlet aynı zamanda emekliliği özendirmek için "akıllı kart" uygulamasını gündeme getiriyor. Bu uygulamaya göre artık emekliler saatlerce kuyruk beklemeyecek; "akıllı kart" ile parasını anında çekebilecek. Bundan birkaç yıl önce de emekli maaşlarının posta ile evlere

Bilinç

Tazeliğin canlılığın diriliğin direniş ve kavganın günü olan 1 Mayıs'ı karşıyoruz. 1886'da yakılan isyan ateşi 2002'de enternasyonal proletarya öncülüğünde harlanarak büyütülüyor. Günümüzde de 1 Mayıs her ne kadar çıkış koşulları olan 8 saatlik iş günü talebiyle genel greve gidilip ağır bedeller ödenmesi pahasına kazanılmış bir hak ve mevzi olmasına rağmen, ülkemizde hala aynı talepler doğrultusunda milyonlarca, üstelik herhangi bir sosyal güvencesi bile bulunmayan geniş kitleler olduğunu hatırdan çıkarmamalıyız. Türkiye'deki 1 Mayıs kutlamaları, hakim sınıflar tarafından sürekli yasaklanmış ve katliamlarla bastırılmıştır. Çünkü sınıfın birliği, dayanışması egemenlerin her zaman korkulu rüyası olmuştur. Onun içindir ki özellikle 1976, 77, 78, 89, 90, 96 yılları olmak üzere

Enternasyonal proletaryanın mücadele coşkusuyla 1 Mayıs'ta alanlara

genelde tüm kutlamalar katliamlarla, kanla zorbalık ve provokasyonlarla bastırılmaya çalışılmış, yasaklanmış, başarılamayınca da içeriğini boşaltma çabalarına girilmiş 1 Mayıs'ın ilkokul çocuklarının dahi inanmadığı bahar bayramı safesatıyla işçiler emekçiler kandırılmaya çalışılmıştır. Onların uykusunu kaçıran esasta başta işçi sınıfı olmak üzere genelde tüm ezilen emekçi halkın değişik iş kollarından değişik ülkelerin emekçi halklarıyla aynı taleplerle alanları zapt etmesi tek yürek, tek ses, tek yumruk olmaları ve kurulacak sınırsız sınıfsız sömürsüz bir dünyayı müjdeleyen ayak sesleri tarihe döşenmiş kilometre taşı olması, işte kapitalist emperyalist haydutların uykusunu kaçıran bu kahredici

güçtür; Birlik mücadele dayanışma günü 1 Mayıs 2002 kutlamalarına özüne uygun, planlı, disiplinli coşkulu şekilde, sürece denk düşen gündemlerle, etkili bir ajitasyon propaganda çalışması yaparak hazırlanmalı ve kutlanmalıdır. Bu noktada öne çıkarmamız gereken yan; anti emperyalist eksenli olmak durumundadır. Çünkü yapılan saldırılar tek merkezlidir. IMF, DTÖ, DB emperyalizmin mali ayakları sömürge, yarı sömürgelerdeki desteklenen faşist diktatörlükler siyasal ayaklarıdır. 11 Eylül sonrası kapitalist emperyalist ülkelerde sıkıyönetimler sıklaşarak faşizan uygulamalara gidiliyor) F tipi yaşamın hücreleştirilmesi, toplumun terörize edilerek teslim alınmaya çalışılması biçimsel farklı-

lıklar gösterse de tüm dünyada kayıtsız şartsız emekçi halkları baskı altında tutma, teslim alma planı uygulanıyor.

Avrupa ve Amerika'da benzerdaşları olan ESK üzerinden de sınıf uzlaşmacılığına dayalı dayatılan saldırı politikalarını hayata geçirmek için MGK sendikacılığı tesis edilerek sendikalar ve DKÖ'ler üzerinden de kitle ayağı oluşturulmaya çalışılıyor. İşçi ve emekçiler bu genel saldırılara karşı hangi yol ve yöntemle karşı koyacağını bilememektedir. Bu anlamda öne çıkarmamız gereken gündemler Fİlistin halkının İsrail tarafından katledilmesine karşı emperyalist destekli soykırımın teşhiri, F tipi yaşamın hücreleştirilmesine karşı 3 kapı 3 kilit talebinin yükseltil-

mesi, milyonlarca ifadelendirdiğimiz kaçak işçilerin sigortası, 8 saatlik iş günü, sosyal güvence talepleri yükseltilmeli, KESK'in TİS hakkı savunulmalı, sendikasızlaştırma, özelleştirme, işsizleştirme, taşeronlaştırma saldırılarına karşı anti emperyalist öfkenin alanlara taşınarak 1 Mayıs'tan sonra da (burası daha önemli) kitlelerin örgütlenmesine hizmet eden yan gözetilerek 1 Mayıs hazırlıkları yapılmalıdır. Ayrıca her yıl ihanetçi, işbirlikçi MGK sendikacılarının devrimcilerle işçileri bir birinden ayırma oyunlarına karşı uyanık olunarak sınıf sendikacılığı ilkeleyle hareket eden dinamiklerin taktik politikalar geliştirerek bu oyunları boşa çıkarma iradesi oluşturulmalı, omuz omuza kol kola yürüyüş kortejleri düzenlemelidirler.

Şan olsun 1 Mayıs'ı yaratanlara ve yaşatanlara!

KESK'te yeni dönem üzerine

12 yıllık mücadele sürecini değerlendirdiğimizde KESK'in kendisini esas olarak fiili ve meşru bir mücadele anlayışı temelinde şekillendirdiği görülür. Meşruluğunu, ortaya koyduğu önemli mücadele pratikleri ile kanıtlamıştır. Zor koşullarda bile kitlesine güvenerek önemli eylemlere imza atmıştır. 90-98 yılları arasında ortaya koyduğu 20 Aralık '95 iş bırakma, 17-18 Haziran'da yüzbinlerin Ankara çıkarması, 4-5 Mart Kızılay Direnişi, 1 Aralık iş bırakma eylemleri, KESK mücadele tarihinin önemli kilometre taşlarıdır. KESK'in muhalif ve farklı bir mücadele tarzını esas almasında başından beri mücadele sürecinin içinde yer alan devrimci, demokrat dinamiklerin önemli bir payı vardır.

Genelde dünyada özelde ülkemizde sendikal hareketin önemli oranda itibar kaybettiği bir süreçte KESK kongresinde ortaya konulan tutumlar sendikal mücadelenin nereye götürülmek istendiğinin önemli ipuçlarını vermektedir. Nicelik açıdan önemli bir kitlesellik sağlayan kamu emekçileri hareketi aynı sığramayı niteliksel olarak yapmaktan bugünkü yapısıyla çok uzak görünmektedir. Geçmişte ayağı takılıp düşenler, yaratılan değerlerin üzerinde seçim oyunları ile karar sahibi olma noktasına gelmişlerdir. Sahte sendika yasasının geçmesinde KESK önderliğinin azımsanmayacak bir sorumluluğu ve payı vardır. 2001 Haziran'ında yasanın çıkışı ile birlikte son bir yılda ortaya konulan tutum geldiğimiz noktanın geriliğini göstermektedir. 21 Mayıs 2001'de devletin her türlü engelne rağmen binlerce kamu emekçisi Kızılay'da buluşarak yasaya karşı tutumunu ortaya koymuştur. KESK önderliğinin öngörüsüzlüğü yasanın yeniden görüşmeye başlanması ile bir kez daha ortaya çıktı. Direnmeyi göze alamayan KESK önderliği birkaç tepki eylemi ile sorunun üstünden atlama cambazlığını tabanın tüm tepkisine rağmen göstermiştir. "KESK bu yasaya sığmaz, yasayı alanlarda parçalayacağız" diyenler bu genel kurulda yasaya ne kadar uyum sağladıklarını ortaya koymuş oldular. Tabanın dinamizmi ile yaratılmış olan meşruluktan KESK yönetimi uzaklaşmaya ve devlete yakınlaşmaya başladı. Üye kitle ile tavan arasında canlı bağlar oluşmayınca bu durum yabancılaşmaya ve bürokratikleşmeye yol açtı. KESK, yarattığı devrimci dinamikten kopmaya, devletçi, Avrupa merkezli neo-liberal politikalara yöneldi. Bu durum KESK'i yol ayrımına getirdi. Gözü gönüllü üye kitle dinamizminin yaratıcı gücünden uzaklaştı. Bu durum KESK'te kırılmalara yol açtı. Bu kırılmaların önemli bir nedeni de birleşik işçi-

emekçi birliğinin sağlanamamasıdır. KESK'in önemli açmazlarından birisi de meslek sedikacılığına yönelmesidir. Sahte sendika yasasının kabullenilmesi de bunun bir göstergesidir. KESK Genel Kurulu'nda ortaya çıkan tabloda, gelecek açısından temel sorunlarda kapsamlı bir mücadele programı ortaya konulmalıdır. KESK Genel Kurulu bugüne kadar yaşanan genel kurulların belki de en sönüğü kongresi oldu. Reformist çevrelerin yönetim konusundaki mutabakatı kongrenin sonucunu bir anlamda belirlemiş oldu. Yönetim konusunda anlaşılan çevrelerin kongreye hazırlıksız katıldıkları divana sunulan önergelerle ortaya çıktı.

Kamu emekçileri sendikaları hareketi meşru ve fiili bir hatta yürüyerek gücünü 12 yıllık mücadele pratiğinde dostu düşmana göstermişti. Sınıf mücadelesinin zayıf olduğu dönemlerde ortaya koyduğu önemli direniş eylemleri ile mücadelenin yönünün ne olması gerektiğini belirlemişti. Onlarca baskı, engelleme, sürgün ve saldırıya rağmen demokratik ve meşru bir mücadele tarzı yaratmıştır. Bu olumlu tarz zaman içerisinde etkisizleştirilerek günümüzde yaşanan tıkanma sürecine girilmiştir. Siyasi öngörüsüzlük, ekonomik talepli sonuçsuz çabalar, dar grupçu tasfiyeci anlayışlar, fiili ve meşru mücadele hattının terk edilmesi, son olarak yasalılığa sığınma olgusu kamu emekçileri hareketini hak etmediği bir noktaya sürüklemiştir. Kitlelerin geri bilincinden yararlanarak, sınıf sendikacılığı anlayışını savunan kadrolar kongre süreçlerinde tasfiye edilerek yönetimlere taşınmalarının önü kesilmiştir. Ege-

menlerin istedikleri düzen içi sendika olma çabası reformist anlayışların pratik çabalarıyla gerçekleşmiş oldu.

MÜCADELENİN YÖNÜ NE OLMALIDIR?

Sistem muhaliflerine yöneltilen F tipi yaşama, kamu emekçilerine dayatılan yüzdeler zamlara hayır demek için, işçilere dayatılan sendikasızlaştırmaya, taşeronlaştırmaya hayır demek, başta Kürt halkı olmak üzere çeşitli milliyetlerden azınlıklara dayatılan asimilasyoncu, ırkçı ve faşist politikalara karşı, cins ayrımcılığına, ülkenin zenginlik kaynaklarının emperyalistlere peşkeş çekilmesine karşı meşruluğumuzdan aldığımız güç ve fiili direnişlerimizle grevli toplu sözleşmeli sendikal haklarımızın yaşam bulması için kararlılıkla mücadele etmeliyiz.

Bugün dünden daha çetin bir süreçten geçiyoruz. Sistemin saldırıları bugün de devam etmektedir, şubelerimize yönelik saldırılar sürmektedir. Bu saldırılar basın açıklamalarıyla geçiştirilmeyecek önemdedir. Bununla meşruluğumuz da tartışma aracı yapılmak istenmekte, mücademizle yarattığımız değerlerimizden vazgeçmemiz beklenmektedir. Sendika yönetim ve üyelerimize, tüzüksel anlayışımıza yönelik saldırılarla geri adım atmamız istenmektedir. Genel merkez yönetimlerindeki mevcut anlayışların bu noktada direnmeleri beklenemez. Sınıf sendikacılığı anlayışını savunan kamu emekçileri reformist çevrelerin, ikircikli tutumlarına karşı, kitleleri bilinclendirmek, işyerlerinden nice bedellerle yaratılan değerlerimize sahip çık-

mak, geri çekilmemek ve mücadeleyi daha ileriye taşımak sorumluluğu ile karşı karşıyadırlar. İşçi sendikalarının kitlesine güven vermediği biliniyor. Bir ayağı sistemin derinliklerinde olan, sisteme kan veren kurumlar haline dönüşmüşlerdir. Böyle olmasaydı özelleştirme saldırıları ile milyonlarca işçi işten atılabilir miydi? Böyle olmasaydı kazanılmış haklara el konulabilir miydi? Sendikaların bu konuma düşürülmesinde egemenlerin saldırılarının olduğu gibi, sendikal hareketin içinden uğradığı ihanetlerin de oldukça önemli bir payı var. KESK'te bugünkü tutumuyla işçi konfederasyonlarını yanında sarı sendikal anlayışı ve bürokratik tutumuyla yer almıştır.

Sendikalarımızda uç vermeye başlayan bürokratik eğilimlere karşı, safları da dağıtmadan, güçleri parçalamadan, toplumsal muhalefetin, toplumsal mücadelenin olanaklarını en güçlü şekilde ortaya koymak için çalışmak, yarına da umutla bakmaktır. Çürüyene ve eskiyene değil, yeşerene ve yeniye omuz vermenin zamanıdır. Yönümüzü ve yüzümüzü güzel olana, insani olana ve üretime dönmeliyiz. Çözüm kendi örgütlülüğümüz kendi öz gücümüzdür. O çözüm kendi ellerimizdedir. Keyfilik ve zulmün kol gezdiği bir coğrafyada gerçek hukukun sokaklarda yaşam bulacağına inanarak hareketin yönünü fiili mücadeleye çevirmek zorundayız. Hak ve özgürlükler mücadelesinin işçi sınıfının sosyal kurtuluş mücadelesi ile örtüştürülmesi ve demokratik halk devrimi mücadelesi ile bütünleştirilmesi kilitli açacak biricik anahtardır.

Avcılar'da sabır taşı çatladı

İstanbul: Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şubesi ile Avcılar Belediyesi arasında 1 Şubat 2000 ile 28 Şubat 2002 süreli Toplu İş Sözleşmesi 28 Şubat'ta sona erdi. Sendika 2002-2004 yılları arası Toplu İş Sözleşmesi teklif tasarısı hazırlayarak Belediye başkanlığına verdi. Belediye yönetiminin üyelerinin geçmiş döneme ait alacaklarını ödememesi ve sendikalı işçileri işten çıkarması nedeniyle yeni Toplu İş Sözleşmesi başlatılmadı.

TİS görüşmelerinin tıkanması üzerine Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube tarafından 10 Nisan'da Av-

cılar Belediyesi önünde basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasını okuyan 2 Nolu Şube Başkanı **Hasan Gülüm;** Belediye Başkanının haksız ve yanlış uygulamaları ile işyerinde işçiler arasında ayırım yaparak yasalara ihlal ettiği, bunlarla yetinmeyerek göreve geldiğinden bu güne kadar çalışan 34 üyelerinin de fes edildiğini açıklayarak; Belediye Başkanını yasalara uymaya, üyelerine en kısa zamanda maaşlarını ödeme ve işten atılan üyelerini tekrar işe almaya davet etti.

Basın açıklamasına ÖDP, CHP, HADEP ve Nakliyat İş de katıldı. "Av-

cılar işçisi yalnız değildir", "İşçiyiz, haklıyız köle değiliz" sloganlarının atıldığı basın açıklaması

sendika yönetiminin Belediye Başkanı hakkında suç duyurusunda bulunmasıyla bitti.

Göz kamaştırıcı meyve-sebzede hormon tehlikesi

Emperyalist ülkelerin dünyaya hakim olma seferberliğiyle giriştiği bilimsel(!) araştırmalar sonucu ortaya çıkarılan kimyasal gübreler, hormonal katkıları, genlerine müdahale edilen tohumlar her ne kadar insanlık adına yapıldığı bas bas bağırsız da amaç farklıdır.

Son yıllarda gerek semt pazarlarında gerek manavlarda can alıcı renkleriyle, büyüklükleriyle göz kamaştırıcı meyve ve sebzelere daha çok rastlar olduk. Öyle ki birçok yoksulun ancak yanından geçebildiği yüksek fiyatlarla satılan bu ürünlerin bir de şaşırtıcı görüntüsü ve fiyatının altında yatan gerçekler vardır.

Emperyalist ülkelerin dünyaya hakim olma seferberli-

ğiyle giriştiği bilimsel(!) araştırmalar sonucu ortaya çıkarılan kimyasal gübreler, hormonal katkıları, genlerine müdahale edilen tohumlar her ne kadar insanlık adına yapıldığı bas bas bağırsız da amaç farklıdır. Çevre ve ekoloji ile uyumlu alternatif üretim teknolojilerinin geliştirilmesi ve bunların kullanıma sunulması konusundaki kontrol emperyalistlerin elindedir. Dolay-

ısıyla kullanılacak üretim teknolojileri, toplumsal gereksinimlere ve çevreye uyumlulukları ile değil, emperyalist üretim biçimine uygunlukları çerçevesinde kitlelerden bağımsız olarak belirlenmektedir. Ki bunu kısırlaştırılan tohumların bir ekimlik kullanırlılığıyla egemenlerin tohum pazarını genişletme, üretimi denetimleri altına alma amacı taşıdığını bilmeyenimiz yoktur. Emperyalist ülkelerin bahsini ettiğimiz doğaya ve insana zarar veren ürünlerin üretiminden özellikle kaçındığını bu yönlü yatırımlarını değerlendirmek için de sömürge, yarı-sömürge ülkeleri kullandığını biliyoruz.

Ülkemizde ABD emperyalizminin tarıma yönelik politikaları doğrultusunda 1980'li yıllarda organik tarım konusunda da adım atılmış ve o yıldan beri elde edilen ürünler emperyalistlerin taleplerini karşılamak için kullanılmıştır.

Tarış Planlama ve Koordinasyon Müdürü Ziraat Mühendisi Dr. Mustafa Tan; dünyada artan nüfusun gıda gereksinimlerini karşılamak amacıyla, daha fazla ürün alma düşüncesi ile kullanılan sentetik kimyasal ve gübrelerin insan sağlığı ve doğal çevre üzerinde olumsuz etki yarattığını belirterek, bu uygulamaların toprakların niteliğini de olumsuz etkilediğini söyledi.

Kullanılan kimyasal gübre, ilaç ve hormonlar nedeniyle birçok emperyalist ülkede yılda ortalama 500 bin kişi zehirlenirken ortalama 5 bin kişi de ölmektedir.

Bu sorunun önüne ekolojik tarımla geçmek gibi bir imkan varken emperyalistler çabalarını bitkilerin doğal dengesini bozan genetik yapılara müdahaleye yöneltmektedir.

Genetik modifiye (değiştirilmiş) organizmalar ve bunların tarıma uygulanmasıyla

bahsini ettiğimiz gibi önce gözler kandırılırken bunun amacının "yoksulluk ve savaş"ın etkilerinin kırılması olduğu dillendiriliyor.

Daha anlaşılır ifadeyle halk arasında hormonlu ürünler olarak bilinen bu ürünlerin (Genetik modifiye ile müdahale edilmiş) insan sağlığına detaylı etkileri tam bilinmezken şimdilik dillendirilen birkaç etkisiyse şunlardır; Deride allerjik kalıntılar, hormonal etkiler, kanser, ana karnında yavrunun anormalliği ve sakatlığı gibi.

Bugün Türkiye tarımında bir atılımı şaşasına pazarlanan hormonlu çilekler her ne kadar halkımızın sofrasını süsleyemese de halk pazarlarında bolca satılan hormonlu biberler, domatesler, salatalıklar, patatesler halkımızın sağlığını ciddi anlamda tehdit etmektedir.

İşportaya bağlanan umut

Yaşadığımız her yerde rastlarız onlara. Satılacak, para kazanılacak ne varsa tezgahlarına dolduran işportacılar, sokaklarda, kovalamaca içinde tutuşurlar yaşam kavgasına. Eminönü, Sirkeci, Beyazıt, Aksaray'da insan kalabalığının olduğu her yerde yüzlerce ses tonuyla çağırırlar insanları işporta tezgahına. "Ucuza gel", "Gel vatandaş gel" diyerek ucuza "kaliteli" mallarını usta pazarlamacı taktikleriyle satmaya çalışırlar. İşporta tezgahlarının kimlerin uğrak yeri olduğunu ise en iyi işportacılar bilir. Kendileri gibi yatları katları olmayanların, büyük mağazalardan, marka giyecek kadar bol kazançlı olmayanların alıcısı olduğunu bilirler. Emeğinin karşılığını alamayan işçilerin, işsizlerin, yoksulların satıcısı ol-

duklarını bilir ve ona göre dizeleler çeşitlerini.

Çoğunluğu Türkiye Kürdistanı'ndan; İstanbul'un ve diğer büyük şehirlerin yolunu ekmek parası kazanmak ve devletin baskısından kurtulmak için tutmuşlar. Kurtlar sofrasının ekmeği paylaşmadaki acımasızlığı, onları yine yoksullukla, hayatta kalma kavgasıyla yüzyüze bırakmış. Sokaklarda kurdukları tezgahları oradan oraya kondurarak, zabıta ve polisin saldırılarından mallarını, canlarını korumaya çalışarak, ucuz çeşitlerini satmak için fırsat kollayarak var olmaya çalışıyorlar. Tezgahını zabıtanın kaçırabilmek için, var gücüyle kaçarken kimi zaman yüzüstü kapaklanır, düşer, malına tam da talancı bir saldırıyla el konularak belediyenin depolarında

çürümeye bırakılır. Yaşamını, tüm emek gücünü sermayesini bağladığı tezgahı tarumar edilir. Zabitanın elinden ne zaman kurtaracağını bilmediği tezgahını, el konulan mallarını yeniden yaratma çabası ve mücadelesiyle yaşamın acımasızlığına karşı durmaya çaresizce devam eder işportacılar.

SORUNLARINI DİLE GETİRMEMEYE ÇALIŞAN İŞPORTACILARA POLİS SALDIRDI

Dönem dönem yapmaya çalıştıkları ancak her defasında polisin saldırısıyla engellenen basın açıklamalarında işportacılar yaşadıkları sorunları dile getirmeye çalışıyor. Yaka paça dövülerek, gözaltına alınıyorlar. 8 Nisan'da yapmak istedikleri bir basın açıklamasında

4 işportacının gözaltına alınmasının ardından 13 Nisan'da da 6 işportacı yine tartaklanarak gözaltına alındı. Bir işportacı polisin saldırısı sırasında **"Benim sizinle derdim yok. Ben ekmeğim için uğraşıyorum. Eğer siz bana müda-**

hele ederseniz ben de ekmeğim için direnirim" diye bağıarak isyanını dile getirdi. Sokak aralarında yaşanan kovalamaca ve arbedenin ardından polis, basına da yönelerek bazı muhabirlere de şiddet uyguladı.

SAMSUN

**Çay üretimi özelleştirme
tehdidinde**

Devletin emperyalizmin dayattığı politikalara boyun eğerek tasfiye çalışmalarını yürüttüğü tarıma darbe politikaları ard arda uygulamaya sokulma çabası içinde. Karadeniz'de üretimi yoğun olarak yapılan fındık ve tütüne getirilen kotaların yanısıra bazı bölgelerde fındık ağaçlarının sökülmesinin yapılması, tütün üretiminin, şeker kamışı üretiminin yasaklanarak bunların yerine "alternatif ürün" dayatması devletin bugün önde gelen uygulamalarından. Bu politikaların yanısıra devletin her alanda uyguladığı özelleştirme politikası bugün çay üretimi yapan sektörü de tehdit altına almış durumda. Oluşan bu duruma karşı geçtiğimiz günlerde Trabzon'da "Çay bardaktan taştı" adlı bir panel düzenlendi. Trabzon

Ticaret Borsası ve Trabzon Çay Sanayici ve İşadamları Derneği tarafından panelde konuşan Trabzon ÇAY-SİAD Başkanı **Rahmi Üstün** "bugün Türk çayı, 2 dolara içilirken piyasayı yabancıların ele geçirmesi halinde 5 dolara içilebilecek" dedi. Üstün; çay üretiminin mutlaka desteklenmesi gerektiğini söylerken Trabzon Ticaret Borsası Yönetim Kurulu Üyesi **Köksal Bırasoğlu** ise yabancı çay tekellerinin iç piyasayı ele geçirmek için büyük bir çaba içinde olduklarını savundu. Yaptığı konuşmada ayrıca ekonomik koşulların kötü olması nedeniyle piyasayı ele geçirme çabası içinde olan bu firmalara karşı bütün sektörün birleşmesi gerektiğini vurguladı.

Çay-Kur'un özelleştirilmesini gündeme getiren

devlet, uyguladığı bu politikayla Türkiye'de hem tarımı hem de üreticiyi yok olmanın eşiğine getirmiş durumda. Fındık üretiminin yapıldığı ülkemizde fındığı yasaklayarak İngiltere'den ihraç edilmesini sağlayan zihniyet bugün aynı politikayı çayda uygulamak istiyor. Emperyalistlerin belirlediği bu üretim planına Türk hakim sınıfları da karşı çıkmaksızın uyuyor. Ve bu politikaların altında ezilen ise yine "milletin efendisi" köylü oluyor. Efendiliği sakın bırakmayın diyen devlet köylüyü tam bir sefalet sürüklüyor. Tüm bu politikaların diyetini ise yine halk ödüyor. Açlıkla, yoksullukla yüzyüze kalarak ödüyor bu diyeti ve bu sessizlik içinde büyük tepkileri biriktirerek kopacak fırtınayı yakınlaştırıyor.

**Türk Hava Yolları'nda
tasfiye başlıyor**

TURHAL

"Krizi atlattık" demelerine rağmen hükümetin kendi yarattığı krizin etkilerini üstünden atamayan halkın yoksulluğu sürerken, "tasarruf tedbirleri" adı altında devletin çıkardığı önlemler paketinde sıra ilaçların tane ile satımından, çatıdaki kuş pisliklerinin toplanmasından sonra Türk Hava Yolları'na geldi. Kemal Deriş, IMF'den aldığı emirler üzerine verdiği demeçlerde Ulaştırma Bakanlığı'na haber yoluyla atıl durumda bulunan havaalanlarının kapatılmasını istedi. Bunun üzerine 6 ha-

vaalanının ulaşımı durdurulurken, zarar eden Süleyman Demirel Havaalanı konjonktür gereği açık bırakıldı. 10 büyük havaalanından biri olan bu limanın şimdilik açık bırakılmasına izin verilirken, yolcu azlığı gerekçe gösterilerek kapatılan havaalanlarının diğerleri **Tokat, Balıkesir, Zonguldak, Uşak, Sinop** ve Sivas'ta bulunan havaalanlarıdır. Geriye kalan 33 havaalanının bazılarında ise kapasite altında çalışıldığı belirtilirken, çalışanlar yine mağdur duruma düşüyor. Çalışanların maaşlarından yüzde

10'luk bir dilim kesintiye uğrarken, THY'nin Filosu 74'ten 68'e indi. Özelleştirilmesi de gündemde olan THY'nden 338 personel işten atıldı, 335 ara yönetici kadrosu iptal edildi, 450 part-time personelinin sözleşmesi askıya alındı, 2 adet A 310/300 uçağının yedek motorları satışa çıkarıldı. Böylece, kendine tasarruf sağlayan devlet, "tedbiri de elden bırakmayarak" kamuya ait kuruluşların kapatılmasına hız verirken, kuş pisliğinden sonra bakalım hangi pisliklere karışacak...

**Tokat,
Şark illeri
kapsamına
alındı**

Turhal: Daha önce kapsamdan çıkartılan Elazığ, Kahramanmaraş, Malatya, Rize, Sivas ve Yozgat'ın yeniden şark illeri kapsamına alınmasıyla beraber listeye şimdi de Tokat eklenirken, yeni yönetmelikle polis atama süreleri belirlendi.

Yürürlüğe giren yeni yönetmelikle beraber, Polis Akademisi ve Polis Meslek Yüksek Okullarından mezun olanların ilk ataması birinci bölgeye yapılacak. Polisler 4 yıl zorunluluk hali çıkmadıkça Çevik Kuvvet Birimlerine veya Koruma Hizmetleri'ne atanacak. Yapılacak değişikliğe göre, ikinci bölgede kendi isteğiyle ikinci kez görev yapmak isteyen polisler en az 5 yıl birinci bölgedeki hizmetini tamamlamaları ve daha önce çalıştığı yer olmamak kaydıyla atanabilecekler. Bu şekilde atanacak personel, ikinci bölgedeki hizmet sürelerini tamamlamak zorunda olacak. Tokat, Elazığ, Kahramanmaraş, Malatya, Rize, Sivas, Yozgat illerinde görev yapan polislerden daha önce ikinci bölge hizmetini yapan polisler ise diğer bir bölgeye atanma talebinde bulunabilecekler. Böylece, şark kapsamına giren 17 il içerisinde yer alan Tokat'ta görev yapan polisler şark kapsamına dahil olacak ve görev süreleri dolmuş olan polisler verecekleri bir dilekçe ile 1. Bölgede çalışabilecek. Tokat'ta amir ve polis eksikliğinin bu şekilde kapanacağı belirtilirken, polislerin görev süreleri ise şöyle belirlendi. Tokat Merkez ve Turhal ilçesinde 4 yıl, Niksar, Erbaa ve Zile'de 3 yıl, diğer ilçelerde ise 2 yıl.

Evet, Emniyet Müdürü Yusuf Altınpınar Tokat'ın şark illeri kapsamına alınmasını sevinçle karşılarken, vali Mehmet Gündoğdu'ya Tokat'ı şark illeri kapsamına soktuğu için bol bol teşekkür etti. Elbette sevinir Emniyet Müdürü. Çünkü halka kemer sıkıran devletten, göbeklerini büyütme ve Tokat'ta devrimci muhalefeti bitirmek için fazladan ödenek aktarılacak. Ağızları kulaklarında bu haberi karşılayanlar ödenek aktarımı sayesinde harcamalarını da bol bol yapabilecekler. Bir de Tokat'ın OHAL kapsamına alınması şu sıralar gündemdeyken, çifte maaş günleri polisleri oldukça sevindirmiş olmalı.

Ağızları kulaklarında bu haberi karşılayanlar ödenek aktarımı sayesinde harcamalarını da bol bol yapabilecekler. Bir de Tokat'ın OHAL kapsamına alınması şu sıralar gündemdeyken, çifte maaş günleri polisleri oldukça sevindirmiş olmalı.

Parıldayan siperlerde direniş sürüyor

Çocuklarımız içerde hücreleri parçaladı sıra bizde...

Ankara: İHD, ÇHD ve Tutsak aileleri örgütlerinin birlikte organize ettiği “Yaşam hakkına saygı” mitingi, 13 Nisan 2002 tarihinde Toros sokakta başlayarak Abdi İpekçi Parkı’nda sonlandı. Saat 11:00’e doğru Sıhhiye Toros sokakta toplanmaya başlayan kitle, pankartlarını açarak Abdi İpekçi Parkı’na doğru yürüyüşe geçti. En önde “Kapılar açılın, yaşam kazansın” sloganı yazılı ve **TUYAB, TAYAD, TAYD-DER** imzalı pankart açıldı. Bu pankartın arkasında tutsak aileleri üzerlerinde “Artık yeter”, “Kapılar açılın” yazılı önlükler ve büyük karton anahtarlarla yürüdüler. Ölüm orucunda şehit düşen tutsakların resimlerinin de taşındığı kortej sloganlarla Abdi İpekçi Parkı’na yürüdü. **Ankara Devrimci Sosyalist Basın Platformunun “Tecrite son-Üç kapı, üç kilit açılın yaşam kazansın”** yazılı bir pankart ile yer aldığı mitinge yaklaşık 2500 kişi katıldı. Ailelerin ve devrimci sosyalist basın platformunun dışında **HADEP, TSİP, Hak-Par, İHD** şubeleri, **Mücadele Birliği** ve Kızıl bayrak dergileri, **Nakliyat-İş, KESK** ve Kara Elmas Üniversitesi öğrencileri de katıldı. Sloganları ve dövizleri ile coşkulu bir şekilde mitinge başlayan kitle yağın yağmura rağmen coşkunu sonuna kadar korudu. Yürüyüş sırasında “Zindanlar yıkılsın tutsak-

lara özgürlük”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Filistin halkı yalnız değildir”, “Anaların öfkesi hücreleri yıkacak”, “Devrimci sosyalist basın susturulamaz” vb. sloganlar atıldı. Sıkı bir polis aramasından sonra alana giren kitle burada yapılan bir dakikalık saygı duruşunun ardından yapılan konuşmalara sloganları ve zılgıtları ile eşlik etti. İlk olarak **TUYAB** adına sözü alan **Berran Yıldırım** tecrit karşısında kulağı sağır, gözleri kör olanlara seslenerek ölümlerin hala devam ettiğine vurgu yaptı. “Bizim evlatlarımızın ve bizlerin canı yanıyor. Bırakın çocuklarımızın yakasını. Kendine insanım diyen herkes bu yaşananlara karşı koymalıdır. Tecrit sadece F tipinde değildir. **Çocuklarımız içerde hücreleri parçalamıştır.** Sıra sizde, sıra bizdedir” dedi. Yıldırım’ın sözleri sık sık “Anaların öfkesi katilleri boğacak”, “Katil devlet hesap verecek”, “Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz” vb. sloganlarla kesildi. Yıldırım’ın ardından ÇHD Ankara Şube Başkanı söz alarak geçtiğimiz günlerde Sincan F tipi hapisanesinde yaşanan intihar olayını hatırlatarak üçlü protokolün avukatlar cephesinde yarattığı olumsuzluklara değindi. TSİP Başkanı **Mehmet Süm-**

bül ise devletin katliamcı tutumunu protesto etmek için söz hakkını kullanmadı. Son olarak söz alan İHD Genel Başkanı **Hüsnü Öndül** de halen ölümlerin sürdüğünden söz etti. Ankara Emniyetinin miting hazırlıkları sırasında üç kapı üç kilit ile ilgili sloganları ve dövizleri yasaklamasını protesto etmek için yarım saat üzerlerine siyah bez örterek oturma eylemi yapan kitle konuşmalarından sonra slogan ve alkışlarla mitinge son verdi.

Başbakanlık önünde ailelere gözaltı

Ankara: “Üç kapı üç kilit” önerisinin kabulü için Ankara’ya gelen **TUYAB**’lı aileler “Yaşam Hakkına Saygı” mitinginin ardından eylemliliklerini devam ettirdiler. 16 Nisan 2002 tarihinde 17 kişilik bir gruptan oluşan **TUYAB**’lı aileler, Başbakan Bülent Ecevit ile görüşmek üzere Başbakanlık binası önünde toplandılar. Başbakanlık C kapısı önünde bekletilen ailelerden **Emine Güzel** ve **Haydar Polat** adlı aileler insan haklarından sorumlu devlet bakanı **Nejat Erseven**’le görüştüler. Yirmi dakikalık görüşmenin ardından Güzel ve Polat Adalet Bakanlığı Müsteşarlığı’na gönderildi. Diğer aileler de Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü önüne geldiler. Ailelerden seçilen dört kişilik bir grup burada yaklaşık bir saatlik bir görüşme yap-

tıktan sonra basına bir açıklama yaptı. Aileler açıklamada Yusuf adındaki daire başkanı ve adı açıklanmayan bir kişi ile görüştiklerini, ancak bir sonuç alamadıklarını belirttiler. Görüştikleri kişilerin kendilerine “bakan üç kapı üç kilit ile ilgili gerekli açıklamayı yaptı. Bu sadece Adalet Bakanını ilgilendirmiyor. MGK ve Başbakanlığı da ilgilendiriyor.” dediğini belirten aileler Adalet Bakanlığı önünde beklemeye başladılar. Burada polis “Başbakanla randevusuz görüşemezsiniz. Dağın” tehdidinde bulundu. Bunun üzerine “Üç kapı üç kilit açılın; ölümler son bulsun” yazılı önlükleri giyen aileler birbirlerine kenetlenerek yere oturdular. Polis ailelere saldırarak yaklaşık 15 kişiyi sürükleyerek gözaltına aldı. Bu sırada aileler “Baskılar bizi

yıldırılmaz”, “İnsanlık onuru işken-neyi yenecek” vb. sloganlar attılar. Çankaya Karakolu’nda bir gün tutu-

lan aileler ertesi gün savcılık ifadelerinin alınmasının ardından serbest bırakıldı.

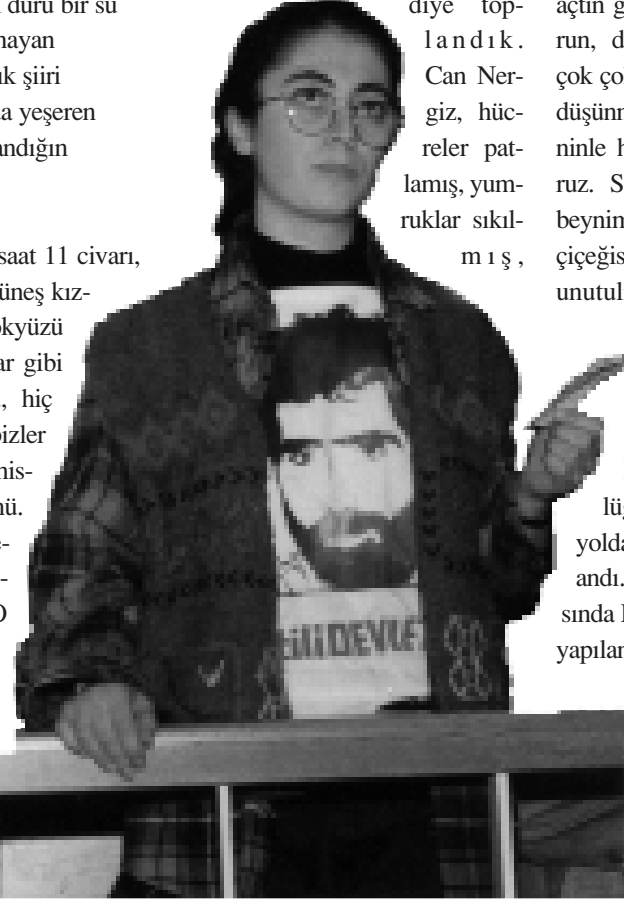

Canların Değerli Güzel Kızı Nergiz;

Sen gürül gürül akan duru bir su
Bir türküsün unutulmayan
İnanç, irade fedakarlık şiiri
Nergizsin her baharda yeşeren
Bilinçle gülerken kazandığın
Ütku senin şimdi

“11 Nisan 2001 saat 11 civarı,
hava bahar havası, güneş kız-
dırıyor, bir anda gökyüzü
karardı yağmur yağar gibi
şimşekler çakıyordu, hiç
durmadan. Bir tek bizler
değil bütün dünya his-
setti gök gürültüsünü.
Şimşekler güzel, de-
ğerli bir yıldızın kay-
dığını söylüyordu. O
an sağırlaştığımı,
kör olduğumu his-
settim. Dünyam yı-
kıldı. Ne sağırdım
ne de kördüm. Da-
ha birkaç dakika
önce yanında, ba-
şucunda güzel,

kumral saçlarını okşayıp konu-
şuyordum seninle. Konuşmadın be-
nimle iki damla suyu verdiğimde
yutup dünyaları bağışladın bana,
ümitlendim. Nergiz suyu içti, be-
denini iki damlacık suyun kurtara-
cağını sandım. Bilemedim Nergiz
çiçeğine son suyunu verdiğimi. Za-
feri kutlamalıydın, halay başı çek-
meliydin, sana bu yakıştırdı. Ölüm
değildi, ama yakıştırdılar. Şiir gü-
zeli; ardından bile Nergizler bu
yok olası Nisan ayında açarken
bizler seni toprağa tohum yeşersin

diye top-
landık.
Can Ner-
giz, hü-
reler pat-
lamış, yum-
ruklar sıkıl-
mış,

açtın güzel Nergom; iraden, guru-
run, direnişin, mücadelen, aşkın
çok çok büyükmüş ki bedenini hiç
düşünmeden ölüme siper ettin. Se-
ninle hep gurur duyduk, duyuyo-
ruz. Sen Nergiz bizim içimizde
beynimizde bir karanfil, bir Nergiz
çiçeğisin. Sensizlik çok zor. Asla
unutulmayacak, unutturulmaya-
caksın.”

11 Nisan 2001’de
ÖÖ’nun 123. gününde
ölümsüzlüğe uğurlanan
Nergiz Gülmez’i ölümsüz-
lüğünün 1. yılında ailesi ve
yoldaşları Sarıgazi mezarlığında
andı. Anma Nergiz yoldaş şah-
sında Parti ve devrim şehitleri için
yapılan bir dakikalık saygı duru-
şuyla başla-
dı.

Sonrasında
Nergiz’in sev-
diği şiirleri
okudu, sevdiği
parçaları söy-
ledi. Getirilen
çiçekler Ner-
giz’in mezarı-
nı süslerken,
çiçekler başta
Önder Meh-
met Demirdağ
olmak üzere
diğer Parti şe-

hitlerinin de mezarlarına bırakıldı.
ÖÖ gazisi **Ganime Bolu** da yolda-
şı Nergiz’i anlatırken Nergiz’in bil-
ge, fedakar, atak, Partiye, yoldaşla-
rına ve halka bağlılığını dile getire-
rek Nergiz’in parti bayrağını layı-
kıyla taşıdığını, bayrağı bize dev-
rettiğini, bizim de Nergiz’e layık
olarak bayrağı ileri taşımamız ge-
rettiğini belirtti. Anma saat
14:30’da sona erdi.

TEKİRDAĞ F TİPİNDE NERGİZ RÜZGARİ

Ölüm Orucu direnişinin nadide
çiçeklerinden Nergiz yoldaşlarınınca
Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’nde
anıldı. Duvarların ardından onu ta-
nıyan, tanımayan yoldaşları yürek-
lerinden akan cümlelerle umudu ye-

niden paylaştılar Nergiz’le. Yiğit
Partizan kız söz oldu Bayram’a, Ne-
cati’ye, Devrim’e, Çağlar’a,
Oğuz’a, Süleyman’a, Tunay’a Ka-
zım’a, Zeki’ye, Ali Kemal’e, Sü-
reyya’ya, Ali Şan’a, Serdar’a. Söz-
ler kaleme akıp dolaştı yoldaş yü-
reklere. Ve bir daha sloganlaştı du-
varların ardından Nergiz.

11 Nisan 2002 tarihinde
Kandıra F Tipi Hapishanesi’nde
saat 18.00’de tüm tutukluların
yaptığı ortak eylemlilikle Nergiz
Gülmez anıldı. “Yaşasın Ölüm
Orucu direnişimiz”, “Ölüm Orucu
şehitleri ölümsüzdür”, “Nergiz
Gülmez ölümsüzdür” vs gib atılan
sloganların yanısıra okunan şiirlerle
anma etkinliği sona erdi.

Sincan F tipinde intihar

H. Merkezi: İnsan sosyal bir
varlıktır: Düşünür, paylaşır, üretir.
F tipi hapishaneler, tutsakları bü-
tün herşeyden soyutlamayı, ya-
bancılaştırmayı, üretmeyen, dü-
şünemeyen boş kişilikler yaratma-
yı amaçlıyor.

Geçmişte yapılan denemelerle
F tipi hücrelerin insanın üzerinde
bıraktığı gerek psikolojik gerekse
fizyolojik etkileri kanıtlanmıştır.
Sincan F Tipi Hapishanesi’nde ad-
li mahkum olan Halit Koçyiğit’in
intihar etmesi F tipi hücrelerin ne-
yi amaçladığının insanı nasıl bir
hiçlik duygusuna ittiğinin, bir in-
san için o denli değerli olan ya-
şamla bağlarını kesmeye götürdü-
ğünün somut örneğidir.

Adli tutuklular F tipi zindan-

larda çaresizleşerek çözümünü inti-
harda bulurken devrimci ve komü-
nist tutsaklar hücrelerde idealleriyle,
umutlarıyla ve devrimci irade-
leriyle tecriti parçalamaktadırlar.

F tipi hücreler açıldığından bu
yana direnişte olan tutsaklar devle-
tin hapishanelerde teslim alma po-
litikasını, ortaya koydukları muaz-
zam direnişlerle alt üst etmiştir.
Daha önce de henüz F tipleri açıl-
madan Kartal Özel Tıp Hapisha-
nesi’nde İBDA-C’li tutsakların in-
tihar etmeleri yine İBDA-C tut-
saklarından Ali Osman Zor’un
mektubunda belirttiği bir insanı
yalnızlaştırarak teslim alma politi-
kaları 19 Aralık katliamının ardın-
dan tutsakların hızla F tiplerine
götürülmeleriyle boyutlanmıştır.

Yapılan direnişler ve eylemlerin
ardından açıklama yapan Adalet
Bakanı Hikmet Sami Türk’ün “üç
kapının üç kilidi açıldığında hapis-
haneler yine koğu sistemine dö-
nüştürülecek, devlet hapishaneler-
deki hakimiyetini yitirecek” açık-
lamaları devrimci ve komünist tut-
sakları da yalnızlaştırarak çıldırt-
mayı ya da Halit Koçyiğit gibi in-
tihara sürüklemeyi amaçladıkları-
nın çok açık ifadeleri. Oysa dev-
rimciler hiçbir koşulda umutlarını
yitirmezler. Asla çaresiz değildir-
ler. Etraflarını çevreleyen kalın
duvarları parçalayarak dışardaki
kocaman dünyayla içiçe yaşarlar.
Budur onları güçlü kılan. Ve inan-
dığı değerler uğruna ölümüne
dirençli kılan.

Bitmeyen trajedi: Zorunlu göç

Özellikle Kürt ulusal hareketinin gerilla mücadelesini başlattığı ve devam ettirdiği süreçte başvurduğu zorunlu göç politikası bugün Proletarya Partisi'nin Karadeniz'de gerilla mücadelesini yoğunlaştırmasıyla birlikte burada da uygulanmaya başlandı. Devlet gerek T. Kürdistanı'nda gerekse de Karadeniz'de köylülere önce koruculaştırmayı dayatıyor, bunu kabul etmeyen halka ardından dayatılan zorunlu göç oluyor.

Yurtlarından, topraklarından göç ettirilen Kürt halkı yıllardır büyük şehirlerde büyük bir sefalet ve yoksulluk içinde yaşamlarını idame ettirmeye çalışıyor. Geçimlerini tarım ve hayvancılıktan sağlayan köylüler, göç ettikleri illerde işsizlikle yüzyüze kalıyorlar. Birçoğu baraka ya da çadırlarda yaşayan halkın yaşanan yoksulluktan kaynaklı çocukları hergün hastalık ve ölümlerle pençeleşiyor.

Devletin T. Kürdistanı'nda yıllardan beridir uy-

guladığı temel politikalarından biri olan zorunlu göç dayatmasında daha önce de belirttiğimiz gibi asıl amaç gerillayla-halkın ilişkisini koparmak ve gerillayı yalnızlaştırmaktır. Diğer bir ifadeyle balığı susuz bırakmaktır. Özellikle Kürt ulusal hareketinin gerilla mücadelesini başlattığı ve devam ettirdiği süreçte başvurduğu zorunlu göç politikası bugün Proletarya Partisi'nin Karadeniz'de gerilla mücadelesini yoğunlaştırmasıyla birlikte burada da uygulanmaya baş-

landı. Devlet gerek T. Kürdistanı'nda gerekse de Karadeniz'de köylülere önce koruculaştırmayı dayatıyor, bunu kabul etmeyen halka ardından dayatılan zorunlu göç oluyor. Halk onursuzluğu tercih etmektense göç etmeyi tercih ediyor.

Büyük şehirlere gelen halk, yoksulluğunun yanında yine birçok sorunla yüzyüze kalıyor. Özellikle göç eden halkın toplandığı belli başlı büyük şehirlerde baskılar T. Kürdistanı'ndakileri kimi zaman aratmayacak boyutta.

Potansiyel suçlu gözüyle bakılan halk polis-jandarma denetiminde yaşıyor. Keyfi gözaltılar, baskınlar, Kürt çocuklarının karakollarda maruz kaldığı işkenceler sık sık basından okuduğumuz haberler. Bunun yanısıra Kürt halkı buralarda dil ve kendini ifade etme sorunu yaşamaktadır.

Sıkça gündeme gelen göç sorununa egemenlerin sundukları çözüm projesi stratejik köy merkezleri ise aldatmacanın ve sürdürülen haksız savaş politikasının ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Ortaya konulan bu çözüm politikasının ne anlama geldiğini gazetemizin daha önceki sayılarında vurgulamıştık. Ancak yine de şunu öz olarak belirtirsek bu projeye de halk kendi yaşadığı topraklara değil, devletin sınırlarını ve yaşam koşullarını belirlediği köylere dönecek. Ve geriye dönmek isteyen ailelere yine koruculaştırma dayatılacak/dayatılmakta. Yani geriye dönüşün ödenecek bedeli koruculuk oluyor. Bugün PKK'nin gerilla mücadelesini durdurmasından kaynaklı devlet koruculaştırmaya ihtiyaç duymasa da halka dayattığı sınırlarını kendisinin belirlediği bir yaşam oluyor.

Geriye göç sorunu geçtiğimiz günlerde yine gün-

demdeydi. Göç Edenler Sosyal Yardımlaşma ve Kültür Derneği (Göç-Der) zorunlu göç araştırma raporu derneğin 6. kuruluş yıldönümü vesilesiyle 13 Nisan'da açıklandı. Mersin Üniversitesi öğretim görevlisi Mehmet Barut'un hazırladığı rapor, yoğun göç alan Diyarbakır, Van, Batman, İstanbul, İzmir ve İçel illerinde 2139 aile ile görüşülerek hazırlanmış.

Hazırlanan raporların verilerine göre Türkiye'de 3848 köy ve mezra boşaltılmış ve bu da milyonlarca insanın yurdundan göç ettirildiği anlamına gelmektedir. Raporu açıklayan Göç-Der başkanı **Şefika Gürbüz** yaptığı açıklamada çatışmaların bitmesine rağmen köye dönüşlere izin verilmediğine dikkat çekti. Raporda göçün en büyük nedenleri şöyle sıralanıyor; "OHAL ve güvenlik güçlerinin uygulamaları, koruculuk dayatmaları, can güvenliği, yayla yasakları ve gıda ambargoları" yapılan araştırmada zorunlu göçe maruz kalanların büyük çoğunluğunun açlık sınırının altında yaşadığı ve hiçbir sosyal güvencelerinin olmadığı belirtiliyor. Hazırlanan raporun sonuç kısmını ise göçe maruz kalanlara yapılması gereken yardımlar belirtilmiş.

Donarak ayağı kesilen askere devletten sadaka: 1 Milyar

Kurşun sesleri ağırlığında, kalan günlerini sayan asker kaç kez üniformasını veren devletin çapulcu dediği gerilla karşısında mağlup olduğunu görmüştü.

Kendisiyle davul-zurna eşliğinde kışlalara giden askerleri siyah bir poşet içinde memleketlerine göndermişti. Ve önünde daha iki yüz elli günü vardı. Üstelik burası askerlerin en tehlikeli dediği yer Ovacıktı. Susuyordu rütbelilerin küfürlerine, sebepsiz dayakları-

na... Hep kendine sayılı günler biter teselli vererek. 11 Aralık 1992 tarihinde Ovacık Jandarma Komando Bölük Komutanlığı'nda şarjörleri dolu iki adet G-3 Piyade Tüfeğinin kaybolmasıyla bir erin (ismi Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'nde saklı tutulup açıklanmıyor) üzerinde kuşku topluyor. Daha sonra gözaltına alınıp bölüğün nezarethanesine konuluyor. Gözaltında tutulan erin kaybolan silahları kendisinin aldığı itiraf etme-

si için yoğun bir kaba dayak atılıp öldürdükleri gerillalar gibi kulaklarını keseceklerini söylüyorlar. Bölüğün nezarethanesinde tutulan, er 23 Aralık 1992 tarihinde bir fırsatını bulup kaçıyor. İki gün aç ve yol bilmeden bölüğün inzibatlarından aç ve yol bilmeden kaçan er 25 Aralık 1992 tarihinde Pulur Mahallesi'nde ayağı donmuş bir vaziyette bulunuyor. Er Elazığ hastanesine kaldırılrsa da tedavisi sonuçsuz kalıyor. 6 Ocak 1993 tarihinde

Ankara GATA Hastanesi Cerrahi Kliniğine sevkedilen erin ayağı kesiliyor. 1994 yılında haksız yere kendisini gözaltına alan ve iki ayağının kesilmesine neden olan Ovacık Jandarma Komando Bölük Komutanlığı hakkında ayağı kesilen er dava açıyor. Askeri Yüksek İdari Mahkemesi'nde 8 yıl süren bu dava, ere 1 milyar 800 milyon lira maddi 200 milyon lira da manevi tazminat ödemesiyle bitiyor.

Askeri Yüksek Mahkeme-

si 14 Mart 2001 tarih 1994/436 esas sayılı kararında askeriyedeki işkence, tutanaklara "hırsızlığından kuşku duydukları davacı ere karşı fena muamelede buldukları..." sözleriyle geçiyor. Askeri hukuka göre ayağı kesilen ere 44 milyar tazminat parası ödenmesi gerekiyordu. Askeriye bir miktar para öderken erin üstüne suçlama atan ve gözaltında kötü muamele yapan hiçbir rütbeli de ceza almıyor.

DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜ OLAN 1 MAYIS'DA EMPERYALİST İŞGALLERE, İŞSİZLİĞE, SOYKIRIMLARA VE İRKÇILIĞA KARŞI ALANLARDA SESİMİZİ YÜKSELTELİM

Yüzyılların birikimi ve kazanımıyla sınıf mücadelesinin doruktaki günlerinden biri olan 1 Mayıs 2002 yılına yoğun gelişmelerin yaşandığı bir süreçte giriyoruz. Emperyalizmin derin bir kriz içinde belendiği bu sürecin faturası yine emekçilere çıkarılmak isteniyor. Emperyalist burjuvazi ve onların yarı-sömürgelerdeki uşakları el ele vererek daha büyük vurgunlar vurmak ve iktidarlarını korumak için her türlü haksızlığı, baskıyı sınırsız bir şekilde uyguluyorlar. Her şeyin paraya endekslediği bir dünyada yaşıyoruz. Sosyalizmin geçici bir yenilgi aldığı bu tarihsel süreci tersine çevirecek olan yine işçi sınıfıdır. Sosyalizmin hala büyük bir ihtiyaç olduğu gerçeği tarih sahnesinden silinmiş değildir.

Emperyalistler içinde buldukları krizi aşmanın çaresini yeni politikalarda arıyorlar. Yeniden yapılanma olan emperyalizmin küreselleşme açılımı emperyalizmin diğer yüzünden başka bir anlam ifade etmiyor. Yarı-sömürgelere zorla dayatılan özelleştirmelerin yanısıra, tarıma getirilen kotalarla milyonlarca köylü açlıkla baş başa bırakılmış durumdadır. Sosyal devlet anlayışı olarak adlandırılan ve birçok kazanılmış hakkın gasp edildiği emperyalist kapitalist ülkelerde büyük tekelere aktarılan milyarlarca dolar, emekçilerin yarattığı değerlerdir.

Emperyalizm savaş ve yağma demektir. ABD emperyalizminin başını çektiği ve 11 Eylül 2001 tarihinden sonra küreselleşme denilen politikanın askeri stratejisi olarak Afganistan'a yapılan saldırı emperyalistlerin işgalci yüzünü bir kez daha açığa çıkardı. İşgal edilen Afganistan'ın hemen ardından hedef gösterilen Irak, K. Kore ve İran'la da sınırlı kalmayan emperyalistler, Filipinler ve Nepal'i de hedefleri arasına alarak saldırıda sınır tanımadıklarını açık bir şekilde gösterdiler. Kafkaslardaki zengin enerji kaynaklarına göz diken emperyalistlerin aralarındaki dalaş da sürmektedir. Bundan en çok etkilenen elbette ki o bölge halklarıdır. Kendi zenginlik kaynaklarının başkaları tarafından gasp edilmesi yoksulluğu, işsizliği ve açlığı birlikte getirmektedir. İsrail Siyonistlerinin mazlum Filistin halkına saldırması bunun başka örneğidir. ABD emperyalistlerinin tamamen çıkarları esas alınarak kurulan Siyonist İsrail devletinin dünyanın

gözleri önünde her gün onlarca Filistinliyi katlederken, emperyalistlerin neden ses çıkartmadıkları şimdi daha iyi anlaşılıyor mu? İnsan haklarını ağızlarından düşürmeyen, ve birçok işgali 'insan haklarını tesis' için yaptıklarını söyleyen emperyalistlerin ne kadar iki yüzlü olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Emperyalistlerin uşakları kendi saltanatlarını korumak ve kendilerine düşen payları korumak için her yola baş vurmaktan çekinmiyorlar. Bu uşaklıkta en önde yürüyenlerden biri de Türk hakim sınıflarıdır. İkinci yılına giren ölüm oruçlarında 90 insanın hayatını kaybetmesine rağmen, devrimci tutsakların 'üç kapının' açılarak bir araya gelmesine müsaade etmeyen faşist diktatörlük devrimcileri katletmeye devam ediyor. Toplumun tümünü açık hapishaneye çeviren faşizm en küçük bir hak aramayı dahi kanlı bir şekilde bastırıyor. Kürt ulusunun anadilde eğitim hakkını yine baskı ve şiddetle bastıran Türk hakim sınıfları tutuklanan Kürt öğrencilerine yaptığı işkencelerin yanısıra, açtığı davalarla onlarca yıl ceza istemektedir.

İktidarları ellerinde bulunduran tüm burjuva güçler dünyanın her yanında demokratik hakları gasp etmeye devam ediyorlar. 11 Eylül sonrasında ardarda gelen bu uygulamaların Avrupa'da da yankı bulması çok uzun sürmedi. Dinci çevreler hedef gibi gösterildiyse de, esas hedef ilerici kurum ve kuruluşların olduğu su yüzüne çıktı. İstisnasız tüm ülkelerde çıkarılan 'anti-terör' yasalarıyla birçok demokratik hak rafa kaldırmış ve kaldırılmaktadır. Almanya, İngiltere, Hollanda ve Fransa'da gündeme getirilen 'anti-terör' yasalarının esas hedefi yerli ilerici örgütler ve göçmen örgütlülüklerdir. Hollanda'daki ceza artırımı ve polis, istediği zaman kimlik sorma yetkisinin tartışılması, İngiltere'de polis 7 gün göz altında tutma yetkisinin verilmesi ve Almanya'nın genişlettiği güvenlik araştırması ilk akla gelen uygulamalar olarak söylenebilir. Ve yine Avusturya ve Almanya'nın göçmenlerin parmak izlerinin kimliklerine işlenmesi çabaları Avrupa'da yeni Yahudiler yaratma çabalarıdır. Her fırsatta hedef gösterilen göçmenlerin tehlikeli olarak topluma gösterilmesi tesadüfi değildir. Göçmenleri politik bir sıçrama tahtası gibi kullanan ikti-

dar ve muhalefet partileri hedeflerine ulaşmada her yolu deniyorlar. Avrupa'nın bir göçmen kıtası olduğu kabul edilmesine rağmen çıkarılan göçmenlik yasaları göçmenlerin hiçbir talebi dikkate alınmadan çıkartılmaktadır. Almanya'da SPD ve Yeşillerin son şeklini vererek sundukları göç yasası CDU'nun itirazları sonucu ve en önemlisi de yaklaşan Almanya genel seçimlerinde oy kaygısıyla çok geri bir göç yasası kabul edilmiş bulunuyor. Göç yasası 40 yıldır Almanya'da yaşayan göçmenler dikkate alınmadan, seçme ve seçilme hakkına hiçbir madde konmadan, tamamen Almanya'nın ihtiyaç duyduğu iş gücü göz önünde bulundurulmuş olarak çıkartılmıştır. Oturum hakkı ve aile birleşimi daha da zorlaştırılan bir göç yasası bekleneni vermemiştir. Keza Avusturya'da da benzer bir yasa çıkartılmak isteniyor. Adına entegrasyon adı verilen yasada getirilen dil bilme zorunluluğunda okuma yazma bilip bilmeme hiçbir suretle göz önünde bulundurulmamaktadır. Göçmenler yaşadıkları topluma elbette ki uyum sağlamak istiyorlar. Ve 40 yıldır Avrupa'da yaşayan göçmenler bu uyumu göstermede önemli çabalar da göstermişlerdir. Fakat hükümetler bu konuda en küçük bir bütçe dahi ayırmış değildiler. Ve uyum sürekli tek taraflı olarak dayatılmaktadır.

Avrupa'da en büyük tehlikelerden biri de her geçen gün gelişen ve güçlenen **ırkçı hareketlerdir**. İstedikleri yerde ve zamanda yürüyüş ve gösteri yapan ırkçı örgütlere karşı ciddi hiçbir tedbir alınmadığı gibi yasal olan ırkçı partiler devletten milyonlarca para almaktadırlar. Göçmenleri birinci hedef seçen ırkçılara karşı hükümetler ciddi tedbirler alıyor ve bu sorun son süreçte demokratik haklara indirgenerek ırkçılar yasal kurumlar haline getirilmek isteniyor.

Avrupa'nın en büyük sorunlarından biri de **işsizliktir**. 20 milyon insanın işsiz olduğu Avrupa'da yaşanan bu sorunun sebeplerinin başında kapatılan iş yerlerinin daha ucuz ülkelere transferi ve Avrupa'da korkunç bir şekilde yaygın olan taşeronlaşma gelmektedir. Aynı iş yerinde birkaç taşeron firmanın olması, işçilere iş güvencesinden yoksun bir şekilde çalışmayı dayatmaktadır. Ucuz bir ücretle çalıştırılan işçilerin başında da göçmenler gelmektedir. İş bulma kurumlarının neredeyse devre dışı

kaldığı birçok ülkede bu görevi adeta taşeron firmalar yerine getirmektedir. Modern bir kölelik kurumu olan taşeron firmalar kapatılmalı ve çalışan herkese iş ve sosyal güvenceleri verilmelidir. İşsiz olan bir kimse için verilen kötü bir işi veya sağlığına uygun olmayan bir iş yerini kabul etmemesi durumunda işsizlik parasının kesilmesinin yasal hale getirilmesi insan haklarıyla da bağdaşmayan bir durumdur. Bu yasal durum düzeltilmeli ve herkesin iş güvencesi sağlanmalıdır. Tam ücret karşılığı 6 saatlik iş günü talebi Avrupa'da artık iyice bir ihtiyaç haline gelmiştir. Hükümetler bunu gündemlerine almalı ve sonuçlandırmalıdır.

Ortak para birimi olan Euro'ya geçişle birlikte ortaya çıkan dengesizlik ve yapılan zamlar çalışan kesimlerin alım gücünü alt seviyelere çekmiş bulunuyor. Aylık ücretlerde bir artış olmamasına rağmen dengesiz ve denetimsiz yapılan zamlar aylık ücretlerin alım gücünü yarı yarıya indirmiş durumdadır. Büyük tekelin bir anda milyarlarca Euro kazandığı ve bu paraların çalışanların cebinden çıktığı açıkken, hükümetler bu duruma adeta seyirci kalmakta ve yapılan zamlara müdahale etmemektedirler.

- YAŞASIN DÜNYA İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS!
- 1 MAYIS YAŞIYOR, YAŞATACAĞIZ!
- TAŞERON FİRMALAR KAPATILSIN, HERKESE İŞ VE SOSYAL GÜVENCE HAKKI!
- SİYONİST İSRAİL DEVLETİ ELİNİ FİLİSTİN HALKINDAN ÇEK!
- EMPERYALİST İŞGALLERE SON!
- TÜRKİYE HAPİSHANELERİNDEKİ DEVRİMCİ TUTSAKLARIN ÖLÜM ORUCUNA SAHİP ÇIKALIM, ÜÇ KAPI ÜÇ KİLİT TALEBİ TÜRK DEVLETİ TARAFINDAN DERHAL KABUL EDİLSİN!
- YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!

**ATIK
AVRUPA TÜRKİYELİ
İŞÇİLER
KONFEDERASYONU**

30. yılın tecrübesiyle önderlik sorununa pratik sürecin ışığında bakış

Proletarya Partisi'nin önderlik sorununu sağlıklı çözebilmesi için Maoist kitle çizgisine sahip olması ve bu politikayı doğru tarzda uygulaması gerekir. Önderlik doğru bilgilenmeyi gerektirir. Doğru bilgilenmek "kitlelerden kitlelere" ilkesini uygulamakla mümkündür. Maoist kitle çizgisini bilimsel ve doğru tarzda uygulayan KP, kitleler içinde kök salar, güçlü politik bağlar yaratır ve doğru tarzda bilgilenerek, önderlik fonksiyonunu oynayabilir.

Demokratik Halk Devrimi'ne önderlik etme görevi proletaryanın omuzlarındadır. Bu hükmü tarih vermiştir. Tarihin bu hükmünü yerine getirmekle görevli proletarya ve onun partisi, ancak bilimsel bir dünya görüşüne yani Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimine sahip olmakla bu yüce görevi başarıyla yerine getirebilir. Günümüzde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donanmadan, proletarya tarihi görevini yerine getiremez.

İdeolojik-politik-örgütsel olarak en yüksek düzeyde örgütlenemeyen bir KP, kitleleri örgütleyemez ve iktidar hedefine varamaz. Önderliğini teorisine, stratejisine ve yönelimine uygun tarzda örgütleyemeyen bir KP, ne alt organlarını ne de hedef kitesini örgütleyebilir. Bu doğru belirlemeler ışığında soruna yaklaşırsak, önümüze kapsamlı ve çok yönlü bir görev çıkmaktadır. Bu tarihsel hükmün yerine getirilmesi, devrimin gerçekleştirilmesi için yoğun bir politik çalışmaya, çok yönlü araştırma-inceleme, çözümlenmelere ihtiyaç olduğu açıktır. Parti, örgüt mekanizmalarını yaratmak için kolektif bir çalışmaya, doğru bir iş bölümüne, kesintisiz ve sağlıklı bir koordineye ihtiyaç var.

Önderlik, politika üretim merkezidir; kitlelerin ve alt örgütlerin durumunu bilerek fikir geliştirir. Plan yapar, kararlar alır, emir talimat verir. Bütün bu faaliyet fikir üretmek kapsamına girer.

Parti aynı zamanda bir üretim, dağıtım ve arttırma merkezidir. Kendi içinde bilgi ve haber akışının düzenlendiği üst ve alt örgütler arasında sağlıklı bir bilgi ve iletişim mekanizmasının işlediği, bilgi toplama ve dağıtma merkezidir.

Tüm bu çalışmaların sağlıklı ve doğru bir şekilde yürütülmesi sağlam bir politik önderliğe sahip olmasını zorunlu kılar.

DOĞRU ÖNDERLİKTE BİLGİLENMENİN ÖNEMİ

Nasıl bir önderlik? sorusuna doğru ve bilimsel yanıtlar verenler, yanıtları maddi bir güce dönüştürebilenler önderlik görevini layıkıyla yerine getirebilir.

Önderlik denilince sadece örgütsel-pratik ve yetki önderliği anlaşılmalıdır, ideolojik-politik önderliğin esas alındığı anlaşılmalıdır. Devrimci pratiğimiz sorgulandığında örgüt, komite, organ oluşturarak, yöneticiler atayarak, atanan yöneticileri yetkilerle donatarak, "önderlik" yaptığımız rahatlıkla görülecektir. Oysa devrimin, sürecin, gelişimin ortaya çıkardığı sorunların ideolojik-politik

boyutlarına yanıt vermek, çözüm üretmekle önderliğin yapılabileceği anlaşılıyor. 30 yıllık pratiğimizde uzun bir zaman dilimi, sorunların ağırlıklı olarak örgütsel boyutuyla ilgilenip çözüm aradığımız ve "çözüm" gittiğimiz yanılığını yaşadık. Ancak çözdüğümüzü sandığımız sorunlar, farklı zaman dilimlerinde tekrar önümüze sorun olarak çıkmıştır.

KP ideolojik-politik olarak nasıl bir önderlik tarzını ve yöntemini uygulayacaktır? İdeolojik-politik önderlikten ne anlaşılmalıdır? Önderlik derken her şeyden önce doğru bir bilgilenmenin ihtiyacından bahsetmek gerek. Doğru bilgilenme ol-

madan objektif politikalar üretilemez ve doğru önderlik yapılamaz. Bu nasıl sağlanacaktır? Önderliğin kendisini sistematik bir şekilde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle donatmasıyla, **Marksizm-Leninizm-Ma-**

oizm bilimini araştırma-incelemesiyle olacaktır. Ekonomik-politik-askeri ve kültürel gelişmeleri araştıran, inceleyen ve doğru çözümlere nesnel yasalardan gerçekliğine çözüm gücü

olan politikalar ve mekanizmalarla bu görev yerine getirilir. Diğer bir deyişle, güçlü bir önderlik, doğanın, toplumun ve düşüncenin gelişim yasalarını çözümlenerek kavradıkça bu yasaların gelişim yönünü ve niteliğini doğru belirleyip, çelişiklere hükmeden yasalara hakim oldukça ve bu kavrayış ışığında doğru politikalar ve örgütsel mekanizmalar yaratıp sürekli hale getirmeye başladıkça, önderlik görevini başarıyla gerçekleştirir.

Ekonomik, politik, askeri, kültürel durumu Marksist-Leninist-Maoist teori ve yöntemi ışığında BİR BÜTÜN OLARAK İNCELEYEN; kitlelerin, dostlarımızın, düşmanlarımızın durumunu değerlendiren; sonra da bunlardan doğru ve gerekli so-

nuçları çıkararak, somut durumu bilerek, devrimci görevlerimizden ilkinin başarabiliriz. Devrimci politikada ustalaşmak, dünyayı değiştirme pratiğidir. Dünyayı, somut durumu bilmeden, değiştirme politikası yaşama uygulanamaz. Doğru bir önderliğin görevi somut durumu ve dünyayı bilmek ve bu bilgi ışığında sürece doğru tarzda, doğru araçlarla müdahale etme pratiğini örgütlemektir.

Toplumdaki sınıfların bugünkü durumları hakkında gerçekten somut bir bilgi olmadan iyi bir önderlik yapılamaz. Doğru önderlik doğru bilgilenmeyle mümkün olabilir, bunun için materyalist bilgi teorisi ışığında

ve kültürel durumu hakkında bilgi sahibi olmadan, önderlik görevi yerine getirilemez.

Proletarya Partisi'nin önderlik sorununu sağlıklı çözebilmesi için Maoist kitle çizgisine sahip olması ve bu politikayı doğru tarzda uygulaması gerekir. Önderlik doğru bilgilenmeyi gerektirir. Doğru bilgilenmek "kitlelerden kitlelere" ilkesini uygulamakla mümkündür. Maoist kitle çizgisini bilimsel ve doğru tarzda uygulayan KP, kitleler içinde kök salar, güçlü politik bağlar yaratır ve doğru tarzda bilgilenerek, önderlik fonksiyonunu oynayabilir.

Teorik olarak bu politikayı savunmak yetmez, bu politikaya uygun hareket tarzı ve örgütlenme sağlanmadan kitlelerle güçlü politik bağlar ve bunun sonucunda doğru bilgilenme elde edilemez. Bugün en

büyük zaafımızdan biri kitleler içinde olmamak, olamamak gelmektedir. Neden kitleler içinde olmadığımızı sorguladığımızda kapsamlı bir zaaf zinciri karşımıza çıkmaktadır. Kitlelere parti politikası, komiteler aracılığıyla götürülür. Komitelerde ise Parti politikaları kitlelere parti üyeleri tarafından götürülmediği, parti üyelerinin ağırlıklı olarak "bürokratik," parti

işleriyle görevlendikleri, hemen hiçbirinin kitle faaliyeti yürütmediği gerçekliği ile karşı karşıyayız. Kitle faaliyeti olarak da sadece Partizan kitesinin anlaşılması gerektiğini belirtmek gerek. Oysa kadro, üye tanımlamasının en önemli kriterlerinden biri kitlelerle yakın bağlarının olmasıdır. Soralım bakalım Partide kadro ve üyelerin kitle bağlarının düzeyi ve niteliği hangi boyuttadır? Dar, sınırlı "Partizan kitesi"nin dışındaki kitle bağlarının düzeyi, niteliği, boyutu nedir? Alacağımız yanıt abartısız "yok denecek kadar az"tır. NEREDEN YANLIŞ YAPIYORUZ DİYE SORMAYALIM, YANLIŞI BAŞTA YAPIYORUZ. Kitlelerle canlı politik bağlar kurmayarak, onlar içinde olmayarak hastalıklardan, sorunlardan ve çözümsüzlükten kurtulamıyoruz. Bütün ideolojik hastalıkların temelinde kitlelerden kopmak, uzaklaşmak gelmektedir.

Önderlik tarzımızda, politikamızda ilk sorgulanması gereken basamak, kitle politikamızdır. Kitle po-

litikamızın önderlik ve çalışma tarzıyla çözümlenmesi gerekir. Çalışma tarzı denilince inceleme tarzımızın niteliği ve işlevi anlaşılmalıdır. Özenli, tek yanlı, yüzeysel bir inceleme tarzı çalışma tarzımızı subjektivizm hastalığından kurtaramaz. Gerçeği olgularla, öznel niyetlerden bağımsız olarak aramak, "somut şartların somut tahlili"ni yapmak demektir. Aramak, incelemektir, bilimsel inceleme Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığındaki diyalektik yöntemle olguları, çelişkileri ele alıp, çözümlenektir. Çelişiklere hükmeden yasaların kavranmasıdır. Kitlelerle politik bağların zayıf olduğu bir partide doğru bir çalışma ve inceleme tarzının oturtulması düşünülemez. Komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın devrimci yaşamının, önemli bir kesiti araştırma-inceleme ve politik sorunlara yoğunlaşmakla dolu olduğunu görürüz, öğrenmede doyumsuz olduğundan hepimiz övünerek bahsederiz. Faaliyet alanlarımız hakkında kapsamlı bütünlüklü araştırma-inceleme yapabilmemiz, kitleler içinde olmamız kitle bağlarımızın güçlü olmasıyla ilgilidir. KP, sınıf savaşımı sorununu kitlelerin örgütlenmesi, savaştırılması olarak kavrar. Bu görevi, devrimin sorunlarına doğru bakış açısıyla yaklaşan, kitlelere doğru bir tarzda ve yöntemle önderlik yapanlar başarır.

ÖNDERLİK, ÇÖZÜMÜN KADROLARIYLA MÜMKÜNDÜR

"Eğer önderlik küçük ve dar bir gruptan meydana geliyorsa ve partinin önderleri dar kafalı, dar görüşlü ve beceriksiz kimselerse tarihte eş bulunmayan büyük devrimimizi gerçekleştirmemiz mümkün olmaz". Başkan Mao devrimin önderlerinin ve kadrolarının niteliği ve niceliği konusunda sınıf savaşımının dolaysız tecrübeleri ışığında bu sonuca varıyor; devrimin önderleri ve kadroları sınırlı ve dar bir gruptan meydana gelmemelidir, devrimin önderleri ve kadroları Marksizm-Leninizm-Maoizm'i kavramış, uzak görüşlü, çalışmada yetenekli, yolunu tek başına bulabilen fedakar, zorluklar karşısında yılmayan, davaya bağlı kimseler olmalıdır.

Başkan Mao'nun belirlediği önderler ve kadrolar, kendiliğindenci bir tarzda ve devrimci savaş pratiğinin uzağında şekillenemez.

İdeolojik-politik hattı, belirlenen stratejiyi, tespit edilen temel yönelimi kendi hattı, stratejisi, yönelimi olarak görüp benimseyen, Genel Politik Çizgi'nin yaşama geçirilmesi için her türlü fedakarlığı, cesareti ve

"kitle-
ler-
den
kit-

fedâ ruhunu kuşanmış becerikli yetenekli kadrolara sahip olunmadan doğru politikalar, tespit edilen yönelim tam olarak uygulanamaz. İstenilen ve beklenen sonuçlar elde edilemez. Teorinin, stratejinin, yönelimin kısaca sürecin kadrolarına, dava ve çizgi adamlarına sahip olmak ve bunları doğru konumlandırmak, önderliğin ikinci temel görevidir.

Bugün Komünist Parti saflarında teorimizin, stratejimizin, yönelimimizin kadrolarına yeterli düzeyde sahip değilssek bunun nedenlerinden birinin kadro eğitime, örgütlemeye ve yetiştirme politikamızın hayata uygulanmamasıdır. Ben merkezçiliğin, bağımsızlıkçılığın, sekterizmin, dogmatizmin her türden renginin yaşandığı hastalıkların nedenlerinden biri de kendiliğinden kadro politikamızdır. Kadrolarımız, kendiliğindençiliğin, bölgeçiliğin, alancılığın ürünü olarak “yetiştirmek”dir.

Doğru bir önderlik tarzı ve yönteminin, en önemli bileşeni doğru bir kadro politikasının yaşama uygulanmasıyla mümkündür.

ÖNDERLİK, KOLEKTİF ÜRETİM KARARGAHI DİR

Önderliğin üretim ve bilgi merkezi olarak işlev görebilmesi için çalışma ve faaliyet ortamının sağlandığı bir karargaha sahip olması gerekir. Yılda bir kez bile bir araya gelme koşullarının yaratılmadığı süreçte önderlik, yukarıda anlatmaya çalıştığımız görev ve sorumluluklarını yerine getiremez. Önderlik için uygun çalışma ve faaliyet ortamının koşullarının sağlanması şarttır. Önderlik bilginin sorununun doğru tarzda çözmek zorundadır. Alt örgütlülüklerle iletişim ve bilgilenme mekanizmasını yaratmak, geliştirmek ve sağlamlaştırmakla görevlidir. Alt örgütlülüklerle iletişim, haberleşme ve bilgilenme sağlanmadığı yerde sinir sistemi ve kan dolaşımı kopmuş demektir, bu da yaşamın durmasıdır. Çelişkilerin, çatışmaların olmadığı, farklı düşüncelerin çatışmadığı ortamda parti yaşayamaz.

Parti önderliğinin ve alan örgütlülüklerinin bütününe aynı ve benzer sorunlar yaşanmaktadır. Partinin bütünü

aynı sorunları yaşamaktadır; kitlelerin içinde olamamak, güçlü politik bağlar yaratamamak, kitlelerden kopmak ve bunun sonucu imkansızlıklar içinde biriken ve çözülmeyen sorunlarla boğulmak. BU KADER midir? Elbette ki hayır.

Önderliğe bakış açımızın nasıl olması gerektiğinin yanıtı, devrime, kitlelere ve sorunların çözümüne nasıl baktığımız, nasıl ele alıp çözüm politikaları sunduğumuzla ilgilidir.

Önderliğin kendini örgütlemesi erdendiği sürece partinin örgütlenmesi gerçekleştirilemez. Önderlik, Partiyi örgütlerken kendini örgütlemeyi unutmamalı, bu asli görevini ihmal etmemelidir. Toplantılar sonrası yapılan görevlendirme ve konumlandırmalarla ilgili iş ve görev bölümü, pratik sürece müdahale adımları çok zaman eksik kalmıştır, tamamlanmamıştır. Genellikle bölgelere, alanlara örgütlenme faaliyetiyle görevli giden yoldaşlar bir an önce görev alanına dönme ve sürece müdahale etme bilinciyle hareket ederken sürece hangi taktik politikalarla ve hangi örgütsel

mekanizmalarla, nasıl müdahale edeceğinin yeterli donanımını sağlamadan, yanıt olmaya girişmektedirler. Toplantı veya görüşmelerin örgütsel sorunları çözme ağırlıklı olduğu düşünülürse; kadroların, üyelerin farklı farklı süreçlerin ürünü olduğu da göz önüne alınır; bilinç ve şekillenmelerinde ortak kavrayışların, paylaşımların farklılık gösterdiği unutulmazsa toplantı ve görüşmeler sonrası faaliyet alanlarına dönen kadroların ve faaliyetin nitelik düzeyi daha iyi anlaşılır. Parti saflarında faaliyet yürüten kadro ve üyelerin, ileri sempozyanların aynıştıkları konuların daha az, farklılaştıkları konuların daha çok olduğu göz önüne alınır ortak Parti bilinç ve şekillenmesinde önemli farklılıklar olduğu rahatlıkla görülecektir. Toplantı ve görüşmelerin örgütsel sorunların ağırlıklı olarak “çözüm”denildiği, sürecin çözümünün ve politikasının ve bunu uygulayacak kadroların kafalarının iyice açılarak, netliğe kavuşarak bölgelere, görev alanlarına dönmedikleri bir süreçte Partinin stratejisinin ortak kaygı ve iddialarla yürütmesi

beklenemez.

Parti önderliği, iktidar hedefine varmak istediği programını, stratejisini, yönelimini kavrayarak benimseyen; belirlenen politik çizgiyi, yaşama doğru tarzda uygulayacak kadrolarla devrimi gerçekleştirir. “Devrimin geleceği kadrolara bağlıdır” derken başkan MAO, “Her şeyi belirleyen kadrolardır” derken STALİN yoldaş, bu ilkenin önemini görölüp kavranmasını istiyorlar. Parti önderliği kendi politik çizgisini kavrayan, uygulamaya yeteneğine sahip kadrolarla yetiştirmek, eğitmek, görevlendirmek için merkezi bir politikaya sahip olmalıdır. Sürecin bütünlüklü ihtiyaçlarına yanıt verecek kadro eğitim programı çıkarılmalıdır, ayrıca her faaliyet alanının ihtiyaçlarına yanıt olacak özel kadro eğitim programlarına sahip olmalıdır. Kadro eğitim programı çıkararak sorunun bütünü çözmüş olmuyoruz, ikinci önemli adım olarak, belirlenen eğitim programlarının yaşama uygulanması için önderliğin plan, program ve politikaların pratikte ve doğru uygulanmasında mutlaka düzenli ve sağlıklı bir denetim

gereklidir.

Başkan MAO, kadro eğitime ve yetiştirme sorununu stratejik bir sorun olarak ele alıp, devrimin başından sonuna kadar yaşamının önemli bir bölümünü kadro eğitime ve yetiştirmesine ayırıyor. Devrimin ustaları ve öğretmenleri kadro eğitime ve yetiştirme sorununu, dönemsel ve gelişen bir sorun olarak ele almıştır. Kadro eğitime ve örgütlenme politikası stratejik bir politikadır. Önemle, ciddiyetle, itina ile bu soruna ağırlık veren devrimin ustalarının bu yaklaşımını, politikalarını yeterince kavramadığımız açıktır. Parti tarihinde kadro eğitime ve yetiştirme politikasına bir çok defa değinilmiş, önemi vurgulanmıştır. Ancak pratikte bunu gerekleri yerine getirilememiştir. Bu sorunu kavradığımızı, bilince çıkardığımızı söyleyemeyiz, çünkü kavramak uygulamaktır. Kadro politikamızı sorgulamalı, yanlış bakış ve hatalı tutumdan hızla vazgeçerek sürecin kadro politikasını doğru tarzda çözümlenerek, partinin doğru anlayışını yaşama uygulamalıdır.

PUSULA

Parti bilincini kuşan!

Proletarya Partisi sınıf savaşımında ortaya çıkan sorunlarını bilimsel bir tutum ve yöntemle çözerek özgürlük yürüyüşündeki temposunu, savaşım gücünü artırır. Bu tutum onun iddiasındaki haklılığı bir kez daha yükseltir; devrime, proletaryaya karşı tarihsel sorumluluğunu güçlendirir. İşte bu büyük özgürlük yürüyüşü ve güçlü tarihsel iddiadır ki sadece bilimsel dünya görüşüne güvenir, tarihsel haklılığına inanır, hedefine varmayı önüne görev koyar. Tarihsel sorumluluk dolu özgürlük yürüyüşü, onu mütefikklerinin haklı sesine kulak vermeye dikkat keser, haksız gerçek dışı söylemlere aldınış etmeksizin ilerler.

Proletarya Partisinin özgürlük savaşçıları, özgürlük emekçileri, gönül dostları tempoyu hızlandırır, savaşım gücünü artıranın amacıyla proletaryaya ait olmayan sömürücü sınıflara dolaysızca hizmet eden anlayışlara ve düşüncelere karşı mücadeleyi sömürücü sınıflara karşı savaşımın birleştirilmesini bilincini kuşanır. Parti bilime, gerçeklere güçlü sarılıp, kendisine ait olmaya karşı güçlü savaştıkça özüne dönerek, tarihsel rolünü oynar. Süreç, bilime güçlü, temel yönelime sağlam sarılmanın bilincine daha güçlü ihtiyaç duymaktadır. Her şeyi sınıf savaşımın yasalarının emrine sunarak, her şeyi sürekliliği sağlanmış gerilla savaşımının yasalarına sunarak sömürücü sınıflara ait kirlenmeyi ortadan kaldırır, işte o zaman hak ettiğimiz şanlı yürüyüşün gerçek neferleri oluruz.

Proletaryanın öncü ve örgütlü müfrezesi PP doğru politik çizgide ısrar ettikçe iktidar hedefine varır. PP'nin sınıf düşmanlarını alt etme görevini yerine getirebilmesi

için bünyesine nüfuz eden ideolojik hastalıkları da alt etmesi gerekir. PP bünyesindeki hata ve zaafı, yanlışlıkları bilimsel bir yöntemle, proleter bir tutumla alt ettikçe iktidar yürüyüşü güçlenir. Bundandır ki PP, sınıflı topluma ait olan, onun gözenerlerinden fişkıran ve onun varlık zeminini olan hastalıklara karşı doğru bir tarzda mücadele etme görevini üstlenir. Bu görevin aksatıldığı, ihmal edildiği yerde sömürücü sınıfların zeminini güçlenir. Bu mücadele istem ve iyi niyetlerle yerine getirilemez. Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin ışığında bilimsel yöntem ve tutumla sürdürüldükçe hastalığın tedavisi gerçekleşir, iktidar yürüyüşü güç kazanır.

Biyolojik-fizyolojik-psikolojik insan bünyesinin hastalık nedenleri objektif ve subjektif olgulara dayanır. KP'nin bünyesine nüfuz eden hastalıkların nedeni de sınıflı toplumun sömürücü zeminidir. KP bünyesine zarar veren ideolojik hastalıkları taşıyan sınıf, küçük burjuvazidir. Bu sınıf da mevcut hastalıklarını sınıflı toplumun sömürücü bünyesinden almaktadır.

Ülkemiz küçük burjuvazinin yoğunlukta olduğu bir ülkedir. PP bu sınıfla kuşatılmış olmakla kalmıyor, aynı zamanda saflarında da bu sınıf kökenli üyeler çoğunlukta, bu gerçeklik onun ideolojik mücadele görevini daha ağırlaştırıyor. PP'deki işçi kökenli üyeler bile, küçük burjuva özellikler taşırlar. Sınıflı toplum, birbirinden yalıtılmış, dondurulmuş sınıflardan ibaret değildir. Toplum, birbirleriyle iç içe geçmiş karşıtlıklar olarak yer almış sınıfların varlığıyla mevcuttur. İşçi sınıfı yek pare bir bütünlük gösteren bir sınıf değildir, kendi için-

de farklı tabakaların olması, onun içinde bile küçük burjuva özelliklerin önemli ölçüde etkili olduğunu anlaşılır kılar.

PP sınıflı toplum içinde faaliyet yürütür, onun gerçekliği üzerinde mücadelesini örgütler. Sınıflı toplumun hücrelerinden beslenen, sömürücü sınıfa ait ideolojik hastalıklardan etkilenmemesi düşünülemez. PP ideolojik saflığını, berrak kavrayışını korumaya çalışır, ancak onun sınıflı toplumun gözenerlerinden fişkıran hastalıklardan etkilenmemesi/etkilenmeyeceği düşünülemez. PP, sınıflı toplum içindedir, onu sınıflı toplumun hastalıklarından koruyan, çepeçevre çeviren beton zırhı yoktur. Bir adada tek başına yaşamıyor, onun zorluklarla dolu iktidar hedefi vardır, bu hedefe varmak için proletarya kendisiyle birlikte diğer sömürülen sınıf ve tabakaları da kuruma iddiası ve programı vardır. İddiasını gerçekleştirecek güçlü ve bilimsel bir dünya görüşü vardır.

Önemle kavranması gereken PP'nin sınıflı toplum içinde mücadele yürütüyor olmasıdır. **Sömürüye, zulme ve her türden gericiliğe karşı savaşım sürdürürken aynı zamanda sınıflı topluma ait olup parti içinde yansımaları bulan/etkisini gösteren küçük burjuvazinin ideolojik hastalıklarına karşı da mücadele yürütür.** PP içindeki doğruyla yanlış arasındaki mücadele dışardaki sınıf mücadelesinin parti içinde yansımalarıdır. Sınıflı topluma ait düşmanları yok etmek iddiası ve mücadelesi kendi içindeki mücadeleden bağımsız ve ayrı ele alınamaz, düşünülemez. Böyle bir yanlış PP'yi güçlü bir silahtan yoksun bırakır.

İdeolojik hastalıklara karşı mücadele yöntemi ve biçimiyle, sömürücü sınıflara karşı mücadele biçim ve yöntemleri aynı olamaz. Farklı niteliklerdeki çelişkilerin çözüm yöntemi nasıl farklılık gösteriyorsa, aynı şekilde parti içi ve parti dışı mücadele yöntem ve biçimleri de farklıdır. Birinde devrimci şiddet esas ve vazgeçilmezken diğerinde esas mücadele biçimi ikna ve eğitimidir. Her iki mücadele uzun sürelidir, uzun solukludur. Sabır ve büyük bir özveri ister. **Mücadele, sınıf savaşımının yasala-**

rı ve kurallarıyla yürütülür; önyargıların, niyetlerle, özel istemlerle mücadele yürütülemez. Sınıf savaşımının dolaysız deneyimlerinden süzülen kanla emekle yazılan ilkeler ışığında mücadele yürütülür.

Parti içi hata ve yanlışlıklara karşı mücadele en zor olandır. Birlik niyetiyle, ilkesiyle başlanan mücadelede eleştiri yöntemiyle daha güçlü bir birliği hedefler. “Birlik-eleştiri-birlik” ilkesi PP'nin parti içi mücadelede vazgeçemeyeceği yöntemdir. Birlik amacıyla yürütülemeyen parti içi mücadele partinin birlik ve irade gücünü zayıflatır, eylem birliğini zedeler.

Sınıf savaşımında ortaya çıkan sorunlar zamanında çözümlenmelidir. Çözümlemeyen, ertelenen sorunlar birikerek çözümlü öncekinden daha ağır olan sorunları yaratır. **Her türden hatalı anlayış ve düşüncelere karşı duruş, bilimsel ve kararlı olmak zorundadır.** İdeolojik sorgulamanın, gevşetildiği, savsaklandığı ortamda ideolojik arınma sağlanamaz. İdeolojik sorgulama ve arınma P. Partisi'nin savaşım gücünü yükseltir. Bu mücadele, taktiksel, gelişen geçici olarak düşünülemez; stratejik ve uzun erimli bir mücadeledir. Yanlışlarla hatalarla birlikte yaşamak, PP'nin iktidar yürüyüşünü geciktirmek demektir.

Bütün kötülüklerin anası cehalet ve yoksulluktur, kötülüklerin anasını besleyen, güçlendiren ve yaşatan emperyalizm, feodalizm, komprador kapitalizmdir. Bu üç kötü dağa karşı mücadele yürütmeden yoksulluk, cehalet ve gericilik ortadan kaldırılamaz, karanlıklar parçalanamaz. Bu görev PP'nin omuzlarındadır. Bu görev bizlerin omuzlarındadır. **Omuzlarımızdaki görevin bilincinde olalım bu bilinç parti bilincidir, bu bilinci güçlü kuşanalım.**

Parti bilinci önderlik bilincidir. PP işçi sınıfının örgütlü ve öncü müfrezesiyse, parti bilinci de işçi sınıfının örgütlü ve öncülük bilincidir. Proletarya Partisi cehaletin, yoksulluğun, karalığın ortasında aydınlatıcı fenerdir, yol gösterici, kılavuzdur. Onun bünyesinde yer alan herkes bulunduğu alanın, faaliyetin yol göstericisi, kılavuzdur. “Önderim, kılavuzum” demekle kuşkusuz önder olunmaz. Önderlik bir sanattır. Bu sa-

natın en vazgeçilmez kılavuzu **Marksizm-Leninizm-Maoizm** bilimidir. Bir sanatçı inceliğiyle, hassasiyetiyle yürütülen yoğun politik çalışma sonucu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimiyle kılavuzluk fonksiyonu oynanır. Bir bahçıvanın meyve ağaçlarına gösterdiği hassasiyet, dikkat gibi; bir ananın evladına gösterdiği özen gibi bilimle uğraşmak, onunla iç içe olmak, bütünleşmek sonucu MLM bilimi bize ait olmaya başlar, yol göstericilik, görevini yerine getirir, kılavuzluk rolünü oynar.

Parti bilinci önderlik bilinciyle güçlüdür, anlamlıdır. Önderlik bilincinin kırılıp, silikleşmesiyle parti bilinci kuşanılmaz. Parti bilincinin temelinde ideolojik-politik-askeri-örgütsel-kültürel önderlik iddiası ve çabası vardır. Kuşanılması gereken böyle kapsamlı ve bütünlüklü bir görevdir-adına parti bilinci denilen. Sınıf savaşımının her sürecinde her farklı safamasında daha güçlü ideolojik-politik donanımla önderlik görevi yerine getirilir. Sınıf savaşımının ortaya çıkardığı sorunları bilimsel bakış, yöntem ve tutumla çözünce önderlik sanatında önemli adım atılmış olunur. Önderlik çözüm ve müdahale gücüdür, sorunlara çözüm üreten, çelişkileri çözen, öncekiyle gelişmelerin yönünü önceden algılayandır.

Devrimci politika, ciddiyetle çalışmanın sistematik yoğunlaşmanın olduğu ortamda nitelikli ürün verir. Parti ve önderlik bilincinin kuşanılması yoğunlaşmış bir politik çalışmayla anlam bulur. Derme çatma, yüzeysel bilgiyle devrimcilik yapılmaz. Sınıf savaşımının ihtiyacına, sorunlarına yanıt vermeyen bilgi yararlı değildir, o bilgi akademik bir bilgi olarak, kalır. Devrimin sorunlarına yoğunlaşma ciddi bir inceleme-araştırma, değerlendirme ve çözümleme yapmaktır. Nasıl ki bir ressam, nasıl ki bir edebiyat sanatçısı her gün düzenli ve sistematik tarzda yoğunlaşarak çalışmasını yürütüyorsa, devrimciler de benzer tarzda düzenli ve sistematik şekilde devrimci politik çalışma yürütülmelidir, yoksa “devrimci teori olmadan devrimci pratik” nasıl anlam bulur, nasıl güç kazanır, nasıl çözüm gücü olur?

ÇAĞIMIZ, PROLETARYA DEVRİMLERİNİN ÇAĞRIMIZ; 1 MAYIS'TA, BU TARİHS YÜKSELTME

İnsanlığı sürüklediği günümüz felaket koşullarını aratacak bir cehenneme doğru doludizgin yol alan emperyalizm, aslında aynı hızla kendi sonuna yaklaşıyor. Proletarya başta olmak üzere dünyanın devrimci dinamiklerinin bu gidişata müdahale etmesi kaçınılmazdır. Bugün uç veren tepkilerin, kaynaşma ve hareketlenmelerin geometrik ve aritmetik bir artış gösterdiği ve "makul" düzeyi aşmış rahatsız edici boyutlara ulaştığı ortadadır.

Açıklama: Elimize posta kanalıyla ulaşan bu bildiriye haber değeri taşıdığından dolayı olduğu gibi yayınıyoruz..

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARINA,

Takvimler 112. **1 MAYIS**'a ulaştığımızı gösteriyor. Sondan kaçınıcı **1 MAYIS** olduğunu yazmıyorlar. Henüz kimsenin bilmediği bu sorunun yanıtını proletarya verecek. Emperyalizmin nihai yenilgiye uğratıldığı ve sosyalizmin dünya çapında zaferini ilan ettiği gün, **1 MAYIS**'ların bileşkesi olarak yeni bir çığır açacak. O tarihten sonradır ki, komünizme doğru yol alırken insanlık, **1 MAYIS**'lar için yeni bir takvim işlemeye başlayacaktır.

Emperyalizmin çok etkili vuruşlarla sarsıldığı, ağır yaralar aldığı 20. yüzyıldan, donanımını, birikimini ve deneyimini artırarak çıkan proletarya ve müttefiki sınıflar; düşmanlarına yeni bir yüzyılı görme şansı vermek istemiyorlar. Can çekişen kapitalizmin yoğun bakımdan çıkmak amaçlı nafile çabalarına son vermek için acele edilmesi gerektiği, her zamankinden fazla kendisini dayatıyor. Yaşanan her saniye, insanlığın hanesine zarar olarak yazılıyor.

Günde 100 bin insan açlık ve yan etkilerinden ölüyor. Sadece 2000 yılında 36 milyon kişi bu nedenle yaşamını yitirdi. Bulaşıcı hastalıklardan ölen insan sayısı günde 50 bin. Her 7 saniyede, bir çocuk hayatını kaybediyor. Her 6 dakikada bir, gerekli A vitamini alamadığı için bir insan kör oluyor. 6.2 milyar insandan 826 milyonu sürekli yetersiz besleniyor ve kronik açlık çekiyor. 1 milyar insan temiz suya ulaşmıyor. 2.4 milyar kişi yeterli sağlık koşullarından yoksun. Yılda 4 milyon çocuk ishalden ölüyor. 1.1 milyar Afrikalı çocuk HIV virüsü taşıyor. Avrupa ile Afrika kıtaları arasında ortalama insan ömrü bakımından tam 25 sene fark var. ABD ve AB ülkelerinde 1 yılda sadece parfümler için harcanan toplam parayla tüm dünya nüfusunun açlık sorununun çözülebileceği söyleniyor. 2000 yılında dünya çapında silahlanmaya harcanan paranın sadece yüzde 1'i bile açlık sorununu gidermeye yetiyor.

Yeryüzünde 70 milyon alkol bağımlısı var. 50 milyon kişi sara (epilepsi) hastası. 24 milyon kişiye şizofren teşhisi konmuş bulunuyor. Her yıl 1 milyon kişi intihar ediyor. Teşebbüs aşamasında kalanlar 10 ila 20 milyon arasında değişiyor. 180 milyon insanı etkisi altına alan dünya uyuşturucu ticaretinin toplam hacmi, yılda 1.2 trilyon dolar.

20. yüzyılda emperyalist paylaşım savaşları ve haksız savaşlar (Sosyal bilimci Soronkin'in değişik verilerle yaptığı hesaba göre 15. yüzyılda 100, 16. asırda 180, 17. asırda 500, 18 ve 19. asırlarda sırasıyla 370 ve 120 savaş çıktı. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağını kucaklayan 20. asırda ise toplam savaş sayısı 3080) sonucu 100 milyonu aşkın kişi yaşamını yitirdi. Son 10 yılda sadece bu nedenle 2 milyon çocuk öldü, 6 milyonu yaralandı, 12 milyonu evinden ve yurdundan oldu. Her 20 dakikada bir kişi mayına basarak yaşamını yitiriyor. 120 milyon kara mayını 64 ülke topraklarına gömülü durumda. 11 Eylül öncesinde sadece Afganistan'da 60 bin koltuk değnekli çocuk yaşıyordu. 1 milyarın üzerinde işsiz var. 2.5 milyar kişinin üretken bir işi yok. 880 milyon yetişkin okuma yazma bilmiyor.

Dünyanın en zengin yüzde yirmilik nüfusu toplam gelirin yüzde 84.7'sine, en fakir yüzde yirmilik nüfus ise %1.4'üne sahip. 112'si ABD'li olan 225 kişiye ait servet, 2.5 milyar insanın gelirine eşit. ABD'li en zengin 3 kişinin toplam serveti ise 48 ülkenin GSMH toplamına denk geliyor. Bunlardan birisi olan Bill Gates, "Küreselleşme karşıtları haklı, uluslararası ticaret zenginler lehine aşırı biçimde değişiyor" diye açıklama yapmıştı.

120 en yoksul ülkenin toplamından daha fazla ihracat yapan 250 tekel, dünya ticaretinin yüzde 70'ini kontrol ediyor. Dünya ticareti 2000 yılında 7800 milyar dolara ulaştı. Bunun üçte biri bu tekellerin kendi içinde, diğer üçte biri de kendi aralarında gerçekleşiyor. Kalan üçte biri ise, "dünya serbest ticareti" olarak adlandırılıyor. Dünyanın en büyük 500 şirketinin 115'i finans sektöründe. Bu bankalar bütün ipleri elinde bulunduruyor.

Dünya nüfusunun yarısı günlük 2 doların altında bir gelir ortalamasına sahip. Bunların 1.2 milyarı ise 1 doların altında yaşıyor. 2000 yılında gerçekleştirilen uluslararası yatırımların toplamı 1.3 trilyon doları buluyor. Bunun yüzde 79'u emperyalist-kapitalist

ülkelere yapılıyor. Dünyadaki 89 ülkenin halkları son 10 yıl içinde 23 kat yoksullaştı. En yoksul 83 ülkenin son 7 yıl içinde ödedikleri dış borç faizi ana paranın 5 katına ulaştı.....

Yukarıdaki bilgilerin tamamı emperyalist kuruluşlara (BM-UNCTAD-UNICEF-FAO-WHO, DB vd.) ait. Kendi yarattıkları tablonun ne kadar gururlansalar az sayılabilecek verileri bunlar. Bu sayılar, dünya proletaryası ve ezilen halkların kanlarıyla yoğrulmuş bulunuyor. Kendilerinin dahi gizleyemedikleri, inkardan daha büyük zarar görecekları için ifade ettikleri bu gerçekler, aynı zamanda neden bir an önce yok edilmeleri gerektiğini anlatı-

adlandırılan, iplere daha sıkı sarılma, kontrolü maksimum düzeye çıkarma, böylelikle iktisadi ve sosyal alandaki çöküşü önleme amacıyla sömürünün vahşileştirildiği koşullara uygun şekillenmeyi gerçekleştirmeye çalışıyorlar.

Küreselleşme, üretimden kopuk finans sermayesinin, dünyanın dört bir yanında, borsa, spekülasyon, kara para, döviz işlemleri, bono ve tahvil alım satımı gibi biçimlerde dolanması suretiyle boy gösteriyor. Bunun karakterize ettiği düzen, sermayenin dünya pazarlarında daha rahatça dolaşabilmesinin gerekli siyasi (hukuki, askeri) ve sosyal tedbirlerinin toplamı olarak da tanımlanabilir.

rin giriştikleri vahşi bir savaşımdır" demişti.

Zaten küresel bir olgu olan emperyalizmin "globalizm" adı altında geliştirdiği, YDD'nin uzantısı olan süreç, kendi aralarındaki hegemonya dalaşının da körüklemesiyle, yaşam damarlarındaki daralmayı ve tıkanmayı (dünya pazarları ve mali piyasalar) açık bir biçimde yansıtıyor. Dünya ekonomisi 1974'ten beri ilk kez eşzamanlı bir durgunluğa girdi. İşten atılan emekçilerin sayısı milyonlarla ifade ediliyor. Ekonomik hedefler, üretim, tüketim eğilimleri, yatırımlar dibe vurmuş durumda.

Emperyalizm ile ezilen halklar ve

yor. Dünyamıza ait bu resim; komünizmin hem ana gerekçesini hem de ütöpik değil bilimsel olduğuna işaret ediyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin insanlığa verebileceği hiçbir şeyi olmadığına ve olmayacağına ilişkin gerçeğin dünya halklarıncı bu kadar net görülebildiği bir dönem yaşanmadı. Bu ileri derecedeki teşhir olunmuşluk hali, dönemsel krizlerin süreklileşmesinden kaynaklanıyor. Nitekim sistemin kendini yenileme, tahkim etme yolunda son 15 yıldaki çabaları da benzersiz bir süreci tarif ediyor. Küreselleşme diye-

Sermayenin daha çok yoğunlaşması, emperyalistler arası hammaddeye sahip olma mücadelesini kızıştırmıştır. Hammaddelerin sınırlı ve pazarların önceden paylaşılmış olması, savaşımı daha da keskinleştirmektedir. Ekonomik, siyasi, askeri ve teknolojik güç dengelerindeki değişimlere bağlı olarak pazarların yeniden paylaşılması gündeme gelmektedir. Lenin yoldaş, "Emperyalizm, dünya halklarının bir avuç 'büyük' devletçe gitgide daha fazla ezilmesi çağıdır.", "Emperyalizm, dünyanın bölüşülmesi ve yeniden bölüşülmesi için 'büyük' devletle-

uluslararası, emperyalistler arası ve bu ülkelerde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkiler ile bunlara bağlı tüm çelişkiler şiddetlenmiş ve derinleşmiştir. Bundan ötürüdür ki çelişkilerin uçları da keskinleşmektedir.

Küreselleşme stratejisinin ideolojik ve siyasi ayağını askeri, hukuki ve kültürel hamleler oluşturuyor. İktisadi sürecin bir yansıması ve sonucu olarak da açıklanabilecek bu cephelerde toptan bir taarruz söz konusudur. "Alternatif-sizlik" temelli ideolojik bombardıman, ideolojilerin öldüğüne, sosyalizmin yenildiğine, komünizm hayaletinin kay-

EMPERYALİZMİ TARİHE GÖMME ÇAĞIDIR! KİTSEL GÖREV İÇİN BAYRAĞI DAHA DA ÇAĞRISIDIR!

bolduğuna yöneliktir. “Yenilmezlik” ve “yıkılmazlık” üzerine inşa edilen saldırı, “sınıfsallık” olgusunu silme sloganıyla yürütülüyor. Özelleştirme ve serbest piyasanın, demokrasi, barış ve refahın anahtarı olduğu işleniyor. “Tarihin sonu” ile başlayan, “medeniyetler çatışması” ile süren post-modernizm ile desteklenen ideolojik-kültürel propaganda, her türlü manipülasyon ile pompalanıyor. Her renkten revizyonist, oportünist ve reformist akımı da yedekleyerek dört koldan yürütülen bu kampanya, burjuvazinin sınıf savaşına yönelik seferberlik ilanınıdır.

Askeri ve hukuki cephe, bütünlüklü bir zeminde yürüyor. Uluslararası hukuk adı altında kendi koydukları kuralları, kotardıkları anlaşmaları ve belgeleri, oluşturdukları kurum ve kuruluşları kısmen veya tamamen devre dışı bırakarak, “insan hakları” ve “insani müdahale” gibi kavramlardan çabuk sıkılıp sınıf mücadelesinin kızgın pratiğinde maskelerini çıkararak, daha pervasız bir tarza tekabül eden biçimde, “anti-terörizm” eksenli imha aşamasına geçtiler.

11 Eylül saldırılarını da vites büyütme için önemli bir kaldıraç olarak kullandıklarını bu dönemde, petrol ve savaş teknolojilerinin temsilcisi Bush-Cheney yönetimindeki ABD’nin önderliğinde ve BM, AB, IMF, DB, DTÖ, NATO vd. emperyalist kuruluş ve koalisyenler tarafından organize edilen ve yürütülen sınır ve ölçü tanımaz saldırılarıyla, dünyanın dört bir yanında kan döküyor, yakıyor ve yıkıyorlar. Kağıt üzerinde de kalsa, kullanım alanı sınırlı da olsa, başta kendi ülkeleri olmak üzere, dünyanın çoğu ülkesindeki “temel haklar ve özgürlükler” rejimini/düzenlemelerini, rafa kaldırmanın adımlarını atıyorlar.

Faşizmin klişelerini şiar edindiler. Kendilerinden olmayan, kendilerine hizmet etmeyen herkesi düşman/terörist olarak tanımlıyor, “katli vaciptir” diyorlar. Ara renkleri ve kavramları kaldırdılar. “Ya bizden yana olacak, ya da yok olacaksınız” tehdidini açıktan savuruyorlar. Öteden beri sayısız biçimde gerçekleştirdikleri işgal, saldırı ve müdahaleleri, bu zeminde meşrulaştırmak, sistemleştirmek ve süreklileştirmek amacındalar. Afganistan ile açtıkları yeni dönem; Kolombiya, Filipinler, Yemen ve Veneziella gibi küçük çaplı müdahalelerin yanısıra bir yandan Irak hazırlığı yaparken, bir yandan da Filistin’le sürdürüyorlar. Gerçekleştirdikleri katliamların, işlemlerini ve işlettirdikleri cinayetlerin, yaptıkları ve yaptıkları zulmün ve işkencenin haddi ve hesabı yok.

Bu dönemi ve hedeflerini, ABD Savunma Bakanı Donald Rumsfeld, 31.02.2002 tarihinde, Washington Ulusal Savunma Üniversitesi’nde stajyer subaylara yaptığı konuşmada, “Şu

anda dört önemli alanda caydırıcı olabilecek kapasiteye sahip olmak için harekete geçmeliyiz. Artık aynı anda iki saldırıyı yenebilecek, bu esnada da büyük boyutlu bir karşı saldırı yürütüp bir düşman başkentini yeni bir rejim yerleştirmek üzere işgal edebilecek seviyeye ulaşmalıyız” diye net bir biçimde tarif ediyordu.

İnsanlıği sürüklediği günümüz felaket koşullarını aratacak bir cehennemeye doğru doludizgin yol alan emperyalizm, aslında aynı hızla kendi sonuna yaklaşıyor. Proletarya başta olmak üzere dünyanın devrimci dinamiklerinin bu gidişata müdahale etmesi kaçınılmazdır. Bugün uç veren tepkilerin, kaynaşma ve hareketlenmelerin geometrik ve aritmetik bir artış gösterdiği ve “makul” düzeyi aşmış rahatsız edici boyutlara ulaştığı ortadadır.

Kitleler, bu sistemde yaşamayı reddettiklerini ve başka bir dünya istediklerini haykırıyorlar. Hatta başka bir dünyayı mümkün de görüyorlar. Ancak gerek o dünyanın ne olduğu, gerekse de ona nasıl ulaşacakları konusunda bilinçli değiller. Onları mevcut sistemin içinde tutmak için gösterilen çabalar yeterli olmuyor. Reformizmin güç yetiremediği koşulları yaşıyoruz. Devrimci durum her zamankinden daha çok fırsatlar sunmaktadır.

Öyleyse müdahaleci olmak ve emperyalizme öldürücü darbeyi vuracak olan Marksist-Leninist-Maoist ideolojiyi proletarya ve ezilen halklarla buluşturmak gerekiyor. Bu görev yakıcı bir biçimde kendini dayatıyor. Her tip ten burjuva ideolojisiyle çatışmak ve bilimi galip getirmek, emekçileri zafere taşıyan yolu açmak aciliyet arz ediyor. Bu yol devrimlerin yoludur. Bu yol halk savaşıdır.

Savaşı bütün alanlara yaymak, kavgayı sınırsız bir biçimde körüklemek, mücadeleyi alabildiğine yükseltmek göreviyle karşı karşıyayız. Emperyalist burjuvazi topyekün bir seferberlik halindedir. Tarihi fırsatı kullanılmamak için tüm cephelerden var gücüyle yükleniyor. Zayıfladığının farkındadır. Devrimlerin eşikte olduğunu görüyor. Ezilenlerin soluğunu hissediyor. Barbarlaşması, daha saldırganlaşması ve kendi yasalarını tanımaz haline gelmesi bundandır. Kartlarını açık oynaması, kaybetme riski büyüdüğüdür.

DTÖ (WTO) Başkanı Michael Moore, (22.03.02), “Yoksulluk, özgürlüğün tam kalbindeki saatli bombadır” derken, FAO Genel Müdürü Jacques Diouf, “Aç insan, sınırlı insandır” diye açıklama yapıyordu. Devrime “bomba” benzetmesi yapıyor, ezilenlerin öfkelerinden söz ediyorlar. Türkçede “Aç köpek fırın deler/yıklar” diye bir atasözü vardır. Aç kimsenin, karnını doyurmak için gücünün yetmeyeceği sanılan engellerle çarpışıp, istediğini elde edeceğini vurgular. Moore ve Diouf, gel-

diğimiz aşamayı anlatıyor ve kırmızı aların düğmesine basıyorlar.

Geç kalmışlardır. Geri dönüşümler bir yoldayız. Tarihin çarkını geriye döndürmeye kimsenin gücü yetmedi ki, onların o “muhteşem” sistemlerinin gücü yetsin. Tarihin çöplüğünde, mezar taşı bile olmayan sayısız imparatorluklar yatıyor. Bugün “imparatorluk” payeleriyle parlatılan ABD emperyalizminin 11 Eylül’de Başkan Mao’nun “kağıttan kaplan” tespitini hatırlatırca-sına yediği darbeler son derece anlamlıdır. Ancak daha anlamlısı ve esas önemlisi Filistin topraklarında yaşanıyor. Dünyanın en gelişmiş savaş makinesiyle yüklenen emperyalist-siyonist ittifak, taş ve sapan karşısında yenilgi yaşıyor, Vietnam’ı hatırlıyor.

Çenin’de, Nablus’ta bir halk direniş destanı yazılıyor. Emperyalizmin nasıl dize getirileceğini Filistinli çocuklar öğretiyor. Nepal’de iktidara yürüten yoldaşlarımız, Türkiye hapishanelerinde 16 aydır ölümüne süren direnişin bayrağını taşıyor.

En son eylemler ve direnişlerin en kitlesel olması önemlidir. Barselona’daki (16.03.02) küreselleşme karşıtı son gösterilerin ilk kez yarım milyonu aşması, İtalyan işçi sınıfının (23.03.02) iki milyonu aşkın bir güç oluşturması, ABD caddelerini (21.04.02) dolduran Filistin’e destek göstericilerinin yüzbinlerle ifade edilmesi, “kıyamet” in asıl belirtileridir.

1 MAYIS 2002’yi böyle bir dünyada, böylesi bir atmosferde karşıyoruz. Umudumuz ve inancımız her zamankinden daha güçlüdür. Marksizm-Leninizm-Maoizm ile silahlanmış olmanın büyük avantajını kullanıyoruz. Tarihsel birikimin billurlaşmış ifadesi olan MLM bilimiyle yüklenmenin tayin edici sonuçlar elde edeceğinin bilincindeyiz. Sosyalist iktidar ve ülke deneylerinden; demokratik, proleter ve

kültür devrimleri süreçlerinden; muazam halk savaşı pratiklerinden ve sınıf mücadelesinin çok çeşitli sayısız muharebelerinden edindiğimiz büyük bir birikime sahibiz. Maoizmin, üzerinde yükseldiği Marksist-Leninist temelden günümüze kazandırdığı öğretiyi esas alarak ilerliyoruz.

Küreselleşme sürecinin merkezileştirmeyi/entegrasyonu daha da artırması, emperyalist haydutluğun ulaştığı aşama, tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerini birbiriyle daha fazla ilişkilendirmiştir. Bu diyalektik ilişki doğru kavranmalı ve öncelikli görev, yani kendi ülkesindeki devrimi zafere ulaştırmanın yanısıra enternasyonal dayanışma da eskiye göre daha ciddi ve sıkı ele alınmak zorundadır. Çünkü gerek tek tek ülkelerdeki süreç gerekse de proleter dünya devrimi süreci birbiriyle yakın bağ içindedir.

Her 1 MAYIS, ezilenlerin mücadelelerine daha bir hız verip canlılık saçarken, tüm zalimlerin ve sömürücü sınıfların korkularının doruğa tırmandığı gündür. 1 MAYIS, bir asrı aşkın bir süre boyunca dünya proletaryası ve ezilen halkların, baskı, sömürü ve zulme karşı direnişlerinde ve komünizme doğru atkılarını her adımda bir coşku girdabıdır.

1 MAYIS, emperyalistlere, faşistlere ve gericiilere karşı girişilen bütün eylemlerin, elde edilen bütün zaferlerin kutlandığı, yenileri için and içildiği gündür.

1 MAYIS, enternasyonalist ruhun benlikleri daha güçlü bir biçimde sardığı, mücadeledeki birlik ve dayanışmanın daha etkileyici biçimde kendini hissettirdiği bir coşku, bir büyük heyecandır.

Her 1 MAYIS’ta meydanlara dolan, alanlardan taşan; omuz omuza, kol kola türkülerle marşlarla coşan; özgürlük şarkıları söyleyen; öfkelerini, kinini ve

haklılığını haykıran; güçlülüğünü duyuran; sevgi, barış ve kardeşliğe olan hasretini, sömürsüz, baskısız ve zulümsüz bir dünyaya duyduğu özlemi dile getiren; ama daima ve daima kazanacağını ve kazanacağına inancının tam olduğunu vurgulamayı ihmal etmeyen işçi sınıfı ve emekçi halklar bir şölen yaşar, bir bayram yaşatırlar.

1 MAYIS’ın alanlarda kutlanma gelenliğini yaşatmalıyız. 1 MAYIS’ların bayram havasıyla, egemenlere baş kaldırma ve meydan okuma tavrıyla, iktidara yürüme coşkusuyla, birlik ve dayanışma ruhuyla kutlanması, meydanların devrimci sloganlarla zapt edilmesinde hayat bulmaktadır. 1 MAYIS, sınıf mücadelesine ivme kazandırma gündür.

2. Enternasyonal’in 1 MAYIS için yaktığı ateşi daha da körüklemek, çektiği bayrağı daha da yukarıya yükseltmek için ileri !

**1 MAYIS, KOMÜNİZM
ATEŞİNİN SÖNMEZ
MEŞALESİDİR !
YAŞASIN İŞÇİ SINIFI VE
EZİLEN HALKLARIN
BİRLİK, DAYANIŞMA VE
MÜCADELE GÜNÜ 1 MAYIS !
KAHROLSUN EMPERYALİZM,
FAŞİZM VE HER
TÜR DEN GERİCİLİK !
YAŞASIN FİLİSTİN
DİRENİŞİMİZ ! YAŞASIN
HALK SAVAŞI !
YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ !
REHBERİMİZ MARKSİZM-LE-
NİNİZM-MAOİZM !**

**TÜRKİYE KOMÜNİST
PARTİSİ / MARKSİST
LENİNİST
Merkez Komite-Siyasi Büro
22.04.2002**

Venezüella darbe girişimi halkın tepkisiyle püskürtüldü

Venezüella devlet başkanı kendisi de eski bir darbeci olan Hugo Chavez, yapılan askeri bir darbe ile 48 saatliğine yönetimden uzaklaştırıldı. Yerine getirilen ülkenin en büyük işveren sendikasının başkanı Pedro Carmona'nın hevesi kursağında kaldı. Şimdi darbeci 100 kadar subayla birlikte cezaevinde. Dün darbeyi destekleyen emperyalist merkezler, yaşanan olayları demokrasinin ve Venezüella halkının başarısı olarak göstermek için hemen faaliyete geçtiler.

Dünyada bütün gözler İsrail'in Filistin'de gerçekleştirdiği katliam-işgal hareketine dönmüşken, ABD'nin arka bahçesi Latin Amerika'dan geldi darbe haberi. Soğuk savaşın bitmesiyle birlikte küreselleşme eksenli, demokrasi ve insan hakları soslu emperyalist politikaların meşruluğunu sağlamak için kullanılan argümanlardan biri de artık askeri darbeler döneminin kapandığıydı. Gerçi Pakistan'da ve Ekvador'da askeri darbeler yapılmış ve başarılı da olmuşlardı ama yine de askeri darbe dönemi sona ermişti. Ancak nedense Venezüella ordusunun bu yeni durumdan haberi olmamıştı.

ABD yönetimi ve emperyalist medya darbenin üzerinden yirmi dört saat geçmeden bunun bir darbe olmadığını basit bir "hükümet değişikliği"nden ibaret olduğunu söylerken, bu sözleri yazan gazetelerin daha mürekkebi kurumadan devrik başkan Hugo Chavez'in koltuğuna geri dönmesi zorunlu hale gelince; darbeyi, "darbe olarak" niteleyip yeniden demokrasi ve insan hakları havariliğine soyundu. Ancak haklarını korumaya çalıştığı Venezüella halkı

değil darbeyi yapan ve destekleyenlerdi.

Venezüella devlet başkanı kendisi de eski bir darbeci olan Hugo Chavez, yapılan askeri bir darbe ile 48 saatliğine yönetimden uzaklaştırıldı. Yerine getirilen ülkenin en büyük işveren sendikasının başkanı Pedro Carmona'nın hevesi kursağında kaldı. Şimdi darbeci 100 kadar subayla birlikte cezaevinde. Dün darbeyi destekleyen emperyalist merkezler, yaşanan olayları demokrasinin ve Venezüella halkının başarısı olarak göstermek için hemen faaliyete geçtiler. Darbenin başarılı olmaması yani görünürdeki amacı olan hükümet değişikliğinin gerçekleş-

rak gördüğü bir bölgede Latin Amerika'da Pasifik Okyanusu'nun kıyısında yer almaktadır. 19. yüzyılda sömürgeci İspanyollara karşı bağımsızlık mücadelesi vermiş ve bağımsızlığını kazanmıştır. Ancak İspanyol sömürgecilerin gitmesi Venezüella halkının sömürülmesini sona erdirmemiş, ABD egemenliğine giren tüm Latin Amerika ülkeleri gibi Venezüella da Amerikan emperyalizmi tarafından yarı sömürgeleştirilmiştir. ABD için Venezüella'nın önemi, zengin petrol yataklarının keşfedilmesiyle çok daha fazla arttı. Venezüella milli petrol şirketince çıkarılan ham petrolün en büyük alıcısı; halen ABD ve

Chavez ülkedeki Amerikan askeri varlığına, ABD'nin Afganistan'a müdahalesine, Küba'ya uygulanan amborgaya karşı çıkar oldu. Chavez'in günahları bunlarla da sınırlı değil. Chavez yönetimi deki Venezüella "plan Kolombiya"ya katılmadı. Sözde uyuşturucu ile mücadele amaçlı keşif uçuslarına hava sahası vermedi. Ülkede bulunan Arap azınlık hakkında CIA'ye istihbarat sağlamadı. Irak, Libya ve İran ile iyi ilişkiler geliştirdi. Küba'ya uygulanan Amerikan amborgosuna uymayarak bu ülkeye ucuz petrol sattı. Ancak Chavez'in ABD açısından asıl büyük "günahı" Amerikan sermaye çevrelerini kızdıran

Amerikan emperyalizmine kafa tutar pozisyona gelmesinin nedenleri ulusal ve uluslararası basında pek incelenmedi. Devrilmeye çalışılan başkanın sıkı bir Simon Bolivar hayranı olduğu satır aralarında işlendi. Devrik başkanın gazete sütunlarına yansıyan fotoğraflarından en çok kullanılanı ise Latin Amerika bağımsızlık mücadelesinin simgesi Simon Bolivar'ın resminin de bulunduğu bir kareydi. Chavez hakkında başka bir bilgi kırtısı da eski bir ordu mensubu olması. Tabi bu durum Chavez'in formasyonunun ordu formasyonu olduğunu göstermekte. Bunun anlamı ise Chavez'in eğitiminin pek çok Latin

Son darbenin devirmeye çalıştığı eski subay Chavez'in de daha önce bir darbe girişimi olmuş, ancak bu girişim başarısızlıkla sonuçlandırılarak Chavez de iki yıl zindanlarda kalmıştı. Bu hapislik yıllarından ulusal bağımsızlıkçı Simon Bolivar ile hücreleri paylaşmış ve bu dönemde Bolivar'dan etkilenişi başkan olduğu süreçteki politikalarına da yansımıştır. Ve ABD'ye karşı "suç" dosyası da kabarmıştır.

memiş olması ve özellikle bu sonucu doğuran temel etkenin Venezüella ezilenlerinin Hugo Chavez'i desteklemeleri oluşu bu propagandanın ana verileri. Bir de işin devrilmeye çalışılan başkan Hugo Chavez'in uyguladığı politikalar boyutu var. Genel olarak popülist olarak nitelenen ve ülke ekonomisinin bozulması sonucunu doğurduğu iddia edilen ve dolayısıyla darbenin gerçek nedenini oluşturan bu politikalara biraz yakından bakmakta yaşananları anlamak açısından büyük yarar var.

Venezüella ABD'nin 200 yıldır nüfuz alanı ola-

ABD'nin petrol tüketiminde Venezüella petrolünün payı %15. İşte ABD-Venezüella ilişkisine gerçek rengini veren olgu bu.

Son darbenin devirmeye çalıştığı eski subay Chavez'in de daha önce bir darbe girişimi olmuş, ancak bu girişim başarısızlıkla sonuçlandırılarak Chavez de iki yıl zindanlarda kalmıştı. Bu hapislik yıllarından ulusal bağımsızlıkçı Simon Bolivar ile hücreleri paylaşmış ve bu dönemde Bolivar'dan etkilenişi başkan olduğu süreçteki politikalarına da yansımıştır. Ve ABD'ye karşı "suç" dosyası da kabarmıştır. Hugo

50'ye yakın yasayı onaylaması ile Amerikan çıkarları aleyhine sürdürdüğü petrol politikasıdır. Chavez, ABD'nin taleplerine rağmen petrol üretimini artırmamış, OPEC kotalarının dışına çıkmamış, salt bununla da yetinmeyerek petrol gelirlerinin Amerikan emperyalizmi ve onun işbirlikçisi, ülkedeki bir avuç beyaz azınlıkça sömürülmesini engellemeye çalışmış, petrol gelirlerinin önemli bir bölümünü yoksul halk kesimlerine sosyal güvenlik fonları aracılığıyla aktarmaya başlamıştır.

Darbeci Chavez'in kendisini iktidara taşıyan

Amerika ordu mensubu gibi Amerikan patentli bir eğitim olduğu. Ancak soğuk savaş koşulları içinde verilmiş olan bu eğitim günümüz tek kutuplu dünyasında politika yapmakta yetersiz kalmakta, zira bugün yarı sömürge ülke politikacılarından Amerikan emperyalizmi tarafından beklenen tam anlamıyla bir teslimiyet. Oysa soğuk savaş koşullarında Chavez gibi subaylara yüklenen ideoloji anti-komünist, milliyetçi bir ideoloji. Chavez'in Bolivar hayranlığı onun milliyetçi yönünü en iyi şekilde ifade ediyor. Chavez'in Amerikan karşıtlığında

bu milliyetçi yönün belirleyici olduğu açık. Artık güçlü bir komünist tehdit algılamayan Chavez ve çevresi ekonomik ve politik olarak Amerikan gölgesinde yaşamaktan sıkılmış olsa gerek.

Chavez'in Amerikan karşıtı politikalara yönelişinde milliyetçi ideolojinin etkisinde oluşu tek başına durumu açıklamakta yetersiz. Bu yetersizlik Venezüella'da siyasal iktidarın ve iktidarın getirdiği nimetlerden yararlanma, yani sömürüden pay kapma uğraşının yapısının incelenmesiyle aşılabilir.

Venezüella eski bir İspanyol sömürgesidir. Nüfusunun büyük bölümü "mestizo" yani siyah, beyaz ve Amerikan yerlisi karışımı. İkinci büyük grubu siyahlar oluşturmaktadır. Çok küçük bir azınlık oluşturan beyazlar ise İspanyol sömürgecilerle dolaysız kan bağına sahiptir ve neredeyse hepsi yönetici sınıflara mensup zenginlerdir. İşte bu küçük beyaz azınlık ayrıcalıklı konumlarını Amerikan emperyalizminin desteğinde sürdürmektedirler. Petrol üretimi başta ülke üretiminin sömürüsünden emperyalizmden sonra en büyük payı bu grup kapmaktadır. Darbenin ardından yapılan seçimler sırasında Chavez ile hakim beyaz azınlığın yolları ayrılmıştır. Hakim sınıflar Chavez liderliğinde ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren güçleri tasfiye ettikten sonra sistemin meşruluğu açısından darbeci askerlerden kurtulmak istemiş, Chavez'in karşısına kendi adaylarını çıkarmışlardır. Chavez ise konumunu sürdürebilmek için toplumun ezilen kesimlerine yönelmek zorunda kalmış ve beklemediği bir desteği de almayı başarmıştır. Toplumun ezilen kesimlerinin oylarıyla seçilen Chavez bu desteğin sürebilmesi için doğal olarak toplumun bu kesiminin çıkarlarına bir dizi politikayı uygulamak zorunda kalmıştır. Petrol gelirlerinin bir bölümünü sosyal

güvenlik fonları aracılığıyla bu kesimlere aktarmış, reel ücretlerin yükselmesini sağlamıştır. Uluslararası planda da meşruiyetini Amerikan karşıtlığında aramış, Kolombiya'da özgürlük mücadelesi veren FARC gerillalarına yardımda bulunmuş, Küba'ya ucuz petrol satmış, ülkedeki Amerikan kalıcı misyonundan başkent Caracas'taki karargahını boşaltmasını talep etmişti. ABD'nin Afganistan saldırısı

Caracas büyükelçisini geçici olarak geri çekmişti.

Anlaşılan geri çekilen büyükelçi döner dönmez Chavez ve avanesinden kurtulmak için düğmeye basmış, hemen ardından patronların yönlendirdiği genel grev başlatılmış, Chavez karşıtı beyaz azınlık sokak gösterileriyle tazyik oluşturmaya başlamıştır. Patronlar işi şansa bırakmak istememiş şiddet eylemlerine de başvuru

ettiğini açıklayarak bir deniz üssüne kapatmışlardır. Geçici olarak işbaşına getirdikleri Pedro Carmona işbaşına gelir gelmez meclisi ve Anayasa Mahkemesini feshetmiştir. Bu durum üzerine ezilen sınıflar sokağa dökülerek Chavez yanlısı gösterilere başlamışlar, darbeciler, yığınların öfkeli haykırışları karşısında geri adım atmak zorunda kalmış ve apar topar Chavez'i başkent Ca-

nezüella komprador burjuvazisi açık bir ultimatoma vermiştir. Chavez'e söylenen şudur; "iktidarda bulunuşun bizim çıkarlarımızı korumana bağlı, eğer çıkarlarımızı korumada en ufak bir tereddüt gösterirsen seni oraya çıkarttığımız gibi indirmesini de biliriz. Sana ve avanene verdiğimiz payla yetin daha fazlasını almaya kalkışma."

Diğer yandan darbe sonrası sokakları doldurarak yıldırıcı öfkeleri ile Chavez'i yeniden iktidara taşıyan kitleler de Chavez'e bir ultimatoma vermişlerdir. Amerikan karşıtı ve toplumun refah düzeyini yükselten politikalarını destekliyoruz. Toplumun çıkarlarını koruduğun müddetçe sırtını bize dayayabilirsin ve seni seve seve taşıyoruz.

Bush yönetimi ise "Chavez'e ikinci bir şans verildiğini ve bu şansı iyi kullanması gerektiğini" söyleyerek gerekirse yeniden darbe yapabileceklerinin altını kalınca çizmiş oldu.

OPEC'in petrol üretimi üzerindeki etkisini kırmak isteyen, giderek yoksullaşan petrol kaynakları nedeniyle Venezüella'nın petrol üretimini artırmasını sağlaması zorunlu olan ABD bu hedefine Chavez'li veya Chavez'siz ulaşmak istiyor. İşte bu zorunluluk Venezüella'nın bundan sonraki yaşamının derinden etkileyecek gibi görünüyor.

Venezüella emekçi sınıfları bu gerçeği bilince çıkartarak anti-emperyalist sınıf örgütlenmelerini oluşturarak özgürlük mücadelesini yürütmek zorundadır. Geline süreçte Chavez ve avanesinin atacak barutu kalmamış, Amerikan politikalarına er ya da geç teslim olacaklardır.

rısı sırasında ise bu hareketi "terörizme karşı terörizm" olarak nitelmiş, dahası Amerikan bombardımanı sırasında ölen çocukların resmini basına göstererek "bu ölümlerin hiçbir şekilde haklı çıkarılamayacağını" söylemişti. Bush yönetimi Chavez'in bu sözlerinin ardın-

arak Chavez yanlısı onlarca kişiyi öldürmüş, ellerinde bulunan basın aracılığıyla bu ölümleri Chavez yanlılarına mal etmişlerdir.

Chavez'e son darbeyi ise askeri müdahale ile indirmek istemişler, ilk aşamada başarıya ulaşmışlar ve Chavez'in istifa

racas'a getirerek yeniden başkanlık koltuğuna oturtmak zorunda kalmışlardır.

Yaşananlar bir kere daha gösteriyor ki ege-menler arasındaki çelişki sömürüden pay kapma çelişkisidir. Chavez'i 48 saatliğine deviren Amerikan emperyalizmi ve Ve-

Ortadoğu halkları siyonizme karşı yeni bir zafer kazanacaktır

*Ortadoğu'da bir halk ABD emperyalizmi destekli siyonizmin tüm vahşetine karşı sabırla, ısrarla direniyor. Filistin halkı vatanını, insan onurunu savunuyor taşlarla, sapanlarla. İsrail siyonizminin arkasında emperyalizm ve onun uşakları/işbirlikçileri var. Filistin halkının arkasında ise halkların öfkesi var. Bu direniş odağı ile ilgili yazar **Temel Demirer** ile yaptığımız söyleşiyi yayınıyoruz.*

ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki ciddi bir direniş alanını yok etmek istiyor. Bunu Nazilere parmak ısırtacak kadar soykırımcı, siyonist yöntemler kullanarak ve Ariel Şaron aracılığı ile yapıyor.

-Ortadoğuda'ki son gelişmeleri özetler misiniz?

-11 Eylül sonrası ABD emperyalizmi bir imparatorluk oluşturmaya çalışıyor. Küresel çapta bir imparatorluk oluşturuyor. Buna Yankee imparatorluğu da diyebiliriz. Bu Yankee imparatorluğunun teorisi çok açık ve net. "Benden yana değilsen, bana karşısun." Bu temelde Amerikan emperyalizmi dünyaya yeni bir çehre veriyor. Bunun arkasında herkesin çok açıkça ifade ettiği gibi dünyadaki enerji kaynaklarının kontrolü ya da emperyalistler arasındaki yeniden paylaşım dalaşı yatıyor. Avrasya'dan Ortadoğu'ya; Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya üçgeninde yeni bir düzenleme sözkonusu. Bu düzenleme 11 Eylül saldırısı bahane edilerek Afganistan ile başladı. Gündeme Irak alındı, ancak tarihsel bir sorun olan Filistin sorunu bundan daha önce patladı, ikinci intifada ile tırmandı. Varılan nokta çok açık ABD emperyalizmi Ortadoğu'daki ciddi bir direniş alanını yok etmek istiyor. Bunu Nazilere parmak ısırtacak kadar soykırımcı, siyonist yöntemler kullanarak ve Ariel Şaron aracılığı ile yapıyor. Burada Noam Chomsky'nin bir sözünü hep beraber hatırlayalım. "İsrail'in efendisi Amerikan emperyalizmidir." Bugün gerçekten de

Ariel Şaron'un uygulamalarından hiçbirisi Amerika'nın onayı olmadan ya da büyük emperyalist imparatorluk dışında bir uygulama değildir. Bu işin Ariel Şaron eliyle götürülmesi de bir tesadüf değildir. Çünkü Ariel Şaron 1948'deki Deryasin katliamının; 1982'deki Sabra ve Şatilla katliamının ve geçenlerdeki Cenin katliamının baş mimarlarından. Kendisinin 1982 yılında Davar gazetesine söylediği çok ilginç bir söz var. "Bana ne dersiniz deyin. İster canavar ya da ister katil deyin. Canlı bir Yahudi Nazi olmak ölü bir aziz olmaktan daha iyidir." Yani kendisi canlı bir Yahudi Nazi olmayı ölü bir aziz olmaktan daha fazla onaylayan politikaları ile Ortadoğu'da emperyalist politikaların hayata geçirilmesinde önemli bir aktör rolü oynamaktadır. Amaç çok açık Arafat'ın önderliğindeki ulusal direnişin bel kemiğini kırmak. Böylelikle Arafat'ın yerine yeni bir işbirlikçi getirebilmek ve bu temelde Filistin sorununu ABD ve İsrail'in istediği gibi şekillendirmek. Ve böylelikle Ortadoğu'daki en büyük direniş odaklarından birini tasfiye ederek sonra da Irak'a yönelmek. Bunu yapabilecekler mi? Kesinlikle yapabilecekleri kanaatinde değilim. Çünkü şu çok açık ve nettir ki Filistin direnişi ne Arafat'a ne de Hamas'a bağlıdır. Filistin direnişi bir halk direnişidir. Direniş halkın kendisidir. Cenin ya da Ramallah'ta yaşananlar çok ağır tablolardır. Ancak bunlar her ne kadar karanlık film kareleri olsa da ben tüm bunların arkasında bir ulusun direnişini ve boyun eğmezliğini görüyorum. Buradan çıkaracağımız sonuç şu; Ortadoğu'da bir kez daha Filistin halkı İsrail saldırganlığı karşısında daha önemli kazanımları tarihsel hanesine kaydedecektir. Bunların çok kanlı ve çok büyük faturalar ile karşılaştığını da görmüyor değilim. Ama Filistin belkide küreselleşme dünyasında halklara ne yapılması gerektiğini öğreten bir deney olarak kalacaktır.

-Bu süreçte Avrupa Birliği ülkelerinin tavırlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Şu çok açık ve net bir gerçek. Avrupa Birliği oyun oynuyor. Bu soruyu şöyle sormak bence daha doğru olur; emperyalist Avrupa Birliği'nin tavrı nedir? Amerikan politikalarına karşı Avrupa Birliği

politikası düşüncesi doğru değildir. Bir emperyalist mihrakın diğer emperyalist mihraka karşı rekabetten kaynaklanan politikaları sözkonusudur. İsrail'i Ortadoğu'da destekleyen sadece ABD midir? Hayır değildir. Bir İngiltere arkasındadır, bir Fransa arkasındadır, bir Almanya arkasındadır. Ve bugün siyonist İsrail ordusunu destekleyenler kullanılan teçhizatlardan dahi ortaya çıkmaktadır. Ancak şunu da görmezlikten gelemeyiz; Ortadoğu'nun enerji kaynaklarının bir bütün olarak ABD emperyalizminin kontrolüne geçmesinden rahatsız olan AB'li emperyalistler Arafat'ı destekler pozisyonundadır. Ama çok açıkça şunu ifade ediyorum. Bu bir ulusu desteklemek değildir. Emperyalist çıkar kavgasının gereklerini yerine getirmektir. Filistin davası bugün Amerikan emperyalizmine karşı olduğu kadarıyla Avrupa emperyalizmine, Japon emperyalizmine de karşı olmak zorundadır. Çünkü ezilen bir ulusun, halkın davasıdır bu. Hiç kimsenin şundan şüphesi olmamalıdır. Fransa'nın da bir Filistin'i vardır. İspanya'nın da bir Filistin'i vardır. Bu ülkelerin hepsinin Filistin gibi sömürgeleri vardır. Örneğin Korsika'ya uygulanan Fransız politikası ile İsrail'in Filistin'e yönelik saldırıları farklı değildir. Bu bağlamda Avrupa Birliği'nin politikaları emperyalist rekabette AB'nin çıkarlarını savunan politikalarıdır. Hiçbir devrimci politika bu uygulamayı kendisine müttefik olarak alamaz. Ama emperyalistler arası çelişiklerden yararlanmak devrimcilerin bir görevidir. Ancak bu bir ittifaka yol açmamak durumundadır.

-ABD ve İsrail'in çözüm planı nedir sizce?

-Aslında ABD ve İsrail Ortadoğu'da dikensiz bir gül bahçesi istiyor. Kendileri için dikensiz bir gül bahçesi istiyorlar. Aslında bu dikensiz gül bahçesi hayallerinin bir ucu ta eskilere dayanmaktadır. Bu hayaller siyonist efsaneye kadar uzanmaktadır. Siyonist efsanede vadedilmiş topraklar vardır. Siyonizm ırkçılıktır. Siyonizm belki de insanlığın tanık olduğu en büyük gericiliklerden biridir. Bu gericiliğin vadedilmiş topraklar diye bir hülyası vardır. Bu vadedilmiş topraklar hülyası ABD'nin Ortadoğu'daki politikası ile örtüşmek-

tedir. Çünkü ABD'nin Ortadoğu politikaları İsrail eli ile yürütülmektedir. Şimdi yeni yeni bu işe Türkiye de bulaştırılmaya başlanmıştır. Bu politika kesinlikle bir imparatorluk politikasıdır. Ancak şu da bir gerçektir dünyanın hiçbir yerinde hiçbir devletin imparatorluk politikaları tutmamıştır. Bu bağlamda bütün bir Arap ulusuna, bütün bir Kürt ulusuna ve de Ortadoğu halklarına karşı olan bu politikanın tutması mümkün değildir. Çünkü ABD ve İsrail'in politikaları bütün Ortadoğu halklarına yöneliktir. Bir imparatorluk politikasıdır. Kendisinden başka herkesi reddeden bir politikadır. Bu anlamda da tutması çok muhtemel değildir. Ama tekrar ediyorum bu aynı zamanda bir şiddet demektir. Ortadoğu'da bu şiddet uzun yıllardır yaşanmaktadır. Ama her şiddet alternatif karşı şiddeti yani devrimci şiddeti doğurur. Bugün ben çok açık söyleyeyim Filistin halkı bugün bedenini silah olarak kullanma noktasına gelmiştir. Ve bu da emperyalist politikanın iflas ettiği yerdir. Kimi sivil toplumcu zavallılar, kimi liberal hümanistler utanmadan insanların kendi bedenlerini silah olarak kullanmasını terörizm olarak sunmaktadır. Bu bir şarlatanlıktır. Çünkü Vietnam da ABD emperyalizmine karşı o büyük zafer ölüm çiçekleri ile yani bedeni silah olarak kullanılan insanlarla gelmiştir. Tekrar ediyorum işgal altındaki topraklarını ırkçılığa karşı savunan hiç kimse terörist değildir. Onlar ulusal kurtuluş savaşçılarıdır. Oğlunu bir intihar saldırısında kaybeden bir İsrail'li baba şunları söylüyor: "Niye intihar saldırıları ile karşılaşıyoruz. Çünkü Filistin ekonomisini yerle bir ettik. Onlara topraklarında bağımsızlık vermedik. Bağımsızlıkları için oğlumu öldürenler terörist değildir. Filistinli özgürlük savaşçılarıdır onlar. Bunu haykırmalıyım ki diğer çocuklar da ölmesin. Kendisini özgürlüğü için feda edenler terörist değildir." Bunu oğlu ölen bir İsrail'li baba söylüyor. Bizim şarlatan liberallerimiz ise Filistin halkına ahkam kesiyorlar. Onlara şunu soruyorum sizin topraklarınız işgal altında olsaydı ve işbirlikçi olmasaydınız siz ne yapardınız? Bu durumda Filistin halkını anlamamak Siyonist politikalarla yan yana olmak demektir. Üçüncü yol yok.

-Türkiye'nin bu gelişmeler

karşısındaki tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Söyleyeceğim şeyler çok açık. Türkiye'nin ne olduğu konusunda hepimizin kafası açık olmalı. Türkiye Ortadoğu'da emperyalist politikaların taşıyıcı gücüdür. Kaldı ki bu konumunu İsrail'le stratejik ortaklık anlaşması ile taçlandırmıştır. Bugün İsrail'in tek, biricik müttefiki Türkiye'dir. Ve bu açıdan Türkiye'nin Filistin'e dair söylediği şeyler timsah göz yaşlarından başka bir anlam ifade etmemektedir. İki tane örnek, olayı bütün netliği ile ortaya koymaktadır. Ecevit sözünü şaşırıp "Filistin'de yaşanan olaylar soykırımdır" dedikten sonra benim saydığım kadarıyla beş kez özür dilemiştir. "Aman hata oldu, affedin beni" gibisinden yahudi lobisinden özür dilemektedir. İkincisi daha korkunçtur. Tam Arafat Ramallah'ta kuşatılmışken ve Cenin'de katliamlar olmuşken Türkiye tank projesini gündeme almıştır. Bu şu demektir; İsrail'in Filistinli insanlara sıkıdığı her kurşunda Türkiye Cumhuriyeti devletinin verdiği para da vardır. Şu da bir gerçektir; biz 1952-1953 yıllarından beri İsrail ile ittifak ve müttefik halindeyiz. Bu illegal olarak götürülmüştür. Son birşey daha söylüyorum. Araştırmalar bunu net olarak göstermiştir. Susurluk çetesi ile İsrail gizli servisi arasında net bağlantılar vardır.

-Türkiye bu olaylar karşısındaki tutumu ile hem kendi ülkesinde hem de özellikle diğer müslüman ülkelerde yoğun bir tepki topluyor. Örneğin Mısır'da bir gazetede "asıl şer ekseni ABD-İsrail-Türkiye'dir" gibi yazılar çıkıyor. Bunun gelecek dönemdeki sonuçları ne olabilir?

-Bir kere şunu çok net koymak zorundayız. Şer ekseni ideolojik bir tanımlamadır. Bu bağlamda ABD'nin kendi müttefikleri dışında herkesi şer ekseni olarak nitelmesi emperyalist bir politikadır. Mazlumların, ezilenlerin ise ABD-İsrail-Türkiye ya da Avrupa Birliği'ni şer ekseni olarak tanımlaması çok nettir. Bu bir sınıflar mücadelesidir. Olaya bizim tarafımızdan bakarsak şunu görmek zorundayız. Siyasallaşan küreselleşme dünyada bir alt üst oluşu getirmiştir. Bugün çok açıkça şunu söylemek durumundayım. 21. yüzyılın ilk yılları yeniden küresel çapta paylaşım savaşlarına gebe-

dir. Bunu hep birlikte görüyoruz. Genel bir bunalımın eşliğindeyiz, belki de içindeyiz. Bu genel bunalım şimdi Afganistan ve Ortadoğu üzerinden kavgalarla ifadesini bulmaktadır. Ama unutulması Venezüella'da yapılmak istenen askeri darbe de bu alt üst oluşun bir parçasıdır. Filipinler'e kadar uzanan ABD müdahaleside bu emperyalist kapışmanın bir ürünüdür. Dünya bir alt üst oluşa doğru gitmektedir. Bu alt üst oluş içerisinde her iki taraf ezen ve ezilenler kendilerine göre şer üslerini tanımlayıp bu üslere karşı savaşacaklardır. Benim kanaatim şu dünyanın ezilenleri kim ne derse desin emperyalist saldırganlık karşısında yeni bir zafer kazanacaktır. Kimileri buna hayal diyorlar ben çok açık söylüyorum; bir zamanlar komünden bahsedilenleri hayalcilikle suçlayanlar komünü yaşadılar. Bir zamanlar Ekim devrimini hayalcilikle suçlayanlar Ekim devrimini yaşadılar. Yeri gelmişken Filistinli şair Derviş'in çok güzel bir lafını söyleyeyim: "Umut adı verilen tedavisi oldukça zor bir hastalığa yakalandık. Özgürlüğe kavuşma ve bağımsızlık umudu ile yanıp tutuşuyoruz. Bu bağlamda tüm kahramanlıkları ve gerektiği düzeyde kurban olmayı göze aldık."

Ben diyorum ki insanlık umutları ile yaşayacaktır. İnsanlık umutları ile Cenin'de direnecektir. Şu da unutulmasın dünya tarihinin her kesiminde umut ve başkaldıran insanlık kazanmıştır. Cenin'de insanlarımız katledilmiş olabilir ama biz Cenin'de geleceğin zafere kazandık. Ortadoğu halklarının geleceği aydınlıktır. Unutmayalım gecenin en karanlık olduğu an sabahın en yakın olduğu andır.

-Yoğunlaşan bu saldırıların Dick Cheney'nin ziyaretinin ardından gündeme oturmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

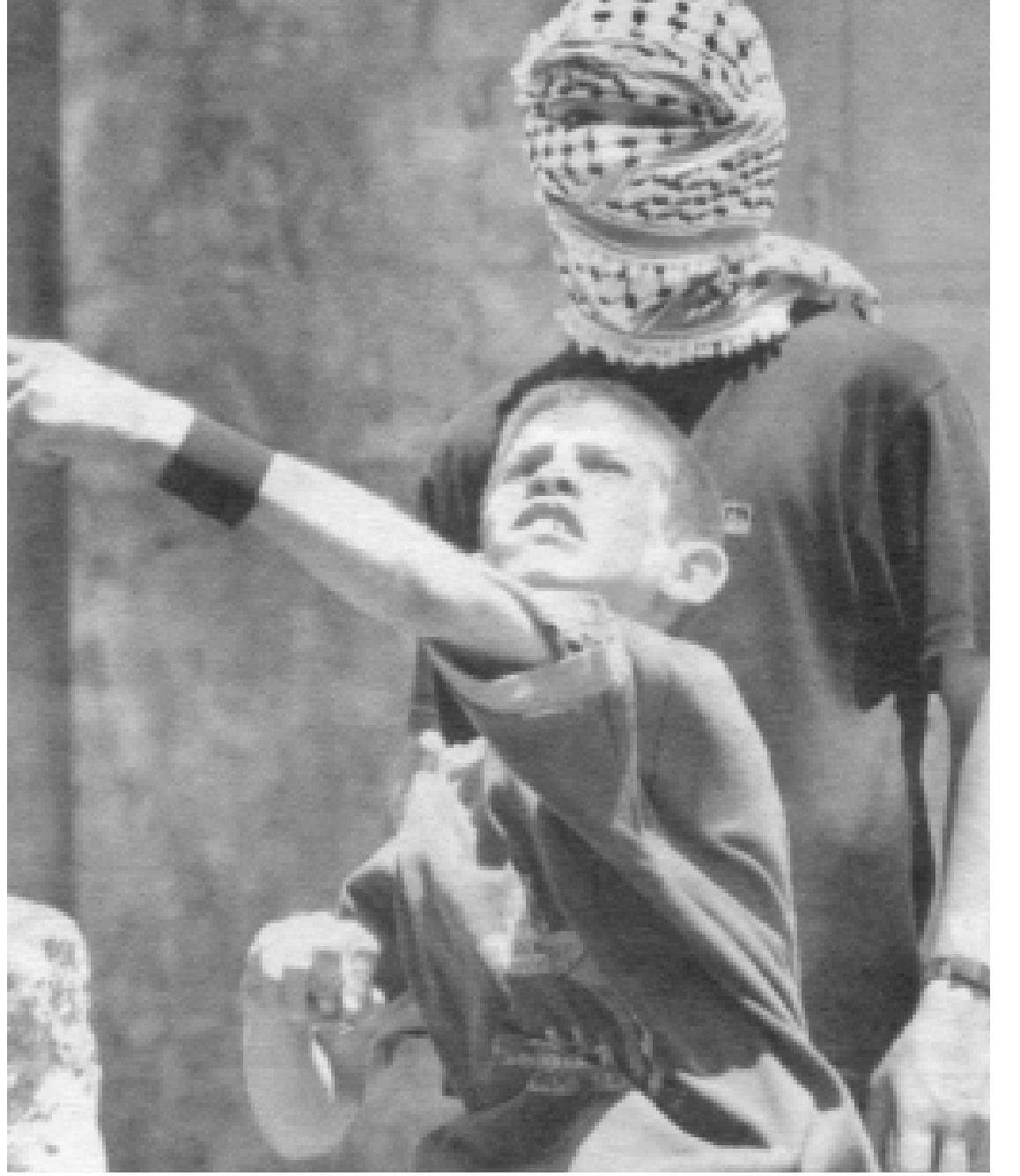
-Dick Cheney'nin ziyareti bana göre pek bir şeyi değiştirmedir. Cheney gelse de gelmesede bu

emperyalist politika hayata geçirilmeye çalışılacaktı. Ama ben geçenlerde Fransa'daydım. Orada okuduğum bir lafını söyleyeyim. "Şu Filistin işini çabuk bitirin daha Irak'a saldıracağız" diyor. Ama şunu da unutmamak gerekiyor. Kul çok sıkışmayınca hızır imdadında gelmezmiş. Ortadoğu halkları eğer kul ise giderek sıkışıyorlar. Hızır da ben iddia ediyorum bölge çapında proleter devrimleridir. Şu doğrudur ABD, Filistin sorunu bu kadar alevlenmeden Irak'a dalıp halletmeyi düşünüyordu. Ama yılların biriktirdiği Filistin sorunu ABD'nin Irak hesaplarını alt üst etmiştir. Bu ABD'nin iradesi dışında olmuştur. ABD ne yapmıştır o zaman? Hızla bu Filistin sorununu halledip, Filistin halkını yokedip arkasından da Irak'a saldırma-yı hedeflemektedir. Bunların gerçekleşip gerçekleşmeyeceği ise halkların mücadelesine bağlıdır.

-Arap ülkelerinin tutumunu nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Şimdi Arap ülkeleri başka Arap halkları başka şeydir. Arap hükümetleri emperyalist gericiliğin uzantılarıdır. Bu çerçevede geliştirilen Suudi planı da 1942'deki sınırlarımıza geri çekilelim diyor. Nedir bu sınırlar? Bu aslında 1942'den önceki işgali onaylamaktır. Şunları açık açık konuşmak zorundayız. Birincisi İsrail korsan bir devlet midir, değil midir? İkincisi İsrail siyonist bir saldırganlık mıdır? Üçüncüsü İsrail bir sömürgecilik midir, değil midir? Bu üç soruya cevap vermek durumundayız. Bana göre Suudi barış planı denilen işbirlikçi öneri bu üç soruya cevap vermiyor.

Dolayısıyla saldırgan siyonist politikayı onaylıyor. Bu, gerçekte reformist bir emperyal politikadır. Bu bölge halklarının devrimci enerjisini kontrol altına alma gibi hileli bir politikadır. Arafat'ın şu açıklamasını onaylıyorum: "Bir gün bir çocuk Kudüs'e Filistin bayrağını asana kadar bu mücadele devam edecektir." Çünkü bu mücadele bir bağımsızlık ve öz-

gürlük mücadelesidir. Ve burada Suudi planı gibi planlara yer yoktur. İki örnek vermek istiyorum. Birincisi Fas'taki hükümet Filistin'e destek için kitlesel bir gösteri yapıyor. Amaç çok açık halkın tepkisini kontrol altına almak. İkincisi Suudi gericiliği birden bire Filistinli kesildi. Hepimiz biliyoruz düne kadar Suudiler İsraille Filistin'in arasını bulmak istiyordu. Amerika'nın en has dostlarıydı. Üçüncüsü Mısır'daki gericilik bile İsrail'e karşı çıkmak zorunda

kalmıştır. Demek ki tabanda bir basınç var. Bu basınç yok etmek için gerici Arap ülkeleri sözde çözüm paketleri ile halkın devrimci potansiyelini yatıştırmak istiyorlar. Filistin'deki mücadele bir bütün olarak Arap gericiliğini tehdit eden bir başkaldırıdır. Doğrudan bütün Arap ülkelerini hedeflemektedir. Zaten protesto gösterilerine baktığımızda bu mücadelenin Arap ülkelerinin en ücra köşelerine kadar uzandığını görüyoruz.

-Son dönemde yaşanan katliamların halk üzerindeki etkisi ne olacak ve bu ilerde nele-re yol açacaktır?

-Filistin yönetiminde Arafat'tan daha sonraki bir isim geçenlerde tutuklandı. El Aksa Tugaylarının eylemlerini örgütleyen gençlerden bir tanesi ve 1. intifadada yetişmiş bir komutan. Bu şunu gösteriyor bize. 1. intifada 2. intifadayı doğurdu. 2. intifada ve yaşanan soykırım ise ikinci bir ayaklanmayı doğuracaktır. Çünkü kimilerine komik gibi gelse de şu bir gerçektir: Rüzgar ekenler her zaman fırtına biçerler. Emperyalistler Cenin'de bir rüzgar ekmişlerdir. Ve onlar gelecek fırtınanın sonuçlarına katlanmak zorundadır. Geçenlerde Sibel'le yaptığım bir konuşmada şöyle demişti: "Kadınlar toplumsal mücadeleye katıldıktan sonra o toplum-

sal mücadelenin yenilmesi ve geriletilmesi mümkün değildir." Artık Filistin'de kadınlar bile intihar eylemcisi olmuştur. Öyleyse Filistin'de kadınları da intihar eylemlerine çeken bir mücadele vardır ve bu mücadele daha da güçlenecektir. Sabra ve Şatilla katliamlarını yaşayan bir halk yine intifadayı örgütlemiştir. Bu şu demektir halkın haklı davaları bastırılamaz. Bu baskı ve soykırımların hepsi Filistin davasını güçlendiriyor. Yanılmıyorsam bir Amerikalı'nın bir sözü var: "Özgürlük ağacı yeterince kanla sulanmadığında meyve vermez." Ben buna katılıyorum.

-Son olarak ekleyecekleriniz var mı?

-Türkiye'deki sosyalistler asla yahudi düşmanı değildir. Sadece anti-siyonisttir. Bu unutulmasın. Biz halkların kardeşliğinden yanayız. Siyonizm karşısında tarafsız kalmayız. Siyonizm nerede görülürse görülsün faşizm gibi ezilmedir. Nihayetinde masum rolü oynayan İsrail siyonizmine "siz bir siyonist politikasınız" diyebilmedir. Çünkü İsrail "biz kendi insanlarımızın can güvenliğini koruyoruz" demektir. Hayır. Onlar siyonist politikanın devreye soktuğu politikayı uyguluyorlar. Bu kavgaın altında siyonist saldırganlık yatmaktadır.

Filistin direnişi ne Arafat'a bağlıdır ne de Hamas'a bağlıdır. Filistin direnişi bir halk direnişidir. Direniş halkın kendisidir.

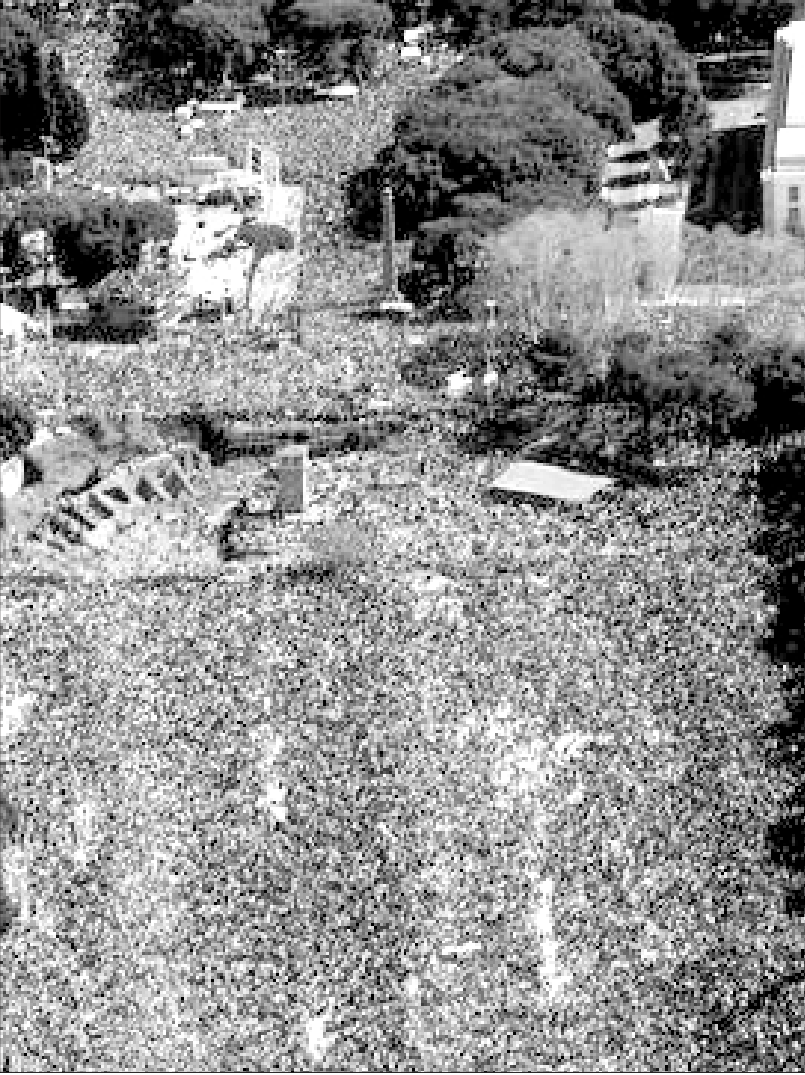
Cenin'de insanlarımız katledilmiş olabilir ama biz Cenin'de geleceğin zaferini kazandık. Ortadoğu halklarının geleceği aydınlıktır

Avrupa Birliği'nin politikaları emperyalist rekabette AB'nin çıkarlarını savunan politikalarlardır. Hiçbir devrimci politika bu uygulamayı kendisine müttefik olarak alamaz.

20 yılın en büyük işçi eylemi!

İtalya'nın üç büyük sendika federasyonu CGK, AISL, ve UK tarafından çalışma yasasındaki değişiklik girişimini protesto için yapılan genel grev çağrısı, neredeyse bütün işçiler tarafından sahipleniliyor.

Berlusconi'nin başkanlığındaki İtalyan Hükümeti'nin tekeli sermayenin istemlerine uygun olarak, İtalyan çalışma yasasını değiştirmeye kalkması İtalya'da son 20 yılın en büyük işçi eylemine neden oldu.

İtalya'daki mevcut çalışma yasası, işçilerin keyfi olarak işten çıkartılmalarını engelliyor. Bu durum gerek Avrupa Birliği içerisindeki emperyalist devletler ile, gerekse dünya emperyalist devletleriyle giriştiği rekabette zorlanan İtalyan burjuvazisini hayli rahatsız ediyor. İtalyan burjuvazisi kar oranını ve buna bağlı olarak rekabet gücünü artırmak için İtalyan işçi sınıfının kazanılmış haklarını gasp etmeye kalkışıyor.

Çalışma yasasının 18. maddesinde yapılması planlanan değişiklik, patronların, hiçbir gerekçe göstermeden işçilerin işine son vermeyi ön görüyor.

Hali hazırda medya patro-

nu da olan İtalyan başbakanı Silvo Berlusconi'nin milyonlarca işçinin meydanlara çıkıp yasa değişikliği girişimini protesto etmesini görmezden gelip yasanın mutlaka değiştirileceğini yinelemesine de hiç şaşırılmam gerekiyor. Ama Berlusconi hükümetinin ve de İtalyan burjuvazisinin işi hiç de kolay gözüküyor. Zira İtalyan'ın üç büyük sendika federasyonu CGK, AISL ve UK tarafından değişikliği protesto için yapılan genel grev çağrısı, neredeyse bütün işçiler tarafından sahipleniliyor.

Yapılan genel grev çağrısına bağlı olarak 16 Nisan'da, İtalya'da hayat adeta duruyor. Başkent Roma başta olmak üzere, ülkenin bütün kentlerinde greve katılan işçi-emekçiler, belirli bölgelerde de gösteriler düzenlediler. Fabrikalar, bankalar, okullar, resmi daireler gibi önemli kurumların kapalı kalmasının yanısıra, toplu taşıma araçlarının da çalışmaması grevin etkisini artırdı.

Bunun yanında esnafın dükkanlarını açmayarak grevi desteklemeleri hayli anlamlıydı.

İtalyan burjuvazisinin emek cephesine yönelik saldırı girişimleri ve bunun karşılığı olarak emekçilerin meşru tepki eylemlerini (Avrupa'nın kimi ülkelerinde gelişen işçi eylemleriyle birlikte değerlendirildiğimizde); Avrupa çapında yeni bir devrimci dalgalanmanın habercisi olarak değerlendirilebilir miyiz? Bunun en net yanıtını zamanın vereceğine kuşku yok. Ama bir şeye daha kuşku yok! "İşçi sınıfı yok oldu!", "sınıf çatışmaları bitti!", "tarihin sonu geldi!"... gibi bir zamanların revaçtaki söylemlerinin sadece bir safsatadan ibaret olduğu, toplumların hala her anlamda bir birine karşı ve uzlaşmaz sınıflardan oluştuğu, tarihin bitmediği ve mutlaka emekten yana sömürsüz bir sistemin kurulacağı... Bundan asla kuşku duymadık/duymuyoruz.

Nepal'de eylemler devam ediyor

Nepal'de NKP(Maoist) önderliğindeki gerillaların faşist Nepal devletine ve monarşiye karşı eylemleri sürüyor. Maoist Parti'nin önderliğinde 27-31 Nisan tarihleri arasında yapılacak tüm ülke çapındaki genel grev öncesi gerillaların eylemleri de yoğunlaştı. 12 Nisan 2002 tarihinde çıkan çatışmada düşmanlarına ağır kayıp veren gerillalar, 34 polisi öldürdü. Geçtiğimiz hafta yaşanan diğer iki çatışmada da 25 asker ölmüş, 41 polis ve 40 asker de yaralanmıştı.

NKP (Maoist)'e bağlı halk ordusunun Nepal devletinin stratejik noktalarına saldırılarından biri de Ghorı, Tulsipur ve Bholubang bölgelerindeki faşist askeri kuvvet eğitim merkezine yönelikti. Nepal'li Maoistlerin düzenledikleri saldırılarda aralarında bir yüzbaşının da olduğu 296 polis ölmüş, 30 polis de yaralanmıştır.

Gerici Nepal devleti yeni bir katliam yaptı

Aldığı kayıplarla deliye dönen faşist Nepal devleti, ülkemizde de tanık olduğumuz bir vahşete girişti ve çatışmalarda yaşamını yitiren gerillaların cesetlerine işkence yaptı. Faşizmin bu vahşi saldırısının ayrıntılarıysa hiçbir

medya kuruluşunda haber yapılmadı.

Yoldaşlarının hesabını sormak için faşist askerlerin evlerini kuşatan Maoistlerin bu eylemlerinde yoğun çatışmalar yaşandı ve düşmana ağır kayıplar verdirildi. Korkusunu gizleyemeyen bir polis sorumlusu "durum çok kötü, ben korkuyorum; onlara karşı silahımız yok, hiçbir çö-

züm yok" şeklinde açıklamalar yaptı.

Yoldaşlarının cesetlerini dahi parçalayıp yok eden faşist Nepal polisinin ifade ettiği gibi faşizmin durumu kötüdür. Ve onları yok olmaksızın kurtaracak hiçbir çözüm yoktur.

Evrensel Bakış

Proleter Enternasyonalist Bayrağı Yükseltelim (3)

Not: Geçen sayımızda bu köşede "Böylelikle sömürge, yarı sömürge ülkeler, burjuvazinin bir yedeği olmaktan çıkıp, proletaryanın müttefiki haline geliler" cümlesindeki sömürge, yarı sömürge ülkeler yerine ulusal hareketler tanımlaması gelmesi gerekirken, teknik bir hatadan dolayı yukarıdaki gibi yayınlanmıştır. Düzeltir okurlarımızdan özür dileriz.

Sahte enternasyonalistler!

Dünyada, MLM devlet ve devrim öğretisini kabul eden ama, enternasyonalist olmanın asli görevini yerine getirmeyen siyasal güçler de var. Bunlar bir devletin sınırlarını kendilerine temel almalarına ve o ülkede gerici-faşist siyasal iktidarı alt-edeceklerini iddia etmelerine rağmen, teorileri ile pratikleri başka yerdedir.

Devrimini esas aldıkları ülkede mücadele etmeleri ve o yönde özverili çabalar içerisinde olmaları gerekirken yıllardır ülkeden uzak, mücadeleden uzak, halktan kopuk ve mültecilik batağına boğazına kadar batmışlar keskin "komünist"lik, "devrimci"lik taşıyorlar. **Teoride yaldızlı "komünist", pratikte gizli Troçkist!**

Birey değil, örgütler. Hem de 'öncülerin öncüsü' örgütler! Ne üç yıl ne beş yıl, en az on yıldır, yirmi yıldır ülke dışında mülteciliği teorileştirerek devrim için "hazırlanıyorlar", "araştırıyorlar", "öğreniyorlar". En iyi 'komünist', en iyi 'enternasyonalist' olduklarını iddia ederler fakat, Lenin'in;

"...**tüm ülkelerde devrimi geliştirmek, desteklemek, yaygınlaştırmak için bir ülkede yapılabilecek olanın en fazlasını yapmak...**" yönündeki enternasyonalist öğretisi karşısında üç maymunları oynarlar.

Devrimci teoriden ahkam keserler ama, devrimci pratikten vebadan kaçır gibi uzaklaşırlar. 1912 sonrası 2. Enternasyonal önderleri gibi yakında Troçkist 'devrim' teorisine sarılırlarsa şaşırılmayalım. Çünkü mülteciliklerine bir neden lazım. Bunları, 30 yıl önce komünist önder İ. Kaypak kaya ne güzel tarif etmiş!

"**Yurtdışında mükemmel bir proletarya partisinin nasıl örgütleneceğini "öğreniyorlar" (!) Sonra da hepimizin dört gözle beklediği "proletarya partisini" kururlar ve bizleri meraktan, Türkiye halkını da öndersizlikten kurtarırlar (!) Bizce "ay" a gitmeleri en doğru davranış olur. Mülteci revizyonistlerine en layık yer..." (İ. Kaypak kaya, Şafak revizyonizminin yeni bir çeşidi, mülteci revizyonizmi) herhalde Mars olmalı.**

Açıktan söylemezler ama, en büyük sorunları ülkenin zor koşullarına göğüs gere-memeleri, bedeli göze alamamalarıdır. Pratikleri sorulduğunda; ülke koşullarının ne kadar ağır, egemen sınıfların ne kadar gerici, verilen kayıpların, alınan darbelerin ise ne kadar büyük olduğunu anlatırlar. Üstelik bunu en az on yıldır tekrarlıyorlar.

"**Şartlar ne kadar zor olursa olsun, devrim hangi kayıplara ve yenilgilere uğrarsa uğrasın, proleter devrimciler kitlele-**

ri devrim ruhuyla eğitmeli, devrim bayrağını yüce tutmalı, onu elden bırakmamalıdır." (**ÇKP, UKH'nin genel çizgisi üzerine bir öneri**)

Devrimin, devrimciliğin, komünistliğin karikatürü bunlar! Rollerı kötüdür, şarlatan ve ikiyüzlüdürler. Çünkü devrim denilen olgu, dünyanın ve nihai olarak tüm insanlığın en ciddi, en fazla sorumluluk isteyen işidir. Bu, sınıflar arası verilen ölüme savaştır ve başkan Mao'nun deyişiyle "...bir ayaklanmadır, bir sınıfın başka bir sınıfı devirdiği bir şiddet hareketidir."

Mülteciler ise, dünyanın en fazla ciddiyet ve sorumluluk isteyen görevini oportünist-tasfiyecı nitelikleriyle küstahça bayağılaştırıyor ve bu özellikleriyle halkın acılarıyla, umutlarıyla dalga geçiyorlar.

Öncüsü olduklarını iddia ettikleri ülkede, mücadele etme iddiasına ve cesaretine sahip olmayan bu mülteciler, "örgütsel varlık"larına son verip, "enternasyonal" destek verdikleri güçlere katılsalar daha "namus"lu ve yararlı bir iş yapacaklar. Veya mülteciliklerine uygun bir iddiaya ve söyleme sahip olsalar ya da mülteci olarak yaşadıkları ülkenin devrimci mücadelesini esas alsalar, daha doğru bir iş yaparlardı. O zaman eleştirilerimizin zemini ve düzeyi çok daha farklı olur.

Fakat böyle yapmadıkları gibi, bir de başka ülke devrimlerine perspektif sunma gafletine düşüyorlar. Enternasyonalizmin en asli görevini unutturmaları, o da olmazsa özünden saptırmaları için yoğun çaba harcıyorlar. Ancak başkalarının mücadelesi ve koltuk değnekleriyle yaşayabiliyorlar.

Eğer bugüne kadar kötü rollerini ve şarlatanlıklarını aymaz ve densizce sürdürürebilmişler ise, bunu, en başta pragmatist ilişkiler çerçevesinde sırtlarını dayadıkları devrimci, komünist güçlere borçludurlar. İşte bunlar, ortalıkta "Abdurrahman Çelebi" misali, en keskin "enternasyonalist"ler olarak volta atıyorlar. Nasıl olsa paravan olarak kullandıkları başkalarının faaliyetleri ve adına konuştukları belli merkezler de var.

Devrimci görev, bunları teşhir ederek gerçek niteliklerini ortaya sermektir. Çünkü, proleter enternasyonalizmin temel ilkelere özünden saptırmaya hizmet ediyorlar. Fazla değil, gördüğümüz yerde bunlara sadece "ev ödevlerini" hatırlatarak, en büyük devrimci desteği verelim!

Enternasyonalizm, salt asli görevlerde yoğunlaşmak değildir!

Kendi ülkende devrim yapmak veya devrimci mücadelede yoğunlaşmak, enternasyonal görevin tamamıyla yerine getirildiği anlamına gelir mi? Hayır, gelmez. Çünkü, her ne kadar enternasyonal olmanın biricik esas görevi, emperyalist zincirin o ülkedeki halkasını parçalamak olsa da, bu, gerçek bir enternasyonalist için yeterli değildir.

Bu gerçeği kabul etmeyenler, uğruna büyük bedel ödedikleri sınıf savaşının özünü bilmedikleri, stratejik amaç ve hedefle-

rinin bilincinde olmadıkları, rehber aldıkları MLM'yi kavramadıkları ve de çelişmenin evrenselliği ile özelliği (özgüllüğü) arasındaki diyalektik ilişkiyi göremedikleri anlamına gelir.

Komünist partisi asli görevlerini icra ederken kadro, üye ve taraftarlarını kesintisiz şekilde enternasyonal bilinçle donatmak, eğitmek zorundadır. Bunu sadece ideolojik eğitimle değil, çok yönlü pratik-örgütsel faaliyetlerle, kampanyalarla bütünleştirmek gerekir. Özgül farklılıklardan evrensel ortak paydalara, ulusalci şekillenmelerden enternasyonal kimliğe ulaşmak, söylendiği kadar kolay değildir. Aksine **sancılı** ve aynı zamanda **çetrefillidir**.

Yüzyıllardır ayrı coğrafik koşullar bir yana, ayrı ulusal-bölgesel kültürlerle, sosyolojilerle, değer yargılarıyla, geleneklerle şekillendirildik. Bunların ezici bölümünün komünist kültür ve değerlerle bağdaşmadığını biliyoruz. Bu nedenle onlarca araç ve yöntemle proleter ideolojiyi ve kültürü süreklilikli olarak almamız lazım. Bunu da gelişigüzel değil, bilinçli ve örgütlü bir çabayla yapmalıyız.

Çünkü sadece kapitalizm değil, onun yerine kuracağımız komünist toplum da bir dünya sistemidir. Bu bakımdan burjuvazi ve proletarya uluslararası nitelikte sınıflar olup, mücadeleleri de hem evrensel (uluslararası) hem de özel (ülke) düzeyde sürer. Çelişmenin evrensel (emek ile sermaye arasında) oluşu da buradan kaynaklanır.

"...birçok yoldaş, ... çelişmenin evrenselliğinin çelişmenin özelliğinde yattığını kavramamaktadır. ...şeylerdeki çelişme yasağını tahlil ederken, ilk önce çelişmenin evrenselliğini tahlil edecek, sonra çelişmenin özelliğinin tahliline özel önem verecek... ...çelişmenin evrenselliğini kavramazsak, şeylerin hareket ya da gelişmesinin evrensel nedenini ya da evrensel temelini keşfedemeyiz." (**Mao, Çelişme üzerine**)

Burjuvazi, insanlığın ve özel olarak da üretici güçlerin gelişimi önünde ayak bağı olup gericileşen ve çoğunluğun sömürülmesi üzerine kurduğu haksız bir düzenin devamı için savaşırken, proletarya, başta burjuvazinin gerici egemenliğini yıkıp yerine çoğunluğun devrimci diktatörlüğünü kurarak ve durmaksızın tüm sömürü biçimlerini ve kendisiyle birlikte tüm sosyal sınıfları ortadan kaldıracak haklı ve ilerici, özgür bir dünya düzeni (komünizm) için savaşıyor.

Bu bilinçle kuşanan komünistler, enternasyonalist olmanın asli görevlerinde yoğunlaşırken, farklı ülkelerde yürütülen sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine kesinlikle kayıtsız kalamazlar. Bu, her şeyden önce onların ideolojik kimliğiyle, sınıfsal çıkarlarıyla, ortak amaç ve nihai hedefleriyle çelişir. Tabi ki esas dayanışma ve desteği, dünyanın herhangi bir parçasında sürdürülen proletarya önderliğindeki (MLM nitelikte) sosyal kurtuluş mücadelelerine verirler. Çünkü, sömürsüz ve tamamıyla özgür bir dünya, ancak bu nitelikteki güçlerin önderliğinde yaratılabilir.

Komünistlerin enternasyonalist görevleri arasında küçük-burjuva ve ezilen ulus burjuvazisi önderliğinde verilen anti-emperyalist nitelikli sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini desteklemek de vardır. Çünkü bu mücadeleler de devrimci bir potansiyel taşımakta ve proleter dünya devriminin önemli bir bileşkenini oluşturmakta-

dır. Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge egemenliğine darbeler vurmaktadır. Bunların savaşları da haklı ve ilericidir.

"*biz haklı savaşları destekliyor ve haksız savaşlara karşı çıkıyoruz.*" (**Mao, Çin devrimci savaşında strateji meseleleri**)

Küçük burjuvazi ve ezilen ulus burjuvazisi önderliğindeki bu hareketlerin nereye kadar proletaryanın müttefikleri olacağı sorunu, en başta emperyalizme ve onun sosyal dayanaklarına karşı mücadelelerine ve önderliklerinin ideolojik-sınıfsal karakterine bağlıdır. Çünkü önderliğin ideolojik-sınıfsal niteliği (örneğin PKK), bu hareketlerin emperyalizme karşı duruşunu da tayin etmektedir.

MLM niteliğinde bir partiyi kurmak, ideolojik-siyasal-örgütsel açıdan geliştirmek, siyasal iktidarı mücadelesini yürütmek devrimci mücadelede özverili çalışmak, ülke ve uluslararası düzeyde anti-MLM çizgilere karşı kesintisiz ideolojik mücadele yürütmek... proletarya enternasyonalizmine verilebilecek en büyük, en anlamlı ve en önemli destektir. Bu yönüyle Proletarya Partisi, eksiklerine rağmen görevini yerine getirmiş ve getirmektedir. Bu enternasyonalist olmanın biricik ilkesi ve çelişmenin de özelliğini ifade eder.

"*Her hareket biçiminin özel niteliği kendi özel gelişmesi tarafından belirlenir. ...çelişmenin özelliğini incelemesek, bir şeyi diğer şeylerden ayıran özel niteliği tespit edemez, ... bir şeyi başka bir şeyden ayırt edemez... Çelişmenin evrenselliği ile özelliği arasındaki ilişki, çelişmenin genel niteliği ile özel niteliği arasındaki ilişkidir.*" (**Mao, Çelişme üzerine**)

Ancak, enternasyonalizmi sadece asli görevini yerine getirerek sınırlayan bir bakış açısı, kesinlikle eksik ve yetersizdir. Bu, başkan Mao'nun söylemiyle "*parçayı görüp bütünü görmemek, ağaçları görüp ormanı görmemek*" demektir. **Bu düzey komünist değil, devrimcidir. Proleter enternasyonalist değil, enternasyonal dayanışmacıdır.**

Bu konuda geçmişte varolan eksikliklerimizin nedenlerini daha çok, o tarihsel koşullarda yaşadığımız ciddi ideolojik-örgütsel sorunlara bağlarız. Bu doğru ama yetersizdir. Çünkü, enternasyonalizm konusunda sorunların en büyüğü, enternasyonalizmi derinliğine kavrayamamada yaşanmıştır. Bu kavrayımsızlık mücadeleyi salt "kendi" ülkesiyle sınırlayan anlayışlara rahat bir ortam yaratmış ve zamanla enternasyonalist bilinçte bazı kırılmaların yaşanmasına neden olmuştur.

Bazen de proletarya enternasyonalizmi teorik olarak doğru yorumlanmasına karşın, pratikte görevler sadece belli organlarla, alanlarla sınırlandırılma düzeyine indirildi. Zaman zaman doğru siyaset ve pratik izlense de, bu dar ve sığ yaklaşımların etkisi kırılmadı.

"...*sadece tek bir gerçek enternasyonalizm vardır: kendi ülkesinde devrimci hareketi ve devrimci mücadeleyi geliştirmede özverili çalışma, istisnasız tüm ülkelerde aynı böyle bir mücadeleyi, aynı böyle çizgiyi ve sadece böyle bir çizgiyi (propaganda yoluyla, manevi ve maddi yardım yoluyla) desteklemek. Bunun dışında her şey aldatmaca...*" (**Lenin, devrimimizde proletaryanın görevleri**)

30. yılın bilgeliğiyle şehitlerimizden öğreniyoruz

"Ölüm de neymiş bre kardaş
ANKA'dan gelir soyumuz
Biter mi bu hınc
bu kavga!...
Binmişiz bir kere dünya dalına
Başımızı yaksalar da
Canlarımız küllerimiz soğumadan
Ölüm de neymiş bre kardaş
ANKA'dan gelir soyumuz"

Ancak partiyle düşünen bir beyin, halkla bütünleşen bir yürek ve devrime adanmış bir beden ölümü bir zafer şiarı haline getirebilir. Hiçbir devrimci komünist bu kavgaya ölmek için girmedir elbette. Devrime inanmış her yürek, devrime adanmış her beden, bu bilinçle yürüdü zulmün üstüne. Bu bilinçti; onları her adımında daha da coşkulu kılan. **Bu bilinçti; silah kuşandıklarında, ölüm kaçınılmaz bir hal aldığına asla tereddüt etmeyen.** Bu bilinçti ölümü küçülterek yenen. Ve ölümün adını ölümsüzleşmek koyan...

Bu bilinç, bu cürettir bir partiyi, bir savaş örgütünü yenilmez kılan. Yenile yenile yenmesini öğrenerek, yenilgilerden, zaaflarından ders çıkararak ve bu bilince çıkardığı dersleri geleceğe taşıyarak ilerlenir. Ve Proletarya Partisi de Spartaküslerden, Şeyh Bedrettinlerden, Pir Sultan Abdallardan devralınan direniş geleneğini, savaşma geleneğini İbrahim'den Mehmet'e uzanan 30 yıllık bir bilgeliğe taşıyor. 30 yıllık tarihinde ödediği onca bedele rağmen yüzünü çürüyenden yana değil daima filizlenenden yana dönüyor.

ŞEHİTLERİMİZDEN ÖĞRENİYOR, ŞEHİTLERİMİZLE YÜRÜYÜRÜZ....

Şehitlerimizden öğreniyoruz, onların destanlaştıkları kavgada bizlere bıraktıkları mirastan. Yenilgileri zafere dönüştürmeyi öğreniyoruz Mehmet Zeki Şerit'ten. Herşey bitti dendiği bir anda dahi teslim olmayarak yok olmayı değil çoğalmayı, partinin değerlerini can bedeli savunmayı öğreniyoruz. Ve Emre Bilgin'den yoldaşından devraldığı geleneği daha da ileri taşıdığını... düşerken dahi silahını kırarak düşmana teslim etmemeyi öğreniyoruz. Halil Çakıroğlu'nun son nefesinde "yoldaşlar partiyi geliştirin, güçlendirin" sözlerindeki partiye bağlılık, yoldaşlara güven öğretiyor. Kendine güveni, müdahaleyi ve her koşulda ilkelere bağlılığı öğreniyoruz onlardan. Alplerden Munzur'a gelen Barbara öğretiyor enternasyonalizmi. Zaaflarımızla amansız mücadele etmeyi, tüm burjuva hastalıklarla çevrilmiş bedeni partinin sorgulayıcılığına, kucaklayıcılığına bıraktığında arınmayı, yenilenmeyi, yenmeyi öğreniyoruz. Kırk yaşından sonra zindandan çıkar çıkmaz dağlara koşan Seyit yoldaş öğretiyor kavgadaki ısrarı.

"Kavga ve parti var oldukça ben ölmem" diyen Polat yoldaş öğretiyor militanlığı, değerlerimizi sahiplenmeyi, devrimin tüm zorluklarına göğüs germeyi, feda ruhunu ve partili kişiliği. Nergiz yoldaşın Emre yoldaş gibi, "yüzümüzü parçalayabilirsiniz ama gülüşümüzü asla yok edemeyeceksi-

niz" sözlerindeki inancı, Muharrem yoldaşın polisleri bile gıpta ettirecek direnci ışık oluyor yolumuzda...

Onların, dünyayı ellerinde yaratmalarını, bizlere bıraktıkları mücadele

geleneğini 30. yılın coşkusuyla büyütmenin "**Geçti artık boyun eğme dönemi/ Yazgımız KAZANMAKTIR**" sözlerindeki ısrar ve kararlılıktan geçtiğini biliyoruz.

Darağacında üç fidan: Deniz, Yusuf, Hüseyin

Deniz Gezmiş ve Yusuf Aslan 10 Mart 1971'de Sivas'ın Şarkışla ve Gemerek ilçelerinde yakalandılar. Hüseyin İnan ise Kayseri'nin Pınarbaşı ilçesinde yakalandı. 9 Kasım 1971'de idam cezasına çarptırıldılar ve 6 Mayıs 1972'de idam edildiler.

12 Mart faşizminin devrimci örgütlenmelere azgınca saldırdığı, önderleri katlettiği ya da zindanlara doldurduğu dönemde egemenler onları asarak kitleleri sindirmeyi, susturmayı hedefliyordu. Fakat onlar faşizme ve emperyalizme karşı mücadelenin birer sembolü haline geldiler. Yaktıkları kıvılcım bugün mücadelemizle büyüyor.

Büyük Proleter Kültür Devriminin dünyaya yaydığı devrimci dalganın etkisinde kalan Türkiye'nin 68 kuşağı yüksek öğrenim gençliği içindeki ideolojik-siyasi-örgütsel saflaşmada Milli Demokratik Devrim safında yer alan Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan ve arkadaşları THKO'yu kurdular.

THKO'nun önderlerinden olan bu üç yiğit devrimci, düzenden köklü bir kopuşu gerçekleştirerek silahlı mücadeleye yöneldi.

ÇAĞRI

Proletarya Partisi'nin kuruluşunun 30. yıldönümü vesilesiyle "Şehitler Albümü" çıkarma projemiz var. Fakat bütün şehitlerimiz hakkında yeterli bilgiye sahip değiliz. Şehitlerimizi tanıyan haklarında bilgi sahibi olan ve özellikle şehit ailelerinin katkılarını bekliyoruz.

Doğum tarihi-yeri, özgeçmiş, fotoğraf vb. gibi her türlü bilgi ve belgenin albümü zenginleştirileceği ve niteliğini güçlendireceği muhakkak.

İşçi-köylü

1 Mayıs 1976

Mehmet Kocadağ

Türkiye'nin ilk 1 Mayıs şehidi olan Mehmet Kocadağ şehit düştüğünde TKP/ML üyesiydi.

1 Mayıs 1976 tarihinde İstanbul'da MİT ve kontrgerilla tarafından düzenlenen bir komployla 1 Mayıs bitiminde kaçırılarak Kasımpaşa'da işkenceyle katledildi.

1 Mayıs 1977

Egemenlerin işçi sınıfına ve emekçi halkımıza yönelik en kanlı saldırısı 77 1 Mayıs'ında gerçekleşti. 500 bin emekçinin katıldığı 1 Mayıs, Taksim Meydanı'nda kutlanırken faşist diktatörlük Taksim Meydanını kana buladı. Kontrgerillanın yüksek binaların tepesinden kitlenin üzerine ateş açması sonucu Aleko Konteus, **Ahmet Gözükara**, Ali Yeşilgül, **Bayram Çıtak**, Bayram Sürücü, **Divan Nergis**, Ercüment Günkut, **Hasan Yıldırım**, Hikmet Özkürkçü, **Hüseyin Kırkın**, Hacer İpek Saman, **Bayram Eyi**, Hamdi Toka, **Hülya Emecan**, Jale Yeşim, **Kahraman Alsancak**, Kenan Çıtak, **Kıymet Duman**, Karabet Akyan, **Kadir Balcı**, Leyla Altıparmak, **M. Atilla Özbelen**, Mustafa Elmas, **Meral Özkol**, M. Ali Genç, **Mustafa Ertan**, Ni-yazi Darı, **Nazmi Arı**, Nasan Ünalı, **Ömer Narman**, Özcan Gürkan, **Rasim Elmas**, Sibel Açıkalin, **Tevfik Beysoy**, Yücel Elbistanlı ve **Ziya Baki** şehit düştüler.

1 Mayıs 1989

Mehmet Akif Dalcı

M. Akif Dalcı, 1 Mayıs 1989'da devletin kolluk güçleri tarafından açılan ateş sonucu ölümsüzleşti. 1 Mayıs sabahı kitlenin Taksim meydanına yürümek istemesiyle çıkan çatışmalar sonucu Mehmet Akif Dalcı Şişhane'de katledildi. Kucağında taşlarla 1 Mayıs'ın direniş ruhunun simgesi olan Dalcı, Dev-Sol militanıydı.

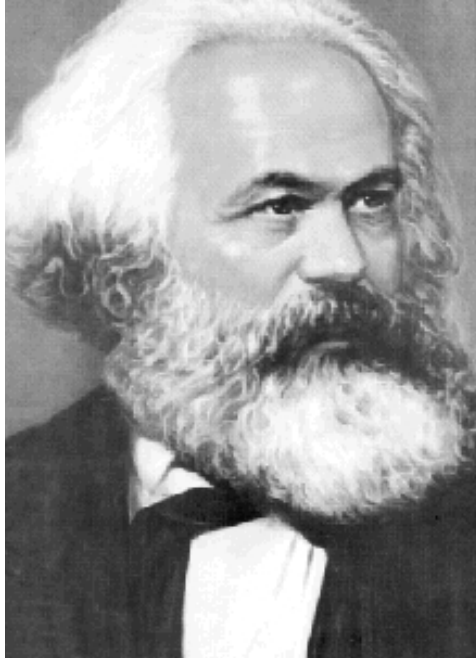
Bahar Yıldız

Elif Ataklı

1 Mayıs 1982'de İstanbul'da 1 Mayıs öncesi yapılan operasyonlarda katledilen **Bahar Yıldız**'ı; 26 Nisan 1981'de Almanya'da trafik kazası sonucu yaşamını yitiren **Elif Ataklı**'yı; 26 Nisan 1980'de Adana'da sosyal faşistlerce katledilen **Nurettin Gül**'ü; 9 Mayıs 1985'te Dersim'de çatışmada şehit düşen **Ağa Şimşek** ve **Kenan Bozkurt**'u ve Mayıs ayında şehit düşen **Hamit Aslan**'ı saygıyla anıyoruz.

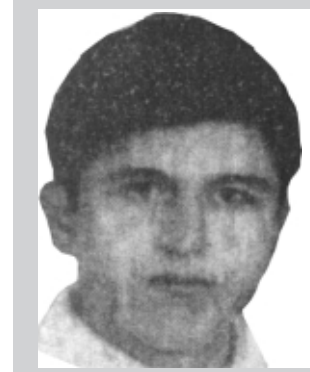
"Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz"

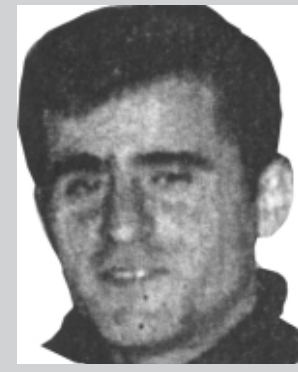
5 Mayıs 1818'de Trier, Ren Bölgesi'nde doğan Marks, Orta-öğrenimini Trier'de tamamladı. Ekim 1835'te Bonn Üniversitesi'ne girdi. Orada bir yıl Beşeri Bilimler okuduktan sonra 1836'da Berlin Üniversitesi'nde hukuk ve felsefe öğrenimi gördü. Berlin'deki en önemli deneyimi Hegel'in felsefesi ile tanışmak oldu. Olguları, düşünceleri temel alarak açıklayan idealist filozof Hegel'in diyalektiğini alarak, kendi deyimiyle "ayakları üzerine" diken Marks, Feuerbach'ın Hegel'e yönelttiği eleştiriyi yerinde bularak, bundan böyle felsefe çalışmalarında He-

gel'in diyalektik yöntemiyle Feuerbach'ın maddeciliğini birleştirmeye yöneldi. Madde'nin özündeki çelişkilerin incelenmesi olan diyalektik materyalizmi geliştirdi. Tarihin ve toplumsal gelişimin özgün yasalarını da diyalektik olarak inceleyerek tarihsel materyalizmi kurdu. İnsanın, doğanın, toplumların oluşumunu, geçirdiği evreleri, ortadan kalkışını ve ekonomik oluşumlarını inceleyen Marks, toplumsal gelişmenin üretici güçlerle üretim ilişkileri arasındaki çelişkilerin, sınıflar arası çelişkilerin, yeni ile eski arasındaki çelişkilerin gelişmesiyle olacağını ortaya koyarak; toplumun nasıl değiştirilip dönüştürüleceğinin teorisini emekçi halklara sunmuştur.

....
"...Bu derneklerde, yalnızca görünüşte söz konusu olan, gerçekte söz konusu olsaydı, yani yalnızca, özellikle ücretin belirlenmesi söz konusu olsaydı, bu birleşmeler, eşyanın zorunluluğu karşısında güçsüz kalır, başarısızlığa uğrarlardı. Fakat bu birlikler, işçi sınıfının birleştirilmesine, tüm eski toplumun sınıf uzlaşmazlıklarıyla altüst oluşunun hazırlanmasına hizmet ederler. Ve bu açıdan işçiler, bu iç sava-

Dursun Odabaş

Hasan Albayrak

Yalçın Levent

Tarih 1 Mayıs 1996... Dünya emekçilerinin birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'ta kitleler Kadıköy meydanında toplanmıştı. Coşkuyla kutlanan bu kavga gününde düşman da pusudaydı ve üç canımızı düşman kurşunlarıyla uğurladık güneşe. Katıldığı ilk 1 Mayıs'ta polisin Söğütluçeşme'de kitlenin üzerine açtığı ateş sonucu TKP/ML taraftarı **Dursun Odabaş**, ardından TKP(ML) taraftarı **Hasan Albayrak** ve Bayrampaşa Hapishanesi'nde infaz koruma memuru olan **Yalçın Levent** şehit düştü.

Onları 1 Mayıs'ın kızılığında, 1 Mayıs'ın direniş ruhuyla anıyoruz.

şın, ölü, yaralı ve paraca özveri olarak parasının hesabını yapmaya kalkan kurnaz burjuva lafazanlarla haklı olarak alay ederler. Düşmanını savaşta yenmek isteyen, savaşın giderlerini onunla tartışmaz. Ve işte, bizzat iktisatçılara bile, işçilerin ne kadar gönüllü yüce olduklarını tanımlayan şey, ilk örgüt kuranların en iyi ücret alan fabrika işçileri olması ve işçilerin, kendilerini yoksun etmek pahasına ücretlerinden artırdıklarının hepsini siyasi ve endüstriyel birlikler yaratmak ve bu hareketin giderle-

rini karşılamak için kullanmalarıdır. Ve burjuva beyler, onların iktisatçıları, bu insansever hokkabazlar, ücret asgarisine, yani geçim asgarisine birazcık çay ya da rom, birazcık şeker ve et eklemeye razı olmak iyiliğini gösterse de, işçileri bu asgari içine, burjuvaziye karşı savaşın giderlerini sığdırır ve devrimci eylemlerinde yaşamlarının en büyük hazzını bulur görmek, onlara utanç verici olduğu kadar anlaşılmaz görünümlüdür."

Karl Marks

Su Damlası Uluslararası Film Festivali'nde

Yönetmenliği Ümit Elçi, müziği Ekrem Ataer ve yapımı da Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi tarafından gerçekleştirilen "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" adlı 72 dakikalık belgesel, 21. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilen filmler kapsamında 22 Nisan günü Beyoğlu sinemasında gösterime sunuldu.

Yönetmenliği Ümit Elçi, müziği Ekrem Ataer ve yapımı da Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi tarafından gerçekleştirilen "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam" adlı 72 dakikalık belgesel, 21. Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilen filmler kapsamında 22 Nisan günü Beyoğlu sinemasında gösterime sunuldu. Festival'de kayıpları ve yargısız infazları anlatan iki film beyaz perdeye motor diyemeden keyfi olarak yasaklanırken Su Damlasına Sığdırılan Yaşam bir yılı aşkındır süren açlığın direnişini perdeye bu yasakçı zihniyeti aşıya yansıttı. Tohum Kültür Merkezi Sinema Birimi'nin yapımını gerçekleştirdiği ilk film olarak Uluslararası İstanbul Film Festivali'nde gösterilmesi ise ayrı bir heyecandı.

Belgesel yaklaşık 4-5 yıla yakın bir süredir ülke gündemini işgal eden F tipi hapisanelere ilişkin "cezaevlerinde asayiş sağlanmadan ülkede asayiş sağlanamayız" açıklamalarının ardından 19 Aralık 2000 tarihinde 20 hapisaneye yönelik "Hayata

Dönüş" ismi verilen katliamın gazete ve televizyonlara yansıtıldığı gibi hayat kurtarmadığını bir katliam yapıldığını ortaya koyuyor. Belgeselde F tipi hapisaneleri bir gazeteci gözüyle Oral Çalışlar, Ahmet Şık ve Celal Başlangıç hapisane yönetiminin sakat olduğu bir ülkede hücrelerin çok büyük tehlikeler içerdiğini belirten Doktor Önder Özkalıpçı etik tartışmasının biraz zorlama tartışma olduğunu söylüyordu. Belgesel film; "siz hiç bedeninizi günlerce ya da aylarca açlığa yatırdınız mı? Ve ölümün o sonsuz yolculuğuna doğru kulaç attınız mı? Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen süreci sonsuz acılarla her an her saat ve her gün bitmeyecekmiş gibi yaşadınız mı? gibi çeşitli sorularla siyasi tutsakların bedenlerini neden ölüme yatırdıklarını izleyiciye sorguluyor.

Yönetmen Ümit Elçi bu belgeseli çekerken sanatçı olmanın dışında insan olarak bu olaya karşı vazifesini yapması gerektiğini çalışma olarak iyi bir çalışma olduğunu, bazı röpor-

tajların günlerce etkisinde kaldığını ve bu

olayların gün ışığına çıkması gerektiğini belgeselle ilgili yaptığı açıklamalarda dile getiriyordu. Belgeseli üç kişi seyredip bir yerlere aktarıyorsa bunun güzel bir şey olduğunu ifade ediyordu.

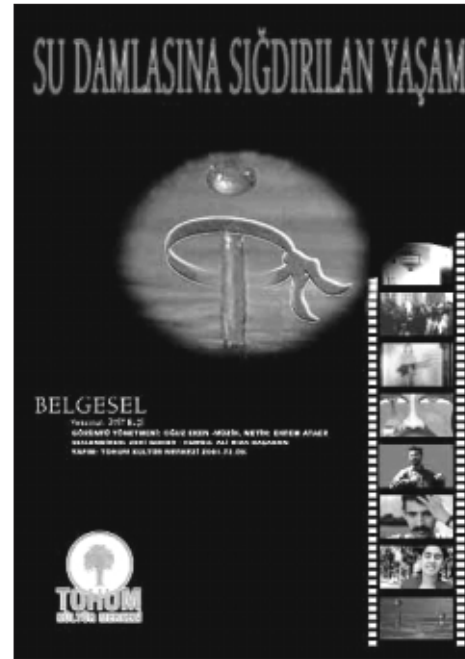
Hapishanelerde yaşananların tüm toplumca sahiplenilmemesinin bir sonucu olarak da katliama dönüşen saldırıların görüntüleri öncesinde kör sağır olanların bile yapılanları sorgu-

Belgeseli seyreden yaşlı bir kadının, 72 yaşında bir annenin yönetmen Ümit Elçi'yle sohbeti sırasında söyledikleri bir insan, bir anne olarak süreci sorguladığının göstergesidir. "Ölüm Orucu'ndan başka alternatif yok muydu?" diyor yaşlı kadın. Ve bunları kendi yaşasaydı asla çocuklarının ölüme yatmasına izin vermeyeceğini kendisinin Ölüm Orucu'na yatacağını söylüyor.

Tamamen dolu olan sinema salonunda farklı kesimlerden insanların belgesele ilgi göstermesi dikkat çeken bir yandı. Başka uluslara mensup insanların gösterime ilgi göstermeleri dikkat çeken bir başka husustu.

Belgeseli izleyen Amerikalı bir çift de bu yaşananları anlamakta zorluk çektiklerini, uzun süreden beri Amerika'da yaşamaları ve Türkiye ile ilgili gazeteler okumamalarından dolayı bu konulara yabancı olduklarını, belgeselin başında bu tabloyu yaratan sistemin nasıl bir şey olduğunu ve bu insanların cezaevlerine nasıl düştüklerini açıklayan görüntülerin olmasını istedi.

Yaşadığımız coğrafyada mevsimleri deviren ve devam eden tecrit direnişini beyaz perdede gördüğümüzde insancıl duygularımıza ne kadar yabancılaştığımızın yalın bir gerçekliğini farkettilik. Hala "Su Damlasına Sığdırılan Yaşam"ı izlememişseniz belgeselin cd'lerini Tohum Kültür Merkezi'nde ve gazetemizin irtibat bürolarında bulabilirsiniz .

lamasına yetiyor.

Kimi devletin bu faşist zulmüne anlam veremezler. Kimi yaşananların gerçek mi yoksa film mi olduğu konusunda kuşkuya düşüyor belki de.

Sanatın amacı

Sanatsal etkinliğin "amacı" olgusu, birçok "akım" tarafından günümüzde halen tartışılmakla birlikte, tüm bu tartışmaların kökeninde, sanata ilişkin ideolojik yaklaşımların belirleyici rolü olduğunu bilmekteyiz. Sanatsal etkinliğin bir "amaç" etkinliği olup olmadığı en genel anlamıyla burjuva dünya görüşü ile proleter dünya görüşünün çatışmasının genel bir yaklaşımıdır diyebiliriz. Bu açıdan yaklaşıldığında da biz, sanatsal etkinliğin amaçsal bir etkinlik olduğunu ve bunun temelini de diyalektik materyalist dünya görüşünün oluşturduğunu söylemekteyiz. Sanatsal etkinlik bu "amaç"ı

daha hemen başında taşımaktadır.

Sanat yapıtının algılanmaması, salt kendi başına kalması, varlığını sanatsal olarak kazanmasına yetmemektedir.

Alıcı kitle tarafından özümlemediği zaman gerçek varlığını kazanmaktadır bir sanat yapıtı. Yani bu, amacına ulaşma olgusunun gerçekleşmesidir.

Sanatsal etkinliğin amacı, sanatsal iletişimidir. Bu, sanatçının yapıtında verdiği sanatsal gerçekliği ve bildirimini-mesajını alıcı kitleye ulaştırabilmesinde yatan bir özelliktir.

Sanatçı, bildirimini-mesajını iletmiyorsa, kitle ile sanatçı

arasındaki iletişimden söz edebilir miyiz?

Devrimci gerçekçiliğin temel özelliği de, sanat yapıtı yoluyla, sanatın alımlayıcısı durumunda olan kitlelerin duygu ve düşüncelerini biçimlendirmek, onları etkilemek, toplumsal yaşama, sınıflar mücadelesi sürecine etkin ve bilinçli bir biçimde katılıma sokmak; yani, pratik değiştirici-devrimci etkinlikte bulunmaya yöneltmektir.

Kuşkusuz gerçekçi etkileme, sadece ve tek başına estetiksel haz uyandırma-haz vermeyle sınırlı değildir. Alıcı kitlede-kişide bilinçlendirici ve kişilik oluşturu etkileme koşullarını da yaratır ve harekete geçirir.

Bu noktada da, devrimci gerçekçi sanatsal etkilemede, sanatın halka bağlılığı ile toplumsal taraflılığın- yan tutmanın önemi

ortaya çıkmaktadır.

Devrimci gerçekçi bir sanatçı halka bağlılıkla ve ondan yana, onun dünyasından yana olma ölçüsünde alıcı kitle-kışı üzerinde olumlu bir etkilemede bulunabilir.

Ancak sanatın nesnesi olarak toplumsal praksisle bütünleşmiş-içiçe geçmiş insanın pratik değiştirici etkinliğini alıcı kitleye duyurmasıyla, iletmesiyle, göstermesiyle toplumsal pratiğin bu kez nesnesi değil, öznesi haline gelişle kendi amacına ulaşır.

Sanatın alımlanmasından doğan etkiler, sanatsal biçimlendirmenin sadece yansımaları değil aynı zamanda gerçekliğin yaratıcı yoldan üretimi ve değişime uğratılması oluşuna da dayanmaktadır.

Bu yolla sanat, insan ve top-

lum ilişkilerinde gelişim olanaklarının bilincine varılmasını sağlar.

Sanat yapıtı ve sanatın alımlanışı, yaşamın ve yaşamın içindeki çelişkilerin, bu çelişkileri çözme savaşımının anlamına ilişkin temel sorunların ortaya çıkartılarak, sunularak yanıtlanmasını ve insanların kendilerini yetkinleştirmelerini, geliştirmelerini kısacası tarihin öznesi oluşlarını getirir.

Devrimci gerçekçi sanatın tarih boyunca insanları etkilemesi ve amacına ulaşan sanat oluşu bu nedenlerden ötürü kuşkusuz ki rastlantı değildir.

Devrimci gerçekçi sanat, sınıflar mücadelesi tarihinde en çok dönüştürücü bir sanat olma özelliği taşımaktadır.

Zaten, amacı da bu değil midir?

Köy Enstitüleri kültürel uyanışa kaynaklık etti

17 Nisan 1940'ta çıkarılan 3803 sayılı Köy Enstitüleri Kanunu önceki deneme okullarının enstitüye dönüştürülmesini ve ayrıca 17 yeni Köy Enstitüsü açılmasını öngörüyordu. Karma öğretim sistemine dayanan enstitülerin öğretim süresi beş yıldır.

Köy Enstitüleri, köy öğretmen ve eğitimleriyle köylerde tarım ve sağlık görevlisi olarak çalışacakları yetiştirmek amacıyla kurulmuş eğitim kurumlarıdır. Cumhuriyet yönetiminin esas olarak resmi ideolojiyi yaygınlaştırma, Kemalizmi işleme, toplum yaşamını yönlendirme uygulamalarının en belirgin örneklerinden olan Köy Enstitüleri canlı tartışmalara konu olmuştur.

Cumhuriyet Halk Partisi'nin (CHP) 1935'teki IV. Kurultayı'nda ilköğretimin yaygınlaştırılması amacıyla bir dizi karar alındı. Bunların en önemlisi, askerliğini onbaşı

açılmasını öngörüyordu. Karma öğretim sistemine dayanan enstitülerin öğretim süresi beş yıldır. Öğrencilerin ilk üç yıllık başarı düzeylerine bakılarak en başarılılar öğretmenliğe, geri kalanlar öteki köy hizmetlerine yönlendirilecekti. Okullar aynı zamanda birer tarım işliği, sağlık ocağı olarak işlev görecekti, çeşitli tohum ve tarım araçlarının ilk denemeleri buralarda yapılacaktı.

Enstitülere alınan öğrenciler okulun yapım işlerinde ve örnek tarım uygulamalarında da görev aldılar.

Köy Enstitüleri'ne öğretmen yetiştirmek amacıyla

ra ürün vermeleriyle yaygınlaşmıştır. Hasanoğlan Köy Enstitüsü tarafından çıkarılan Köy Enstitüleri Dergisi (1945) 17 bin basılmaktadır. Dergide köy incelemelerinin yanı sıra çeşitli Enstitülerdeki öğrencilerin şiir, hikaye, anılarına da yer veriliyordu. Dergi, Enstitülere yöneltilen suçlamaların siyasal boyutlara ulaşmış Millî Eğitim Bakanı Hasan Ali Yücel'in istifasıyla sonuçlanan gelişmeler üzerine kapanmıştır. Aşık Veysel gibi yerel sa-

organı Ülkü (1923- 1950) resmi ideolojinin yayıcısı durumundadır. Bu konuda Mahmut Makal'ın daha önce Varlık dergisinde yayımladığı mektup ve notları etkili olmuş daha sonra "Bizim Köy" adlı kitapta yayımlanmıştır. Köy Enstitüleri'nin açılması, Tercüme bürosunun kuruluşu bu yıllardadır. Tercüme Bürosu, sınırlı da olsa batı kültürünü bir yabancı dili bilen aydın azınlığın dışına taşımıştır. Köy Enstitüleri istenmeyen bir kültürel uyanış

rin bu yönlü olması, resmi ideolojinin yayılmasının önünde engel olduğu gibi beklenenin tersine toplumsal uyanışı sağlamıştır.

Çok partili rejime geçildikten (1946) sonra, tutucu çevrelerin ve yeni kurulan Demokrat Parti'nin (DP) yoğun eleştirileriyle karşılaşan Köy Enstitüleri bu dönemde belirgin bir duraklama geçirdi. 1947'de, Reşat Şemsettin Sırer'in Millî Eğitim Bakanlığı sırasında, eğitim programları temelli de-

Çok partili döneme geçişi izleyen yıllarda 1950'lerde köye yönelik egemen bir tutum olarak görünür. Toplumsal gerçekçi çizgide bir çılgır görünümü alan bu yöneliş, köy enstitülü yazarlarla, köy kökenli ya da köyü yakından tanıyan yazarların birbiri ardı sıra ürün vermeleriyle yaygınlaşmıştır.

ve çavuş olarak yapan köy gençlerinin kısa bir eğitimden geçirilerek kendi köylerinde öğretmen olarak görevlendirilmesi idi. İlk uygulama 1936'da başladı ve 84 köylü genç Eskişehir'e bağlı Çifteler'de açılan bir kurstan sonra köy eğitimci olarak görevlendirildi. 1937'de konu daha kapsamlı bir biçimde ele alındı ve Millî Eğitim Bakanı Saffet Arıkan'ın hazırladığı bir program çerçevesinde Eskişehir Çifteler'de, Kastamonu Göközü'de ve İzmir'in Kızılçullu'da deneme niteliğinde üç köy öğretmen okulu açıldı.

Bu çalışma Hasan Ali Yücel'in Millî Eğitim Bakanlığı'nı üstlenmesiyle birlikte daha da genişletildi. Başlatılan yeni programın mimarı, dönemin ilköğretim genel müdürü İsmail Hakkı Tonguç oldu. 17 Nisan 1940'ta çıkarılan 3803 sayılı Köy Enstitüleri Kanunu önceki deneme okullarının enstitüye dönüştürülmesini ve ayrıca 17 yeni Köy Enstitüsü

1942-43 öğretim yılında Ankara Hasanoğlan Köy Enstitüsü'ne bir yüksek Köy Enstitüsü eklendi. Köy Enstitüleri'nin en başarılı öğrencileri öğretmenler kurulu kararı ve sınavla üç yıllık bu okula alındı. Köye yönelik bir araştırma enstitüsü olması da amaçlanan Hasanoğlan Yüksek Köy Enstitüsü'nde Türkiye'nin en seçkin eğitimcileri, üniversite öğretim üyeleri ve devlet yöneticileri görev aldı. Hasanoğlan Yüksek Köy Enstitüsü kısa sürede başlı başına bir kültür çevresi durumuna geldi. Köye yönelik köy ve köylüden başlayarak dönemin Türkiye'si'nin toplumsal sorunlarının gündeme getirilmesine yol açar. Çok partili döneme geçişi izleyen yıllarda 1950'lerde köye yönelik egemen bir tutum olarak görünür. Toplumsal gerçekçi çizgide bir çılgır görünümü alan bu yöneliş, köy enstitülü yazarlarla, köy kökenli ya da köyü yakından tanıyan yazarların birbiri ardı sıra

naatçılar Köy Enstitüleri aracılığıyla gündeme getirilip ürünlerinin yayılmasına imkan sağlamıştır. Fakir Baykurt Köy Enstitülerinde öğrenim gördü. İlk ve ortaokul öğretmenliği ilköğretim Müfettişliği yaptı. 12 Mart döneminde tutuklanıp yargılandıysa da beraat etti.

1948'de Van'a bağlı Er-ciş'te açılanla birlikte toplam sayısı 21'e ulaşan Köy Enstitüleri 17 bini öğretmen, eğitimci ve teknik eleman, 3 bini sağlık memuru olmak üzere 20 bin dolayında mezun verdi.

1946'dan sonra ise köy enstitüleri yazarlar dergi çevresinde toplanır ve köy gerçekçisine yönelik ürünler-ağırlık kazanır. Halkevlerinin merkez

ocağına dönüşmüştür.

Tek parti yönetimi döneminde özellikle sol eğilimli sanatçıların dergileri kapatılır. kitapları toplatılır. Ama toplumdaki dengesiz gelişme git-tikçe belirginleşmesi gerçekçi çizgide serpilen edebiyat başarısını engelleyememiştir. Köy gerçeğinin dile getirilmesi biçiminde niteleyebileceğimiz yansıtmacılık enstitülerin köy notlarıyla belirginlik kazanmıştır. Orhan Kemal'in "Bereketli Topraklar Üzerinde" adlı romanı bir örnektir. Yoksul köylü-ağa çatışması, ağa-muhtar jandarma işbirliği ilerici öğretmen ya da bürokrat köy romanının başlıca öğeleri haline gelmiştir. Gelişmele-

ğışikliklere uğradı ve Hasanoğlan Yüksek Köy Enstitüsü kapatıldı. DP'nin iktidara geldiği 1950 seçimlerinden sonra Köy Enstitüleri'nin programı klasik ilköğretmen okullarının programıyla birleştirildi (1951). Daha sonra çıkarılan 6234 sayılı yasayla da Köy Enstitüleri tümüyle kapatıldı. (1954)

Çok sayıda öğretmen ve eğitimci yetiştirmenin ve köy çocuklarına öğrenim olanakları sağlamanın yanı sıra Türkiye'nin kültür yaşamına damgasını vuran bir "köy kökenli aydın kuşağı" yaratan Köy Enstitüleri, yöneltilen bütün eleştirilere karşı kalıcı bir iz bırakmıştır.

Bergama emperyalist saldırı ve devlet terörüne rağmen dimdik ayakta

Aktif olarak 95 yılından beri direnişlerini sürdüren Bergamalılar, mitingler düzenliyor, yalnız Bergama değil sorunu çevre köylere de taşıyarak dayanışmayı geliştiriyor

Emperyalist devletlerin yarı sömürge yarı feodal ülkeler üzerindeki planları "daha çok kar" şiarı etrafında şekillenirken, tarih; insan hayatının yanı sıra, emperyalistlerin yine kendi emelleri doğrultusunda doğaya karşı giriştikleri katliamlara da tanıklık etmiştir. Ege men devletlerin katliamları dünya tarihinde sayısız örnekle doluyken, Türkiye'de de "daha çok kar" şiarını uşakları aracılığıyla hayata geçiren emperyalistler insan hayatını hiçe sayan yüzlerce örneğin altına imza atmıştır. Buna karşı verilebilecek ve güncelliğini hala koruyan örneklerden birisi de Bergama halkının topraklarına konan Eurogold şirketinin, başta orada yaşayan köylüler olmak üzere çevreye verdiği tahribattır.

Bilindiği gibi Türk devleti kapılarını uluslu şirketlere aç-

arak ve onların çıkarlarının korunması için pek çok haklar tanıyarak her zaman emperyalistleri rahat ettirmiştir. Eurogold da 1989'da TC'den "izin" alarak, Bergamalıların topraklarına konup siyanürle altın arama işlemine başladı. İlk bakışta, oldukça masumane görünen ve köylülerce de desteklenen fabrikanın kuruluşuyla sessiz sedasız bir şekilde yıllarca siyanürle altın çıkarmaya devam etti. Bu birkaç yıl içinde, işsiz olan köylüler işe alındı, Bergama'nın fabrika sayesinde kalkınacağı, adını dört bir yana duyuracağı her defasında köylüye anlatıldı. Köylünün toprağı ucuza satın alındı, satmaya gönüllü olmayanlara da "devlet burayı kamulaştıracak, o zaman ucuza gider toprağınız" denilerek köylü toprağını satmaya zorlandı. Ama, "emper-

yalistlerin kar hırsı her şeyi yaptırır" anlayışı ortaya çıkınca, altın çıkarmak için siyanür kullanıldığı geç de olsa anlaşıldı. Ve ilk zamanlar tepkisini gizleyen Bergamalı, işin özünü yani 30 miligram siyanürün insanı 30 sn içinde zehirleyerek öldürdüğünü anlayınca, mücadeleye başladı. Yalnız kendi canları değildi Bergamalı'ları seferber eden. Kullanılan siyanürden dolayı toprakları çöllüşmeye başlamış, zeytini, tütününü ekemez olmuştu. Artık Bergama köylüsü Eurogold şirketinin Bergama'da siyanürlü altın çıkarmak istemesine karşı ayağa kalkarken, bu kez başka bir gerçeği öğrenmişti. Altın çıkarma sırasında kullanılan siyanürün havaya karışması ve bu havayı teneffüs edenlerin başta kanser olmak üzere birçok hastalığa yakalanma riski. Bununla beraber, işletilmesiyle 760 km alan içinde hiçbir canlıyı bırakmayacak şirket Eurogold'un, çok uluslu şirketlerin denetiminde oluşu açığa çıktı. Kendini yabancı sermayeli Türk şirketi olarak tanıtan Eurogold'u araştırdıklarında ise, arkasında İngiliz Kraliyet Ailesi, Alman Mercedes Benz, Siemens, Fransa Cumhurbaşkanı Jack Chirac, nükleer atık kaçakçıları ... vb. ile bunlara alan açanın Eczacıbaşı Holding olduğunu öğrendiler. Bergama'nın mücadelesi artık anti-emperyalist bir boyut kazanmıştı. **"Siyanürcü şirket Bergama'yı terk et"** sloganıyla direnişe başlayan Bergamalılar, zaman içinde sorunlarını tüm Türkiye'ye duyurdular ve Akkuyu'dan Fırtına Vadisine dek uzandılar. Artık, nerede bir hak alma mücadelesi varsa Bergama köylüleri de pankartlarıyla oradaydı.

Aktif olarak 95 yılından beri direnişlerini sürdüren Bergamalılar, mitingler düzenliyor, yalnız Bergama değil sorunu çevre köylere de taşıyarak dayanışmayı geliştiriyorlardı. Ve Bergamalılar ilk eylemlerini, Eurogold'un kendi propagandasını yapmak üzere gazetecileri fabrikayı gezdirmek için getirdiğinde örgütlediler. Köylüler, Bergama tepelerini tutarak, gazetecilerin içinde bulunduğu otobüsün önünü kestiler. Bergamalılar mücadelelerini böylesi bir direnişle devam ettirirken, devlet ve siyanürcü şirket de boş durmuyordu elbette. Bergamalılar, Eurogold'un faaliyetini durdurması için siyanürcü şirket hakkında İzmir'de İdari Mahkeme'ye başvurarak yürütmenin durdurulması için dava açmış, köylüler lehine danıştaydan karar çıkmasına rağmen şirket çalışmalarını sürdürmeye devam etmişti. Yani, fabrika bacaları siyanür yaymayı sürdürüyordu.

lüler lastik yakıp, halaylar çekiyordu. Güçlerinin yettiğince sesleri çıkmaya devam ettikçe alanlardaydılar artık. Yalnız meydanlar mı, sıra Eurogold'un işgaline gelmişti. Zora karşı zoru tetikleyen köylüler 23 Nisan 1997 yılında dört bin kişi ile şirketin şantiyesini traktörleri ile bastı. Sabaha karşı 03.00 sıralarında Eurogol'un arazisini işgal eden Bergamalılar, bekçilerin uyarı ateşiyle karşılaşsa da, tel örgüleri yıkarak, telgraf tellerini kopartıp jandarmanın gelmesini önleyerek araziye girmeyi başardı. Eylemi duyan İzmir Valisi Kulu Aktaş da Bergama'ya koşarak işgali önlemeye çalıştı. Valinin, üretimin bir aylığına durduğunu açıklaması üzerine işgale son veren köylüler bir kez daha gördü ki, hak meclis kapılarını aşındırarak değil, kendi örgütlü güçleriyle alınacaktır. Kendilerine cesaret ve daha bir umut veren bu eylemden sonra, yıllarca köylünün milletin can güvenliğini savunduğunu bildikleri jandarma Eurogold'u korumak için yöreye bir karargah kurdu. Eurogold bu zamandan sonra insanları kandırmak için

halkla ilişkiler kampanyası başlattı, çalışanlarına hediye çeki verdi. Devlet, kimi zaman çıplak yürüyerek, kimi zaman nüfus sayımı vermeyerek, kimi zaman da askerleriyle çatışarak direnen Bergamalılar ile çevre köyler arasındaki dayanışmayı kırmak için alevi sunni çelişkisini körüklemeye çalıştı. Meclis de boş durmadı o sıra. Dönemin bakanlarından İmren Aykut, "Hiç kimse Eurogold'u gönderemez" demeçlerine yer

Danıştayın kararı işlemeyince bu kez yine mahkeme kapılarını aşındıran köylüler, Eurogold hakkında tazminat davası açtı; Ankara'da, Taksim'de eylem yaptılar. Artık, çoluk-çocuk yaşlısı genciyle Bergamalılar hesap soruyordu devletten. 96 yılına gelindiğinde Çanakkale İzmir karayolunu kapatma kararı aldılar. 5 saat süren trafiği kapatma eylemi sonunda, köy-

vererek, Bergama direnişi sıralarından yapılan MAI anlaşmasının ve 1988'den beri yürürlükte olan MİGA'nın sözcülüğünü yaptı. Böylece emperyalist devletlerin gittikleri ülkelerde bir sorun çıkmaması için başvurdukları bu yöntemin yakıcılığını hisseden köylüler MAI, MİGA, TAHKİM gibi yasalarla ülkenin nasıl peşkeş çekildiğini yaşayarak gördüler.

"Risklere", engellemelere karşı çıkarlarını garanti eden bir sigorta kuruluşu anlamına gelen MİGA (Çok taraflı yatırımlar garanti anlaşması) ve Tahkim yasasının iç yüzünü direnişleri esnasında öğrenen Bergamalılar, mücadeleleri esnasında yaşanan Romanya'daki kaza ile de ısrarlarında ne kadar haklı olduklarını gördüler. Romanya'da Sason'da işletilen altın madenindeki kaza sonucu etrafa siyanürler saçılmış ve halk büyük bir tehlike ile karşılaşmıştı. Bu haberin üstüne bir de yurt dışından siyanür linç tanklarının getirileceği haberini alan Bergamalılar 2. işgallerini gerçekleştirdiler. Şirketin arazisine bir kez daha giren köylüler kamyonları ve şirkete ait araçları ateşe vererek, 50 villayı ve firma tarafından yaptırılan düğün salonunu tahrip ettiler. Bu işgal sonucunda ise, jandarma kameralarınca tespit edilen 58 köylü gözaltına alınarak tutuklandı. Şimdi, hapishanelerin neden yüzlerce siyasi tutsak ile dolu olduğunu daha

iyi anlıyordu Bergamalı. Hak arayan herkes, sömürüye karşı çıkan her yürek hayatında en az bir kereliğine bile olsa mahpus damıyla tanışıyordu.

PARTİZAN ÖFKESİ BERGAMA KÖYLÜSÜNÜN YANINDA

Sömürünün pervasızca ve "sigortalanarak" sürdüğü ülkemizde talan ve yağmalama politikalarına karşı mücadelenin olduğu her yerde gönüllü ezilenlerle bir çarpan devrimciler, Bergama köylüsünün de yanındaydı. "**Kahrosun feodalizm, emperyalizm ve her türden gericilik. Yaşasın Bergama köylüsünün emperyalist şirket Eurogold'a karşı direnişi**" şiarı etrafında zaman zaman mitinglerde yer aldılar; kimi kez düzenledikleri panellerle onların sesini büyük şehirlerle taşıdılar. Partizan öfkesi ise, emperyalist politikaların karşısında, Bergamaların ise yanında olarak siyanürcü şirket Eurogold'un Karşıyaka Bostanlı'daki merkezinde patladı. '97 yılının 19 Eylül'ünde TKP/ML TİKKO gerillaları uyarı amaçlı bombalama eylemi yaparak Bergama köylüsünün mücadelesini sahiplendi. Bombalama eyleminden sonra bir açıklama yapan TKP/ML MK Askeri Komisyonu "Bu saldırımız em-

peryalizme karşı bağımsızlık mücadelemizin bir parçası, Bergama köylüsünün yiğit ve militan mücadelesinin bir devamı ve emperyalizmi def etmenin gerçek yolunun bir işarettir" diyerek saldırının uyarı amaçlı olduğunu, Eurogold'un çekip gitmezse bir dahaki sefere daha ağır bedeller ödeyeceğini duyurdu. Bu eylemin Bergama halkı üzerinde yaratacağı etki ve sempatiyi boşa çıkarmak için manipülasyon amaçları devreye sokulmuş ve kimi çevreler eylemin Eurogold tarafından provokatif amaçlı olarak yapıldığını yaymaya başlamıştı. Böylece Eurogold, direnen köylüleri yasadışı ilan edecekmiş! Geç de olsa eylemin kimin yaptığı köylüler tarafından anlaşıldı. Ve köylüler yaptıkları işgaller ile zorun önemini ve etki gücünü direnişleriyle gösterirken,

devrimci

ve

açılan ve THKP-C ile TİKKO'ya üye kişilerle eylem yapmak iddiasıyla yargılanan Bergama köylülerinin direnişi, birçok kez engellenmeye çalışılsa da; onlar köprü başlarını tutarak, yalın ayak yürümeyi sürdürüyor. Geçtiğimiz günlerde ise, siyanürlü altına karşı yıllardır **Bergama köylüsünün sözcülüğünü yapan Oktay Konyar tutuklanarak Soma'da hapishaneye konuldu.** Konyar, 12 Nisan günü basın açıklaması yapacağına haber vermek amacıyla gittiği Soma Emniyet Müdürlüğünde "polise karşı gelme" suçlamasıyla tutuklandı. Tutuklama nedeni somut gerçeklikten uzak olan Konyar için tepkiler yükselmeye devam ederken, Bergama köylüleri Konyar'ı yalnız bırakmayarak ziyaretine gitti. Ancak, eşi ve çocuğu dışında kimseyle görüşürülmeyen Konyar'a köylüler dışarıdan destek vererek yalnız olmadığını haykırdılar. Ziyaret sonrası bir açıklama yapan Konyar'ın oğlu, "bu maden ka-

duruşmasına çağrı yaptı.

BERGAMA KÖYLÜSÜNÜN DİRENİŞİ ÖFKEMİZİ MAYALİYOR

8. yılına yaklaşan (aktif olarak) Bergama direnişinden almamız gereken yüzlerce ders var. Bergama köylüsü, bu mücadelesinde çok şey öğretti ve öğrendi. Düne kadar "devlete zeval gelmesin" diyenler, bugün devletin halka nasıl zevaler getirerek emperyalist devletlerin taşeronluğunu yaptığını anladılar. Ve en önemlisi de şunu bilinçlerine çıkardılar ki, egemenler karları uğruna insan yaşamını hiçe sayarlar. Onlar için önemli olan tek şey paradır. Bir de tabii işlerini yaptırdukları uşaklarının sadık olması durumu var. Ve yıllardır büyük bir sebatla ilerleyen Bergamalılar için bir başka önemli nokta daha var. O da yalnız, Eurogold'un çevreyi ve insanı katletmediğidir. Türkiye'de sayısız Eurogold kurulu. Bu nedenle Bergamalı, direnişini çevreci boyuttan daha geniş ele alarak anti-emperyalist boyutta daha bir yüksetmelidir. Bu bir bağımsızlık sorunudur, bu bir gelecek savaşıdır. Bizlere düşen göreve gelince; bizler de onların bu mücadelesini sınımsız kavrayarak mücadelelerini doğru önderlikle coğrafyamızın her alanına yaymak anti emperyalist ruhla emperyalizmi top-raklarımızdan kovmalıdır.

m a -
dan bi-
ze rahat
yok" di-
yerek ba-
basının 26
Nisan'daki

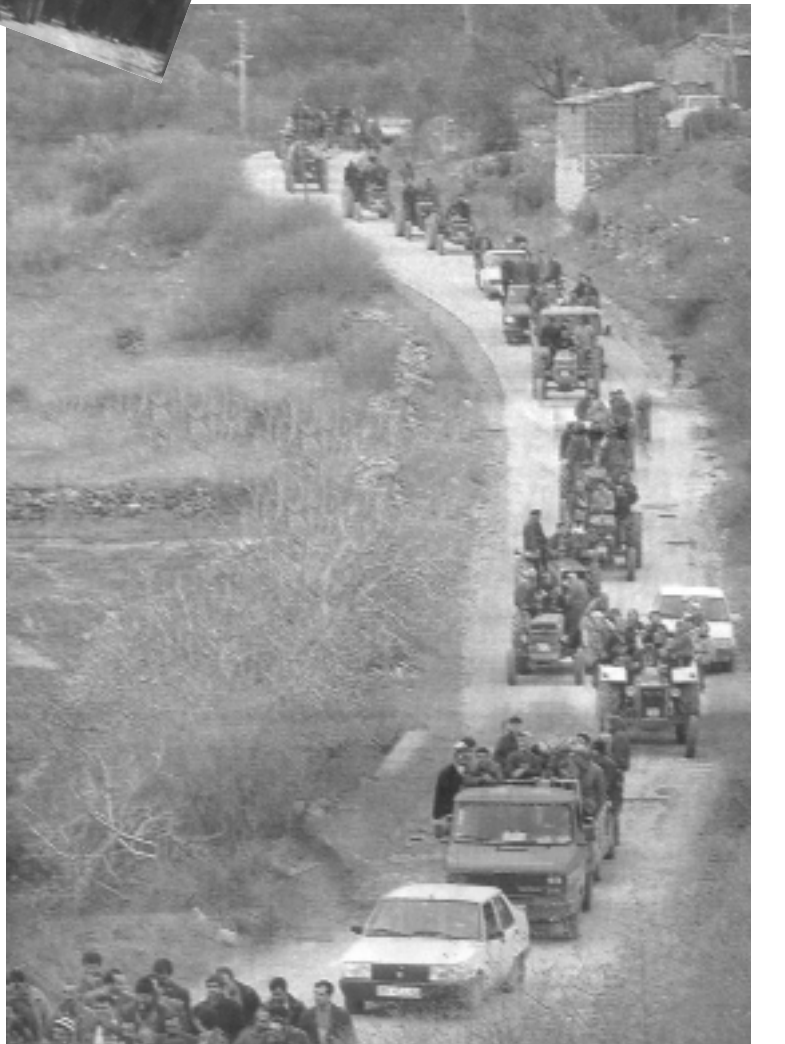

k o m ü -
nistlerin de ya-
nında olduğunu anlamış
oldu.

Bir yanda Partizan öfkeleri patlarken, emperyalist şirkete korku salan köylülerin direnişi karşısında egemenlerin gözaltı terörü de sürüyordu Bergamalılar üzerinde. Bu kez, devletin kaybetme politikası Bergama'ya da ulaşmış ve siyanürcü şirkete karşı başlatılan mücadelede ön saflarda yer alan Metin Andaç ve beraberindek Neslihan Uslu, Hasan Aydoğan, Mehmet Mandolan DHKP-C'li oldukları iddiasıyla 31 Mart 98'de gözaltına alınarak kaybedilmişti. Andaç bir devrimciydi ve devlet için "tehlikeli"ler arasındaydı. Bergamalıların direnişine böylece korku salmaya çalışan devlet, Metin Andaç şahsında devrimcilerin yol göstericiliğini yok etmek istiyordu. Ama nafi.

BERGAMALILARIN SÖZCÜSÜ OKTAY KONYAR TUTUKLANDI

Bugün haklarında örgüt kurmaktan 20'yi aşkın dava

İşçi-köylüden

30. yılın coşkusuyla 1 Mayıs alanlarına!

Önümüzdeki günlerde dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan **1 Mayıs**'ı kutlayacağız.

1 Mayıs, dünya işçi sınıfının ve emekçi halklarının birlik, dayanışma ve mücadele günüdür. Her **1 Mayıs**'ta dünyanın en ücra köşelerine kadar meydanlar dolup taşar; baskı, sömürü ve zulme karşı ezilen milyarların havaya kaldırdıkları balyoz gibi nasırlı eller, dünyanın nabzının işçi sınıfının ve emekçi halkların, ezilenlerin nabzında attığını dost düşman herkese bir kez daha gösterir.

Bir kez daha dünya işçilerinin ve emekçi halklarının bu şanlı, birlik, dayanışma ve mücadele ruhu ve pratiği tüm emperyalistlerin ve dünya gericiğinin yüreğine o çok iyi tanıdıkları korkuyu salar, tekrar tekrar uyuklarını kaçıtır onların!

1 Mayıs işçi sınıfının ve ezilen halklarının mücadelesinin; "**bir yeraltı yangını**"nın alanlarda somutlandığı gündür. O yeraltı yangını ki, "**alevler orda, burada, arkanızda, önünüzde, her yerde fıskırır. Siz onu söndüremezsiniz.**" **August SPIES**'in yıllar önce dediği gibi, bu yangın söndürülemedi. Üstelik bu yangın daha da büyüdü.

Daha da büyüdüğü içindir ki bugün için-

den geçtiğimiz bu süreçte başta ABD emperyalizmi olmak üzere, emperyalistlerin "**terörle mücadele**" adı altında işçi sınıfının ve ezilen halkların yeraltı yangınına daha bir saldırdığı; emperyalistlerin ve dünya gericiğinin dünyanın çeşitli bölgelerinde kendi beslemelerini gerekçe göstererek, var olan her ilerici "**aleve**" müdahale ettiği ya da müdahaleye zemin hazırladığı bir süreçte, bu "**yeraltı yangınının**" yarattığı korku daha da artıyor.

Çünkü bu **1 Mayıs** öncesi yaşananlar ve içinde bulunduğumuz durum bizlere bir kez daha gösteriyor ki dünya işçilerinin ve emekçilerinin coşkun ve bir o kadar da kavga kınıyle hazırlandıkları bayramları sadece bayram olarak kutlanmayacak aynı zamanda kavga günü olan **1 Mayıs** onların temelsiz ve meşru olmayan düzenlerinin yıkılmasına mecbur olduğunu bir kez daha **hatırlatacak!**

Hatırlatacak çünkü bugün dünyanın en zengin **200** kişisinin (bunların **112** kişisi ABD'li) toplam serveti, **2,5** milyar insanın toplam servetinden daha fazla, dünyanın en zengin ülkesinde kişi başına düşen gelirin, en yoksul ülkede kişi başına düşen gelirden **228** kat daha fazla olduğu; dünya nüfusunun **%11**'ini oluşturan gelişmiş yedi ülkenin,

dünya nüfusunun **2/3**'sinin gayri safi milli hasılasına **el** koyduğu, her yıl sadece açlıktan **38 milyon** insanın öldüğü, **800** milyon insanın ise yetersiz beslenme nedeniyle kronik hastalıklara yakalandığı günümüz dünyasında, işçi sınıfı ve emekçi halkların yaşamak zorunda bırakıldıkları bu zulüm, sömürü ve kıyım düzenine karşı "**isyani ve kavga**" yükseltmekten "**yeraltı yangını**"nın tüm dünyayı tutuşturmasından başka seçenekleri bulunmamaktadır.

İşte bu "**seçenek**" yüzünden saldırıyorlar. İşte bu yüzden tahammülsüzlükler. İşte bu yüzden "**Marks ve Engels'in söyledikleri gerçekleşiyor**" diyorlar. İşte bu yüzden onlar haklı olarak hala "**hayaletten**" korkuyorlar.

Onlar bu "**yeraltı yangını**"nı söndürmeye çalışırken, korkularıyla yaşamaya ve bir gün bu korkularının gerçeğe dönüştüğünü görmeye mahkumken, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı bu **1 Mayıs**'a **Proleter Öncüsünün 30.** mücadele yılını geride bıraktığı bir süreçte girmektedir.

Bu **1 Mayıs** Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkı açısından bu yönüyle de coşkuyla kutlanmaya layıktır. Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının **Öncü Kurmayı**'nın **30.** mücadele yılı kutlu olsun.

Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halkının bugün emperyalistler ve yerli uşakları tarafından topyekün saldırıya tabi tutulduğu ve bu saldırının yakıcı ve bir o kadar da somut sonuçlarının her geçen gün daha da belirginleştiği; emperyalistlerin ve yerli uşaklarının kendi sınıf çıkarları gereğince bölge halklarına yönelik saldırganlıklarını artırdığı ve bu anlamıyla Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızı yeni tehlikelerle yüzyüze bıraktığı bir ortamda önümüzdeki **1 Mayıs**'ın önemi daha da artmaktadır.

Bu **1 Mayıs** Türk hakim sınıflarına işçi sınıfı ve emekçi halkımızın gücünün gösterildiği, **Proleter Öncünün 30** yıllık bilgi, deneyim ve tecrübesinin dost düşmana bir kez daha hissettirildiği bir güne çevrilmelidir. Bu **1 Mayıs** işçi sınıfı ve emekçi halkla daha **fazla bütünleşilmesinin**, kitlelerle birer bir, ev ev, kapı kapı, sokak sokak **ilişkiye geçilmesinin** vesilesi yapılmalıdır. İşçi sınıfının ve emekçi halkın "**yeraltı yangını**"nın fıskırdığı krater olan **Proletarya Partisi**'nin, **30** yıllık sönmeyen lavlar kadar kızgın ve kızıl olan pratik deneyimi, yönelimi ve değerleri "**yeraltı yangını**"nın kitleler içinde daha da harlanmasının aracı yapılmalıdır.

1 Mayıs 2002; emperyalist saldırganlığa, sömürüye, baskıya karşı halkın kurtuluş umudunu büyütmenin; emperyalistlerin ve yerli uşaklarının işçi sınıfı ve dünya halkları üzerindeki tahakkümünün geçici olduğunu, asıl meselenin kitlelerin o muazzam gücünde olduğunu bir kez daha ispatlamalıdır. Tıpkı yıllar önce bu toprakların ilk komünist önderi **Mustafa Suphi**'nin dediği gibi "**Bütün dünyadaki mazlum insanların bekle-dikleri mutlu gün, bütün dünyadaki mazlum halkların kaderini birbirine bağlayan büyük bayram! Çok kalmadı o bütün insanların kardeşlik bayramına, bana inanınız! Sizin gönlünüzde, sizin ruhlarınızda çalkalanan deryalara, Avrupa'nın o zalim kuvvetleri, o cansız hisarlar, o demir zırhlar ve altın mihraplar karşı duramaz.**"

"30. yılında şan olsun umudu büyütenlere"

Proletarya Partisi'nin 30. mücadele yılına girmesi nedeniyle yapılan çeşitli etkinlikler çerçevesinde 21 Nisan 2002 tarihinde Tohum Kültür Merkezi'nde bir seminer düzenlendi. Saat 15:00'te başlayan ve ilginin yoğun olduğu seminere konuşmacı olarak uzun yıllar hapisanede kalan ve ardından götürüldüğü F tipi hapisanede Ölüm Orucu'na başlayan, tahliye saldırısıyla tahliye edilen **Hacı Demirkaya** ve İşçi köylü gazetesini temsilen **Turgut Kaya** katıldı. Etkinlik devrim ve komünizm şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. İlk sözü alan Hacı Demirkaya; Proletarya Partisi'nin hangi koşullarda doğduğunu, o dönem dünyada ve ülkemizdeki süreci değerlendirerek ortaya koyarak Proletarya Partisinin diğer akımlardan ayrılan temel özelliklere dikkat çekti. Sosyo ekonomik yapı tahlili, temel mücadele biçimi olan halk savaşı, ulusal sorun ve Kemalizm konularında PP'nin düşüncelerini özetledikten sonra sözü İşçi köylü gazetesini temsilcisi **Turgut Kaya**'ya bıraktı. Devrimden çıkarı olan geniş halk yığınlarını önemle ilgilendiren PP'nin içinden geldiği süreç ve andaki yönelimi hakkında yansıdığı kadarıyla açıklamalar yapan Kaya PP'nin 30 yıllık bir mücadele tarihine, deneyim ve birikime sahip olduğunu söyleyerek PP'nin hizipler, bölünmeler, darbe, ve ihanetlerle yüzyüze kaldığını belirtti.

Yansıdığı ölçüde PP'nin 30. yılını kutladığı bu günlerde kitlelere ve devrimci kamuoyuna açık mesajlar verdiği, parti bilinciyle, sınıf ve önderlik bilinciyle donandığı oranda sınıf savaşımına müdahale gücünün artacağı perspektifini ortaya koyduğunu dile getirdi.

Yapılan toparlama konuşmalarının ardından soru cevap bölümüne geçilen seminerde ağırlıklı olarak sorular Proletarya Partisi'ne yapılan "birlik çağrısı" ve DEH'le bağlantılıydı.

Bu konuda söz alan Hacı Demirkaya Dünya Komünist Hareketi içinde yaşanan deneyimlerden de örneklerle komünistlerin 'ayrılık' ve 'birlik' konusundaki bakış açılarının ne olduğu ve yansıdığı ölçüde PP'nin yaşadığı süreçlerden çıkardığı derslerin, yaklaşımının nasıl şekillendiği konusunda açıklamalarda bulundu. Komünistlerin birliğinin ideolojik, politik ve örgütsel birlik üzerinden yükseldiğini, bunun bir niyet sorunu olmadığını, savaşın Kurmay Heyeti'nin birliğinin ciddi bir iş olduğunu söyledi.

İşçi köylü gazetesini temsilcisi Turgut Kaya da söz konusu devrimci örgütün "birlik" çağrısına cevap verilmediği yönündeki yaklaşımının PP'nin açıklamalarından yansıdığı kadarıyla "doğru" olmadığını cevap niteliğindeki açıklamaların legal bir gazetede dile getirildiğini söyleyerek kitle-

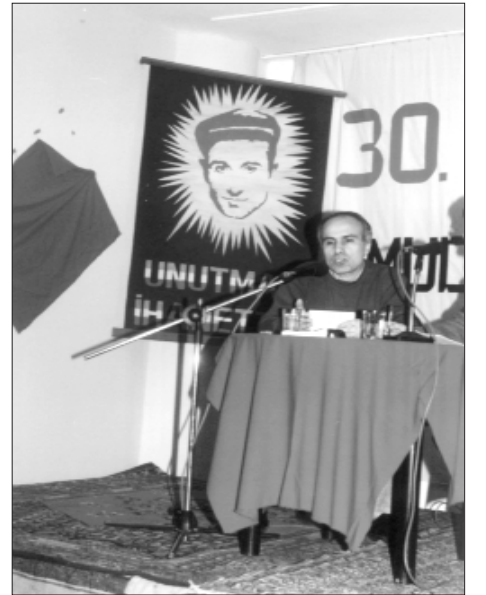
lerin kafasında soru işaretleri yaratmanın doğru bir yaklaşım olmadığını söyledi.

Sorulara verilen cevapların doyurucu olduğu gözlenirken uzun bir zaman dilimini kapsayan seminer, yapılan dia gösterimi eşliğinde şiirlerin okunmasıyla son buldu.

TKM'de 30. yıl etkinliği

Ankara: Proletarya Partisi'nin 24 Nisan 1972'de İbrahim Kaypakkaya önderliğinde yaktığı meşalenin bugün 30. yılı kutlanıyor. Geline bilge evrenin önemi, 30. yılın anlamı ve gerçekliği ile ilgili TKM Ankara Şubesi "30. Yıl" adı altında bir seminer düzenledi. Seminere İşçi köylü gazetesini çalışması **Ufuk Balçık** katıldı. Balçık ilk önce Proletarya Partisi'nin 30 yıllık tarihine kısaca değinerek "1972'de kurulan Proletarya Partisi kitle-

leri olumlu yönde etkilemişken 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri ile ağır yenilgiler alınmıştır. Birçok yapı bu süreçte reformizme ve revizyonizmin çukuruna saplanırken Proletarya Partisi aldığı yenilgilere rağmen kendini tekrar ayağa dikmiştir." dedi. Daha sonra bir komünist partisinin nasıl olması gerektiği noktasında açıklamalar yaparak, PP'nin 30. yılının önemi ve üzerimize düzen görev ve sorumlulukları dile getirdi. Son olarak Nepal, Peru, Hindistan, Filipinler örneklerini verdi ve Halk Savaşı'nın dünyadaki gelişimine değindi. Etkinliğin ikinci kısmında ise 30 yıllık tarihi anlatan bir dia gösterimi ve şiir dinletisi yapıldı. 14:30'da başlayan etkinlik yaklaşık iki saat sürdü.

Baş tarafı sayfa 3'de

Türkiye'de de emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan faşist TC devleti Türkiye ezilen halklarına aynı minvalde yoğun baskı ve saldırıları içeren politikaları dayatmaktadır. Uyguladığı IMF programlarıyla; işçi sınıfına, emekçi memura, köylülüğe, yoğun ekonomik ve siyasi saldırıları içeren yıkım politi-

ye'de emperyalizmin ve gerici faşist iktidarların ilerici olan ne varsa hedef tahtasına oturttukları bir süreçte milyonlarca işçi ve emekçinin sokak gösterileriyle anti emperyalist ve anti faşist mücadele ekseninde 1 Mayıs'ta bir duruş sergilemesi saldırıların göğüslenmesi bakımından oldukça önemlidir. **1 Mayıs'ın anlamı ve içeri-**

21 Mart Newroz, 24 Nisan, 1 Mayıs ve 18 Mayıs öfke ve kinimizin kavga coşkusu ve inancımızın doruğa çıktığı, mücadelenin daha da kızıl günlerin tarihi olmaktadır. Hareketli ve kitlesel kıpırdanışların, kendiliğinden eylemliliklerin yaşanmasına sahne olan bahar ayları, 1 Mayıs'ın kitlesel ve militan bir tarzda kutla-

gelleme ve kutlamaları eğlenceye dönüştürme çabaları karşısında 1 Mayıs, görkemli tarihinin uygun bir şekilde sahiplenilmelidir.

Marksist-Leninist-Maoist güçler ise hakim sınıflara ve sömürücü azınlığa karşı sınıf savaşımının somutlandığı bu günde iktidar hedefli 1 Mayıs'ı geliştireceğini bir dizi yöntemle göster-

sergilenmelidir.

Maoistler; sendika ağalarına karşı işçi sınıfıyla omuz omuza 1 Mayıs alanında tüm güçleriyle yerini almalıdır. Emperyalizmin köleleştirilmesine karşı özgürlük şiarlarını haykırarak iktidar perspektifli 1 Mayıs'taki ısrar ve kararlılık gösterilmelidir. Filistin halkına yaşatılan katliam etkili bir şekilde protesto edilerek Ortadoğu halklarının yüzüne bulunduğu saldırganlığa karşı durulmalıdır. Kürt halkı üzerindeki baskılara, toplumun tüm kesimlerine yönelik saldırılara karşı birlik ve dayanışma şiarları haykırılmalıdır.

Zindanlarda süren ÖO direnişinin şiarları güçlü bir şekilde dile getirilmelidir.

30. muharebe yılına giren enternasyonal proletaryanın Türkiye kolu Maoist Partinin girdiği bilge evre, sınıf mücadelesini kavrama ve kitlelerle bütünleşme yönelimi emekçi yığınlara en iyi şekilde tanıtılmadığıdır.

Bu bilinç ve coşkuyla milyonlarca ezilenin öfkesini ve kurtuluş umudunu 1 Mayıs alanına taşıyarak Partizan saflarında yerimizi alalım.

30. yılın coşkusuyla

kalarını uygulamaktadır. Emperyalizm ve yerli uşağı Türk egemen sınıfları demokratikleşme azınlık hakları safsatısıyla Kürt ulusal dinamiklerine ve Kürt ulusuna yönelik inkarcı imha politikalarıyla şoven, ırkçı saldırılarını gün geçtikçe artırmış, kitlelerin tepkisini yoğun bir şiddet kullanarak etkisizleştirmeye çalışırken bir yandan da yürüttüğü yalan kampanyalarıyla kitleleri kendi yedeğine çekmeye çalışmıştır. Hak alma bilinci ve mücadelesi, saldırılara örgütlü tarzda karşı duruş, hakim sınıfların şimşeklerini üzerine çekti.

Dünyada ve Türki-

ğinin bulanıklaştırılarak karnavala dönüştürülmesi saldırısı karşısında enternasyonal proletaryanın, emperyalizmin ve her türden gericiğin karşısında zincirleri parçalayan şiarlarla çıkılması kazanımları bakımından büyük olacaktır.

İçinden geçtiğimiz Mart, Nisan, Mayıs ayları yüklediği misyon ve taşıdığı anlam bakımından toplumsal muhalefette bir canlılık yaşanmasının dinamiklerini taşımakta ve bu anlamıyla kitlelerin öfke ve tepkisinin açığa çıkmasına olanaklar yaratmaktadır. **8 Mart, 12 Mart, Kürt halkının yok edilemeyen direniş geleneğinin simgeleştiği**

nacağına işaret etmektedir. Emperyalizm ve onun uzantısı olan komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarının saldırı dalgası karşısında kitlelerde umut, coşku yayan şiarlarla 1 Mayıs alanının hınca hınç doldurulması, saldırının geri püskürtülmesinde önemli bir faktör olacaktır. Başta işçi sınıfı olmak üzere devrimden çıkarı olan geniş halk yığınlarının 1 Mayıs alanına taşınması ve örgütlü bir duruşla sistemin teşhirine yönelmeleri gerekmektedir. MGK güdümlü sendikaların hakim sınıfların çizdiği rotada 1 Mayıs'ın mücadele günü olarak kutlanmasını en-

melidir. Kitleselliğiyle, görselliğiyle, haykırılan şiarlarıyla hakim sınıfların her türlü saldırısına karşı güçlü bir duruş

Enternasyonal Proletaryanın ve ezilen dünya halklarının kavga günü 1 Mayıs'ı alanlarda kutlayalım.

30. KURULUŞ YILDÖNÖMÜ ŞÖLENİNDE PROLETARYA PARTİSİYLE BULUŞALIM!

Program:

**Edip Akbayram
ve Grubu**

**Ferhat Tunç
ve Grubu**

Suavi ve Grubu

Ekrem Ataer

Grup Çiğ

Partizan Müzik

Topluluğu

**Enternasyonal
Delegasyonlar**

Türkiye'den

Delegasyonlar

Halk Oyunları

Film

Tarih: 25 Mayıs 2002 • Saat: 15:00

Yer: UNI-HALLE WUPPERTAL

Albert-Einstein-Str. 20

Gece Tertip Komitesi

İBRAHİM'DEN MEHMETE SINIF BİLİNCİNİ PARTİ BİLİNCİNİ, ÖNDERLİK BİLİNCİNİ KUŞAN!

Komünist Partisi sınıf uzlaşmazlığının; burjuvazi ile proletaryanın uzlaşmaz mücadelesinin merkezidir. Bu uzlaşmazlığın ve nihayetinde devrimlerin merkezinde yer alan Komünist Partisinin her faaliyetçisi bu bilinç ve sorumlulukla çelikleşmelidir. Kitlelerin devrim mücadelesinin önderleri buna uygun bilinçlenmeli, buna uygun örgütlenmelidir.

Komünist Partisi'nin içinde önemli ideolojik zaafaların varlığı biliniyor. Bu zaafalara karşı mücadele edilmeden Proletarya Partisi'nin çeliktan savaşçı bir yapıya kavuşması beklenmemelidir. Parti, burjuva ideolojisi ve zaafla-

rından arındıkça güçlenir, güçlendikçe savaşı daha üst boyutlara çıkarır. Savaşın üst boyutlara çıkarılması demek, hedeflerine hızla yaklaşması, kitleleri savaşın içine çekmesi demektir.

Faşizmin, emperyalizmin ve feodalizmin boyunduruğundan kurtulmak ve özgür bir ülke yaratmak için halkımızın ayağa kalkması ve silaha sarılması zorunludur. Geniş yığınları ayağa kaldıracak ve silahlı savaşımın içine çekecek olan Komünist Partisi'dir. Ama hastalıklı bir parti, ağır aksak yürüyen bir parti, hatalarını aşamayan bir parti bu savaşa önderlik edemez ve zafer kazanamaz.

bilince çıkarırsak, ona karşı mücadelenin zorluğunu ve bir o kadar da gerekliliğini anlarız.

Komünist Partisi bugüne kadar önemli ve zorlu tarihsel evrelerden geçerek 30. mücadele yılını geride bırakmıştır. Ağır kayıplar vermiş ve bölünmelere uğramış, içinden birçok yıkıcı hizip çıkmıştır. Proletarya Partisini sağ ve sola çekmek isteyen anlayışlar olmuş ve parti bu anlayışlardan büyük zararlar görmüştür. Hatta öyle ki, Komünist Partisi'ni Marksist-Leninist-Maoist çizgiden saptırmaya çalışan tehlikelerle karşılaşmıştır.

Proletarya Partisi güçlü bir Marksist-Leninist-Maoist çizgiye ve ilkele-

Sosyal özgürlük mücadelesini muzaffer kılabilecek yegane örgüt Komünist Partisi'dir. Proletarya Partisinin bu savaştan galip çıkmasını istiyorsak hatalarımıza karşı acımasız olmalıyız. Burjuva pisliklerinden bütün yollarınmalıyız. Ve bu ideolojik savaşımı sürekli kılmalıyız.

Savaş sadece dış düşmana karşı değildir. İç düşmana karşı da savaş yürütmek zorunludur. Her türlü burjuva ideolojisine karşı savaşmayan bir KP içten içe çürümeye ve devrimci savaşı kaybetmeye mahkumdur.

Emperyalist burjuvazinin ve gericiliğin dünyasında burjuva ideolojisi kültürü ile KP'yi bir kuşatma altına aldığı

re sahip olması nedeniyle bütün anti-MLM akımlara ve sapmalara karşı koyabilmiş ve devrim yolunda emin adımlarla yürümekten geri durmamıştır. Ülkemizde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimi ışığında devrimin kızıl sancağını hep yükseklerde tutmak yaşamsal bir öneme sahiptir. Kendi ülkesinde görevlerini yerine getiremeyen bir KP uluslararası alanda hiç getiremez. Kendi teorisini ülkesinin pratiğine uygulamayan bir parti UKH'nın gelişmesine de katkıda bulunamaz. O halde ülkemizde Komünist Partisi'nin devrim çizgisini yaşama görevi yaşamsal önemini korumaktadır ve hep koruyacaktır da...

Proletarya Partisi ilkelerine bağlılık ve kararlarını pratiğe yaratıcı bir şekilde uygulamakla savaşımını geliştirecektir. Marksizm-Leninizm-Maoizm'in Türkiye koşullarında özümsemesi olan Komünist Parti ilkelerinden verilecek bir taviz ve gevşeme mücadeleyi geriletecektir. Ancak hatalara karşı savaşmadıkça alınan kararlar ve taktikler sosyal pratikle uyum içinde değilse ve diğer bir söylemle somut koşulların somut analizinin süzgecinde geçip, sosyal pratik devrimci dönüşüm sağlayamıyorsa, onun gerisinde kalırsa sınıf mücadelesinin gerisinde kalınacağı da unutulmamalıdır.

Teorimiz sosyal pratiğin zenginleştirilmiş biçimi olmalıdır. Pratiğimiz de teorimizin zenginleştirilmiş uygulaması olmalıdır. Mücadelemizin her adımında bunu gözetmeliyiz. Çünkü bu Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimin vazgeçilmez ilkelerinden birisidir. Proletarya Partisi'nde Parti bilincinin zayıflamış olduğuna vurgu yapılmaktadır. Proletarya Partisi'nin en büyük eksikliklerinden biri, parti görüşleri ile kitlelerin kendiliğinden görüşleri arasındaki ilişkinin kavranamamasıdır. Bu kavrayışsızlığın neden olduğu olumsuzluk kitleler ile faaliyetçiler arasında zayıf, edilgen, sekter, liberal bir ilişki oluşmasına yol açmaktadır. Geniş kitlelerin sahip olduğu görüşleri anlamak ve politik mücadelenin hammaddesi haline getirmek yerine, kitleleri küçümsemeye tekabül eden, kitlelerin görüşlerini incelemeyen, devrimin yaratıcısı kitlelerin yerine aydınları, yarı-aydınları, bir avuç öncüyü koyan bu anlayış hem Komünist Partisinin temel özellikleri ile bağdaşmayan, hem de kitlelerin muzaffer gücünü burjuva anlayışlarla pasifleştiren bir anlayıştır. Bu anlayış, politik mücadele ile kendiliğinden mücadeleyi

Devamı 4. sayfada

Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden Türkiye halkına

Not: *Elimize posta kanalıyla ulaşan bildiriye haber değeri taşıdığı için ve konunun güncelliği nedeniyle yayınlıyoruz.*

24 Nisan 2002'ye, Türkiye'de halkın, kurtuluş için yegane önderliğine kavuşmasının 30. yılına varmış bulunmaktayız. Bundan otuz yıl önce, işkencede "ser veren sır vermeyen yiğit önder" sanıyla şehit düşen komünist önder İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın önderliğinde bir grup tarafından kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist'in kurulduğu andan itibaren tüm çabası feodal ağa ve beylerin, kapitalist patron ve bürokratların faşist, şoven, emperyalizm uşağı, iktidarına karşı savaşmak ve bunun yerine halk iktidarını geçirmek olmuştur. Bu çabasından hiçbir zaman ödün vermemiş ve halen Partimiz, tüm ısrar ve kararlılığıyla bu savaşı sürdürmektedir.

İbrahim yoldaşın her türden gericiliğe, şovenizme, inkarcılığa karşı yükselttiği bayrağın adı olan TKP/ML, Komünist Partinin yeniden kurulması, elli yıllık revizyonist egemenliğin, yılgınlığın sonu ve Türkiye halkının iktidar perspektifli Komünist Partisine kavuşmasıdır. İbrahim yoldaş Türkiye topraklarına sınıf savaşımının bilimini daha yetkin, daha donanmış bir güçle getirmiştir. O bu bilimi edinirken tüm bilincini, tüm zamanını dünyadaki gelişmelere, Türkiye'deki işçi-köylü mücadelelerine, Kürt isyanlarına, TC'nin yerli gericiler ve emperyalistlerce oluşturulmuş devletin zorbalıklarına yöneltti. O'nun yüzü daima sınıf savaşımına dönüktü. Sınıf mücadelesine hiçbir zaman sırtını dönmedi. En önemli mesele de budur. Hangi sınıfı temsil ettiğimize ve safında yer aldığımızı her pratikte yeniden değerlendirmeli ve değişen şartlara proletaryanın yanıtını zaman geçirmeden vermeliyiz. İbrahim bunu başarmış ve yok edilmeye çalışılan Marksist TKP 'yi Mustafa Suphi yoldaştan kalan büyük mirası Şefik Hüsnü'nün ve şürekasının, onun tüm hempalarının yarattığı büyük tahribatı yıkararak sahiplenmiş ve bu geleceğin devamını sağlamıştır. Bunu sağlayan şey İbrahim yoldaşın bilimselliğidir. İbrahim yoldaşın birincil ve belirleyici özelliği bilimselliğidir. Bu bilimsellik en büyük cesaretin de temelidir. Bu öyle bü-

yük bir cesarettir ki Türkiye Devrimci Hareketinin bir bütün etkisinde kaldığı ve Türkiye toplumunun tüm yapısına etkide bulunmuş olan Kemalizm'e, Kürt ulusunun inkarına hiçbir ödün vermeden en net ve doğru yaklaşımla cepheden karşı çıkmayı ve pratik olarak bunları devrimin ana meseleleri haline getirmeyi korkusuzca başarmasına neden olmuştur. Bu bilimsellik önder yoldaşın Marksizm-Leninizm bilimini Başkan Mao'nun muazzam katkılarıyla kavramış olmasından ileri gelmektedir. Bilimsel sosyalizmin şuan var olan en ileri aşaması olarak Başkan Mao'nun katkılarını kavraması aynı zamanda önder yoldaşın Proletaryanın savaş stratejisini; Halk Sa-

Önderimiz İbrahim yoldaşın mirasının tarihidir. Bu tarih şehit düşen son Parti sekreterimiz Mehmet yoldaşın üzerinden yükselerek savaş bayrağını anti-komünist tüm unsurlara karşı dalgalandırdığı o görkemli tarihtir. Bu tarih bizim tarihimizdir. Bizi var eden, halka umut olmamıza neden olan şey bu tarihtir. Komünist Partinin tarihini geleceğin inşasında ki temel yapılardan biri olarak görüyoruz. Bu otuz yıl boyunca Partimiz zorlu zamanlar, yenilgiler, darbeler, iç parçalanmalar yaşamıştır. Egemen zorbalığa karşı mücadelede bunlar kaçınılmazdır. Ancak bunlar ne kadar kaçınılmazsa zorbalığa karşı zafer de o kadar kaçınılmazdır. Nihayetinde bu savaş halk ile bir

dir. Bugünün efendileri, toprak ağaları, patronlar, bürokratlar, çalışmadan asalakça yaşayanlar her şeyleriyle örgütlüdür. Onların bir devleti, bu devletin güçlü bir ordusu ve bu devlet ile ordusunun arkasında dev tekeller, zalim devletler bulunmaktadır. Bizim bunlara karşı savaşabilmemizin ve bu savaşı kazanabilmemizin tek yolu örgütlenmektir. Halk örgütlenmesi en görkemli örgütlenmedir. Halkın örgütlenmesinin tek yolu vardır; o da Parti örgütlenmesinin öncülüğüdür. Parti önderliği olmadığı sürece halk iktidar için örgütlenmeyi başaramaz. Halkın iktidar için örgütlenmesi iktidar perspektifli bir Parti ile mümkündür. Komünist Partisinin gerekliliği ve varlık nedeni

budur. Komünist Partisi halkın bir araya gelmesinin yollarını, yöntemlerini ortaya koyar ve bunun gerçekleşmesi için çalışır.

Uzun yılların birikimiyle, yenilgilerin ve yengilerin, yüzlerce şehidin ve savaşçının öğrettikleriyle, halkımızın yüzlerce yıllık acısının ve öfkesinin bizlere yansıttıklarıyla haykırıyoruz: TKP/ML'nin kurulması burjuvaziye indirilmiş büyük bir darbe ve Türkiye proletaryasının büyük zaferidir. İbrahim KAYPAKKAYA'nın bu zaferinin nedeni O'nun Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini doğru kavraması, ülke koşullarına doğru uyarlaması ve kitlelerin buradaki rolü gerçeğinin bilincine varmış bir komünist olmayı başarmasıdır.

Partimizin otuz yıllık mücadeleye boyunca tüm amacı, işçi sınıfı ve emekçilerin kendi ge-

leceğini kendisinin belirlemesini sağlamak olmuştur. Mevcut devletin hiçbir zaman rıza göstermeyeceği bu amaca ulaşmak için savaşmaktan, orduya karşı ordu olmaktan, silaha silahla yanıt vermekten, iktidarı zor yolu ile ele geçirmekten başka bir yol yoktur. Faşist iktidar halkı iktidardan uzak tutmak için hak arayışlarına, ezilmişliğe, adaletsizliğe, sömürüye karşı olan savaşılar tümden terörizm diyor. Yönetenler yarattıkları anarşiye, sefalet, açlığa karşı olanların terörist olduğunu iddia ediyor. Gerçeği görmek için yaşadıklarımıza bakalım. Nasıl yaşadığımızı ve yönetenlerin, bu yönetimden beslenen asalakların nasıl yaşadıklarına bakalım. Görülecek gerçek şudur: Bir tarafta sefaleti yaşayanlar diğer tarafta israf ile yozluğu sınırsızca ya-

vaşını benimsemesine ve daha da ilerleyerek Marksizm-Leninizm'i Marksizm-Leninizm-Maoizm olarak kavramasına da yol açmıştır. İbrahim yoldaşın TKP/ML'nin temellerine kattığı en değerli hazine budur. TKP/ML bu yüzden komünisttir ve Türkiye işçi sınıfının ve onun önderliğindeki demokratik halk devriminin, durmadan ilerleyerek sosyalizmin ve oradan da komünizme giden yolun yegane önderliğidir.

Otuz yılın ürettiklerini, yarattıklarını, deneyimini Partimiz düşüncelerinden, kararlılığından ödün vermeden, cesaretinden ve halka olan güveninden hiçbir şey kaybetmeden tüm coşkusuyla sahiplenmekte ve onurla savunmaktadır. Otuz yıl Partimizin tarihidir. Bu tarih cesaretin ve ödün vermezliğin tarihidir. Bu tarih

avuç zorba, kan emicinin savaşımıdır. Halk başka hiç bir güç tarafından alt edilebilir bir güç değildir. Bu savaşı mutlaka ama mutlaka halk kazanacaktır. Partimizin ısrarla ve kararlılıkla devrim için mücadele etmesinin, bundan yılmamasının, kazanılacağına kesinkes inanmasının nedeni işte bu inkara gelmez gerçekliktir. Tarih defalarca kanıtlamıştır ki ve biz tamamen biliyoruz ki Parti ve halk ile her şey ama her şey mümkündür. Tüm mesele bu iki gücün birleşmesidir ve Partimiz bunu başaracaktır, halk bunu sağlayacaktır. Sınıf savaşımının tarihi halkın devrimci bilinçle her defasında daha yüksek bir aşamada birleşmesinden ve yeni bir toplumsal sistemin gerçekleşmesinden ibarettir. Sınıf savaşımının ilk öğrettiği şey örgütlü halkın yenilmezliği-

şayanlar. Gerçek bu değil midir? Bunu kim inkar edebilir? Bunu sağlayan, buna izin veren kimdir? Elbette ki yönetenlerden başkaları değil. Bu, ezen ve ezilen sınıfların tarihsel karşıtlığıdır. Tarihte sınıfların ortaya çıkmasından bu yana yaşanan şey bu rezilliktir. İnsanın insanlaşıkça yok ettiği şey budur. Kölelik, serflik yenilmiştir. Ama sömürü ve sefalet bitmiş değildir. İşçi sınıfı yaşanan son sefaleti de ortadan kaldırmak için ayağa kalkacak ve ücretli kölelik, açlık, yıkım, asalaklık, sefalet ve sınırsız sömürü ve yozluk tarihin çöplüğüne atılacaktır.

Son yıllar daha da açığa çıkarmıştır ki, bu ülkeyi yönetenler halk için değil kapitalist-emperyalist dünyanın efendilerine uşaklık için iktidarı ellerinde bulunduruyorlar. Yönetenlerin halkın taleplerine, sorunlarına karşı hiçbir olumlu yaklaşımı yoktur. Bir avuç ağa ve patron için halk sadece sırtından para kazanılacak bir yığından ibaret. Bugün onlar halkı böyle gördüklerini artık saklamıyor, açıktan bunun yaygarasını yapıyorlar. Özelleştirmelerle, tarımda sınırlı üretimle, alınan borçlarla bağımlılığı artırarak halkın üretmekten geçinmesini de engelliyor her şeyi birer leşten ibaret efendilerinin kursağına atıyorlar. Bu eski yıllardaki canavarlara adanan kurban törenlerinden hiç farklı değil. Farklı olan şey tek adaklar adanmıyor şimdi, bir bütün toplum adanıyor canavarlara... Mevcut düzenin, halka vereceği birşey yoktur. Ancak yalnızca açlık, yoksulluk, işsizlik, karanlık, geleceksiz, zindana dönmüş bir yaşamdan başka bir şey verecek durumda değildir. Buna rağmen bu kokuşmuş düzen kendi kendine yok olmayaacaktır. Derinleşen bunalımına ve çürümüş karakterine karşın, kapitalist-emperyalist sistem sürekliliğini sağlamanın, kendisini yeniden üretmenin, geliştirme dinamiklerine sahiptir. Faşist patron-ağa devleti buhran dönemlerini atlatabilmek için emekçilere yönelik azgın bir sömürü ve şiddetten öte bir anlam taşımayan aynı, değişmez sömürü politikalarını uyguluyor. Yıllardır yeni türden bir politikaya rastladık mı? Her seferinde aynı şeyleri vaat edip aynı zulmü ve sömürüyü dayatmadılar mı? 1980'lerden itibaren "kaynak sıkıntısı" çeken, ülkelerinde ihtiyaçlarını karşılayabilecek kadar geniş bir hareket alanını bulamayan emperyalist tekellerin yarı-sömürgelelere yönelmesi ve buralarda sömürü önündeki tüm engellerin kaldırılmasını sağlayarak krize katlanmaya çalışıyorlar. IMF ve Dünya Bankası gibi kurumlar aracılığıyla süreklileştirilen 'dışa dönük büyüme modeli' yarı-sömürge ülkelerde gümrüklerde korumacı önlemlerin kaldırılması, sübvansiyonların kaldırılması, KİT'lerin özelleştirilmesi, sosyal hakların kısıtlanması, örgütsüzleştirme vb. gibi politikalar oluştururken aynı zamanda gelişen veya geli-

şecek toplumsal muhalefete karşı dizgin-siz bir terör politikasında somutlanıyor. Bu, tüm dünyada ekonomik ve politik alanda bütün ezilenlere yönelik bütünlüklü, kapsamlı bir saldırıdır.

İşçiler, emekçiler!

Faşist patron-ağa devleti bugün sizlerle "böyle bir dünyayı yaşamak ve yaşatmak zorundasınız" diyor. Bu dünyadan mutluluk duyan onlar, refah içinde yaşayanlar onlar sizlere ise sefil bir yaşamdan başka hiçbir şey düşmüyor. Bugün kavga atılmanın TKP/ML saflarında örgütlenmenin ve savaşmanın zamanıdır. Sömürüye, zulme, yoksulluğa, haksızlığa, işsizliğe, örgütsüzlüğe karşı gelmenin, hesap sormanın tek bir yolu vardır; Devrim yapmak...30 yıldır yılmadan, korkusuzca savaş yürüten, halkın çıkarlarını mücadelesinin merkezine koyan TKP/ML'nin saflarına katılarak, TKP/ML önderliğinde halkımızın kızıl ordusu TİKKO'nun sürdürdüğü gerilla savaşına katılmak ve savaşmak ve bu düzeni yerle bir ederek Halk Demokrasi'si'ni, sosyalizm ve insanlığın altın çağı komünizme varmak! Bunun dışında bir kurtuluş yolu yok. Geleceğe ne bırakacağımızı önemseyelim. Geleceğe korkaklık, boyun eğmişlik mi bırakacağız, yoksa, örgütlü, savaşçı bir kimlik ve kurtuluş mücadelesi mi bırakacağız? Unutmamak gerekir ki örgütsüz halk ezilmeye, sömürülmeye, katledilmeye, hor görülmeye mahkumdur. Bugüne kadar mahkum olduğumuz da bu değil midir? Ancak doğru ve bilimsel bir programa sahip olan ve gücünü işçi sınıfından alan TKP/ML önderliğinde sömürü ve zulme son verilebilir, kalıcı zaferler kazanılabilir.

Faşist TC devleti bir bütün devrimci hareketi ve özel olarak da partimiz TKP/ML'yi halktan koparmak için azgın işkenceler, katliamlar düzenlemiştir ve düzenlemektedir. Önder İbrahim yoldaşın aylar süren işkencelerle öldürülmesinden önce aynı devlet komünist önder Mustafa Suphi ve 14 yoldaşını da Karadeniz'de boğdurarak şehit etmişti. Ancak mücadele sona ermedi; insanlık onuru diz çökmedi; köle olmaktansa, zulme boyun eğmektense "bir avuç kan emici, emperyalizm uşağı komprador patron-ağadan hesap sorma mücadelesinde her türlü bedeli onurla karşılamak halkın çıkarlarına uygun olan tek yoldur" dendi ve yola aynı bilinç ve cesaretle devam edildi. Bir bütün tarihin bize öğrettiği en önemli şey savaşan örgütlü halkın mutlaka ama mutlaka kazandığı ve kazanacağıdır. Örgütsüz, boyun eğmiş halk her gün daha fazla yoksullaşmış, daha fazla zulüm görmüştür. Ama hiçbir halk sonuna kadar susmamıştır; tarihteki her halk bir gün mutlaka ayaklanmıştır. Öyleyse partimiz TKP/ML saflarında örgütlenmek ve onun önderliği altında savaşmak, zulme ve sömürüye son vermek, halk ik-

tidarını kurmak, sadece halkın emeğinin ürünü olan tüm zenginliklere ve kurumlara sahip olmak, özgür bir yaşamın önünü açmak için tutmamız gereken tek yoldur.

Partimiz tüm militanları ile tüm örgütlülükleriyle sınıf savaşını bulduğumuz her alanda yükseltecektir. Partimiz önündeki tüm engelleri kavrayacak ve aşacak güce sahiptir. Partimizin tüm komiteleri kitlelerle sıkı ve güçlü ilişkiler kurmanın ve geliştirmenin çabasını sürdürmeye devam edecekler. Çünkü biliyoruz ki, kitlelere rağmen ilerleme olmaz. Biliyoruz ki devrim teorisinin maddi bir güç haline dönüşmesi ancak ve ancak halk kitleleriyle mümkündür. Partimiz halkla bütünleşmiş bir partinin zafer kazanmayacağını kavramıştır. Çünkü partimiz öncüsünün etrafında kenetlenmemiş, öncüsüne sahip çıkmayan bir halkın her türden düşkünlüğe, zulme, sömürüye, acıya mahkum olduğunu bilince çıkarmıştır. Tüm bunlardan ötürüdür ki 'halkın içinde olmak ve halkın inisiyatifinin önünü açmak' partimiz TKP/ML'nin bilinçle, ısrarla ve coşkuyla baş vuracağı, yaratacakları benzersiz bir yöntemdir. Sınıf bilincini Parti bilincine vardırın, Parti bilincini önderlik bilinci ile gerçekleştiren, önderliği kitlelerin devrimci inisiyatifi önündeki bentleri yıkmak olarak kavrayan bir çizginin savunucuları olarak 24 Nisan gününü, bu günün ürünü olan öncünün yükselişini ve ona can veren önder İbrahim yoldaş şahsında Marksizm-Leninizm-Maoizm'in tüm ustalarını coşkuyla selamlıyoruz.

Türkiye İşçi sınıfı ve ezilen tüm emekçiler;

Partimiz her türlü saldırıya rağmen ayakta ve mücadele her zamanki gibi büyük bedellerle yürütülmeye devam etmektedir. Hiçbir şey bizi halka zulmedenlerle savaşmaktan alıkoymayacaktır. Dünya emperyalist devletlerin oyuncağı olmaktan kurtarılacaktır. Parti ve kitleler bu güce sahiptir. Tüm Türkiyeli işçi ve emekçileri Parti saflarında geleceğin inşasına katılmaya çağırıyoruz. Tüm işçi ve emekçileri dönüştüren ve inşa eden eşsiz savaşa; Halk Savaşına katılmaya çağırıyoruz. Çeşitli milliyetlerden işçi ve emekçileri özelleştirmelerle gerçekleşen örgütsüzleşmeye, işsizliğe, yoksulluğa, paralı ve kalitesiz eğitime, hastanesizliğe, doktorsuzluğa ve ilaçsızlığa karşı durmaya, fabrikada, köyde, mahallede, okulda faşist devlete karşı mücadeleye çağırıyoruz. Tüm örgütlülüklerimiz bunun için çalışacak, bunun yolunu açacaktır.

Zulme uğramış, aldatılmış Kürt ulusu;

"Yeni dünya düzeni" ile birlikte ulusal kurtuluş mücadelelerinin bittiği, bu mücadelelerin başarı şansının kalmadığı ilan edildi. Bu yalandır. Buna inananların halkın gerçek kurtuluşuna hiçbir güven-

lerinin olmadığı bilinmelidir. Emperyalizmin ezilen ulusların önüne koyduğu hiçbir engel yıkılmaz değildir. Partimiz Kürt ulusunun "kendi kaderini tayin etme hakkı" hususunda hiçbir aldatmacaya kanılmaması konusunda Kürt ulusunun ezilen, hor görülen halkını uyarmayı görev kabul eder. Kürt ulusu "kendi kaderini tayin etme hakkı"ni sonuna kadar savunmalı ve bunun önündeki hiçbir engelle ama hiçbir engelle boyun eğmemelidir. Faşist, şoven Türk devletinin Kürt ulusunun özgürlüğüne, kendiliğinden hiçbir şekilde izin vermeyeceği kesindir. Kürt ulusunun tarihi bunu defalarca göstermiştir. Ezilenler yalnızca kendi güçlerine inanmalıydılar. Partimiz TKP/ML gerçek kurtuluşun Demokratik Halk Devriminde olduğunu ilan eder. Partimiz Kürt ulusunun "kendi kaderini tayin etme hakkı"ni şartsız kabul eder. Buna engel olanlarla sonuna kadar savaşmayı görevi kabul eder. Kürt halkı gerçek kurtuluş yolunu görmeli ve bu yola katılmalıdır. Gerçek kurtuluş ulusal değil sınıfsaldır. Ancak işçi sınıfının bilimsel ideolojik-politik hattı ile gerçek kurtuluşa ulaşılacaktır. Partimiz bu yolun önderliğindedir. Kürt ulusu kurtuluş için isyan etme hakkını bir daha kullanmamak üzere kalbine gömmeyecektir. Kürt ulusu isyan etme deneyimine sahiptir. Bu isyanın haklılığı Partimiz açısından nettir. Partimiz bu isyanın gerçek kurtuluşa yönelmesi için elinden geleni yapacaktır.

İbrahim yoldaşın kızıl güzergahı kurtuluşun yoludur. Parti bu yolun öncüsüdür. Bu yolda yürüyecek olan halktır. Tüm örgütlülüklerimiz İbrahim'den Mehmet'e sınıf bilincini, Parti bilincini ve önderlik bilincini halkın "makus talihini" değiştirmek üzere öğrenecek ve öğretecektir. İbrahim yoldaşın gözleri, Mehmet yoldaşın elleriyle çalışacağız. Faşist iktidarın zulmüne halkın haklı öfkesi ile karşı duracağız. Otuz yılın tüm tecrübesiyle devrim için, halkın iktidarı için savaşmaya devam edeceğiz.

**-ŞAN OLSUN PARTİMİZİN
30. KURULUŞ YILDÖNÜMÜ!**

**-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML
-PARTİ VE KİTLELERLE HERŞEY
MÜMKÜNDÜR!**

**-ŞOVENİZM, YALAN, DEMAGOJİ
VE TERÖRDÜ, YOKSULLUK VE
SEFALETİ DERİNLEŞTİRİR!**

**-YAŞASIN PROLETARYA
ENTERNASYONALİZMİ!**

**-YAŞASIN HALK SAVAŞI!
-YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM-
MAOİZM!**

**-YAŞASIN PARTİMİZ TKP/ML
VE ÖNDERLİĞİNDEKİ TİKKO,
TMLGB!**

Nisan 2002

TKP/ML MK-SB

Baş tarafı 1. sayfada

karşı karşıya koyan ve Komünist Partisini kendiliğinden mücadelenin gerisine bırakan, kitlelere politik bilinç götürmeyi küçümseyen tamamen yanlış ve nihayetinde Komünist Partisini kitlelerden uzaklaştıran tehlikeli bir anlayıştır.

Hataları görmek yetmiyor. Bu sadece birinci adımdır. Esas adım ise hataların aşılması, doğruların ortaya çıkarılmasıdır. Bunların nasıl aşılabileceğinin yöntem ve çözümünü ortaya koyup doğruları uygulamaktır.

İdeolojik zaafı ortaya koyarken onların çözüm yöntemi ve bunlardan arınmanın yolları konmazsa, boş laf yapmaktan başka birşey yapmış olmayız.

Çalışma ve sorunların üzerine gitme yöntemimiz, çelişkilerin ortaya çıkarılıp bunların nasıl çözüleceğinin yöntemini bulmak ve doğru yöntemi pratiğe uygulamak olmalıdır.

Bir olayın ya da genel anlamda sorunların üzerine giderken, o olayın ya da bir sorunun çelişkilerini, öncelikle belli başlı çelişkilerini ve bu çelişkilerin çözümü içinde öne çıkan çelişkiyi bulup, bu çelişkinin çözümünü esas almamız. Çünkü öne çıkan çelişkinin çözümü diğer çelişkilerin çözümünü de beraberinde getirecek ya da birincisinin çözümüyle diğerlerinin çözümü daha da kolaylaşacaktır. Ama her zaman esas çelişkiyi ortaya çıkarma bilincinde olmayız. Daha doğrusu sorunları çözme yöntemimiz böyle olmalıdır. Ters durumda hangisinin öncelikli hangisinin tali olduğu anlaşmaz ve yanlış yöntem izlediğimiz zaman tali olanı esas olanın önüne çıkarırız ki, bu da sosyal pratiğin gerisinde kalmamıza neden olur.

Gelinen aşamada Proletarya Partisi

belli bir yönelime girmiştir. Ancak, bu faaliyetçileri gevşetmemelidir. Çünkü; daha aşılması gereken, çözülmesi ve bilince çıkarılması gereken önemli sorunlar vardır.

Komünist Partisinin sınıf mücadelesinde temsil ettiği yer; son devrimci sınıf olarak proletaryanın sömürü dünyasına son vereceği kavganın önderliğidir. Komünist Partisinin 30 yıllık tarihinin sonu olarak bugünü ele alındığında yapılması gerekenlerin 30 yıllık sürecin değerlerine, yarattıklarına paralel bir düzey taşımadığı görülecektir. O halde taşınan sorumluluğu yönetebilecek bilinçle bugün sahip olunan bilinç arasında bir uyumsuzluk olduğunu söyleyebiliriz. Komünist Partisi böyle bir sorumluluğun, böyle bir yüce görevin yerine getirilebilmesi

için bugün ne yapmalıdır? İlk Parti bilincinin zayıflığı üzerinde durmak gerekir. **Parti bilinci;** burjuvazi ile savaşmanın ve kazanmanın, kitleleri Marksizm-Leninizm-Maoizm ile eğitmenin ve örgütlemenin, “kitlelerden kitlelere” ilkesini her koşulda rehber almanın, silahlı mücadeleyi devrim ile birleştirmenin ve uygulamanın en berrak bilgisidir. **Parti bilinci İbrahim’den Mehmet’e yaratılmış tüm değerlerin, Komünist Partisini tüm iddiasıyla ayakta tutmuş olan fedakarlıkların, Proletarya Partisinin 30 yıllık inkara gelmez devrimci iradenin en berrak savunusu ve sahiplenilişidir.** Parti bilinci mevcut olana tam bir tahammülsüzlük ve ayağa dikilme yönelimine tam bir katılımdır. Parti bilinci İbrahim’den Mehmet’e sınıf bilincini, Parti bilincini, önderlik bilincini sıkıca kuşanmaktadır...

İdeolojik hastalıklarımızı sıralarken de ortaya koyduğumuz gibi aşmamız gereken önemli bir mesafe var, arınmamız gereken önemli hastalıklarımız var. Elbette bunlar bir anda ortadan kaldırılamaz. Bunları egemenlere karşı aktif savaşım içinde atacağız. Yoksa bir anda zembem suyuna girip çıkararak arınamayız. **İlerleyerek arınacağız, savaşarak ilerleyeceğiz.** Marksizm-Leninizm-Maoizm biliminin sınıf savaşımını ele alış tarzı onun içindeki devrimci yanı, kitlelerin mücadelesini yönlendirmeyi, bilinçli hareket ettirmeyi, bir bütün olarak ele

mazlığı ilkesinden hareketle TKP/ML’yi kurmuştur. O, Kemalizm hakkında o zamana kadar yapılamamış sınıf tahlilini yapmış ve sınıf uzlaşmazlığının Marksist-Leninist-Maoist bir örneğini sunmuştur. O, Parti bilincinin Partiyi kurmakla iç içe olduğunu ve devamında da Komünist Partisini geliştirmek ve güçlendirmek için ortaya konacak sıkı ve etkin bir çabayla yükselebileceğini kendi pratiğinde ispatlamıştır. O, kitlelerin sınıf mücadelesini analiz ederek, proletaryanın, köylülüğün, Kürt halkının devrimdeki rolünü ortaya koymuş, buna uygun bir savaş çizgisi oluşturmuş ve böylece kitle pratiği ile Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini birleştirmiştir. Parti bilincinin tüm özelliklerini önder yoldaşın pratiğinde, yazılarında, kitlelerle ilişkilerinde, Parti içindeki duruşunda, düşman karşısındaki baş eğmezliğinde görebiliriz.

Komünist Partisi içindeki bazı sorunlar bizleri karamsarlığa itmemelidir. Karamsarlık kötülüğün, başarısızlığın anasıdır. Komünistler zorlukların üstüne gitmeyi bir ilke haline getirmelidir. Çünkü yengiler zorlukların aşılmasıyla kazanılır. Hiçbir olumlu şey kendiliğinden kazanılmaz. Kendiliğindenci değil, müdahaleci ve değiştirici olmalıyız. Komünist Partisi bugün olması gerekenin gerisindedir. Bulunduğu yer; İbrahim’den Mehmet’e Proletarya Partisinin tüm değerlerinin hakkettiği yer; değildir. Bulunduğu yer; Marksizm-Leninizm-Maoizm bi-

başlar. Parti bilinci Komünist Parti ilkelerini, çalışma tarzını öğrenmekle gelişir. Parti bilinci demokrasiyi, merkezîyetçiliği uygulamakla sıçramalı gelişim gösterir.

Komünist Partisi proletaryanın öncüsü kurmaydır. Sınıf mücadelesinde proletaryanın bilime, bilimi uygulayan bir önderliğe ihtiyacı vardır. Proletaryanın kendiliğinden mücadelesi bilimle birleşmediği, Marksizm-Leninizm-Maoizm bu kendiliğinden mücadeleye kumanda etmediği durumda burjuvazinin egemenliğine son verilemeyecektir. Bütün mesele kitlelere kimin, hangi ideolojinin kumanda edeceği. Kitlelerin kendiliğinden mücadelesi öz olarak bir kurtuluş mücadelesidir. Ezen-ezilen çelişkisi egemenlere karşı yükseltilecek politik mücadelenin, proletaryanın iktidar mücadelesinin zemini olur. Komünist Partisi bu zeminin bir ürünüdür. Tarihin ilerleyişi sınıfların mücadelesi ile mümkün olmuştur. Bilimi rehber alanların, Marksizm-Leninizm-Maoizmi rehber alanların görevi bu bilimsel teoriye uygun bir yaşamı, çalışmayı, örgütlenmeyi, aydınlanmayı başarmaktır.

Bütün faaliyetçiler kendilerini ilerinin ve yeninin temsilcisi olarak görmeli, pratik adımlarını da buna göre atmalıdırlar. Bu anlayışla hareket ettiğimiz sürece Proletarya Partisini olumsuzluklardan arındırır, sürekli olumlu adım atmasını sağlayabiliriz. Ayrıca, Proletarya Partisi’ni çelikten

bir savaş örgütü haline getirilebilir. Ve bu yapılmak zorundadır. Ya Proletarya Partisi çelikten bir savaş örgütü yapılacak, ya da sosyal pratik faaliyetçileri ezip geçecektir. Ne var ki, devrimi yapmaya mahkum edilmiş Pro-

letarya Partisi, burjuvazinin sömürü ve zorba çarkı altında ezilmeye mahkum değil, sömürü, zulüm çarkını ezecek devrimi muzaffer kılmaya mahkum edilmiştir. Proletarya Partisi bunu başaracak örgütsel deneyime, pratik tecrübeye, teorik birikime ve savaşın taktiklerini geliştirme esnekliğine ve kararlılığına sahiptir.

-SINIF SAVAŞINA KUMANDA ETMEK İÇİN PARTİ BİLİNCİNİ GELİŞTİR!

-PARTİ DEVRİMİN ÖNDERİDİR, DEVRİM SÖMÜRÜSÜZ DÜNYANIN YOLUDUR!

-KARANLIĞA KARŞI GELECEĞİ PARTİ İLE İNŞA ET!

-PARTİ VE KİTLELERLE HERŞEY MÜMKÜNDÜR!

Parti bilinci, her şeyden önce kitlelere ve dolayısıyla devrime önderlik bilincinin temelidir. Parti bilinci, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in kitlelerin savaş pratiğinin bir ürünü ve kumanda merkezi olduğunu kavramaktır. Parti bilinci, bilimin ışığıyla sınıf uzlaşmazlığının tek ve gerçek kurtuluş tarzı olduğunu bilmek ve buna göre hareket etmektir.

alıp iktidar perspektifi ile geliştirmeyi içerir. Parti bilinci, her şeyden önce kitlelere ve dolayısıyla devrime önderlik bilincinin temelidir. Parti bilinci, Marksizm-Leninizm-Maoizm’in kitlelerin savaş pratiğinin bir ürünü ve kumanda merkezi olduğunu kavramaktır. Parti bilinci, bilimin ışığıyla sınıf uzlaşmazlığının tek ve gerçek kurtuluş tarzı olduğunu bilmek ve buna göre hareket etmektir. Parti bilinci, kitlelerin kendiliğinden mücadelesinin bilimle donatılması ve Halk Savaşı ile en üst bilince çıkarılması demektir. İbrahim Kaypakkaya’nın Komünist Partisini kurarken benimsediği önderlik tarzı bu özelliklerle yüküdür. O, TİİKP’in iflah olamazlığını net olarak açıklamış ve sınıf mücadelesinde Komünist Partisinin olmazsa ol-

liminin layık olduğu yer değildir. Bulunduğu yer silahlı mücadelenin kazanımlarıyla örtüşmemektedir. Bulunduğu yer kitlelerin mevcut olana duydukları öfkenin, nefretin, uğradıkları zulmün, yaşadıkları sefaletin kazandırabileceği bir yer değildir. Bulunduğu yer; çizgisinin tahammül gösterebileceği bir yer değildir. Bulunduğu yeri hak eden sadece onun yaratıcılarıdır. İşte bundan kurtulmalıyız. Bu yüzden bulunulan yerin yaratıcıları olanlar yarattıkları bu yerle hesaplaşmalıdır.

Varolan yanlışların tam ortasında Parti bilinci var. Parti bilincinin gerilediği faaliyetçileri her türlü burjuva hastalık karşısında savunmasız bırakmaktadır. Öyleyse Parti bilinci üzerinde çalışılmalıdır. Parti bilincinin kazanılması sınıf mücadelesine katılmakla